

Pavel Hudík

Adam v Delfách

Anotace: kolonie na Hopsince je zabydlena, orbitální výtah dokončen, technologie skladování a přepravy Sirupu nabíhá na plný výkon, první hektolitry putují na oběžnou dráhu a KOPRETINA poprvé tankuje Sirup z nádrží Brumíka. Původně drobný problém má však potenciál se rozšířit na celý lidský vesmír... Nadšení vládne také na Ikárii, protože si myslí, že našli zdroj financování orbitálního výtahu... Delfi je výletní kolonie, podmořský hotel. Delfský věstec má obavy, že se schyluje k masakru a žádá si zásah mimozemšťanů, kteří by tomu zabránili...

Obsah

00. Předcházel	002	Dosavadní události a jména, s nimiž se musíte seznámit.
01. Irk Poitigé	003	Adam se konečně dopravuje k návštěvě chemika na Doře.
02. Další kolonisté	005	Adam stěhuje deset nových kolonistů do nového domova.
03. Plnění nádrží	008	Zprovoznění nádrží pod Brumlanem a v Irkově laboratoři.
04. Reorganizace	011	Stav Brumlanu se mění každý den, každou hodinu...
05. Orbitální výtah	017	Brumlanské schody do nebe jsou hotovy. Čas na první test!
06. Brumík připraven!	022	K ostrovu na synchronní orbitě poprvé přiřází tanker.
07. Divoké sny	026	Oldverzovi jsou v Brumlanu, navigátorka je v tankeru sama.
08. Nouzový výstup	031	Kopretina je naplněna Sirupem a opouští orbitální ostrov.
09. Marek Tichý	033	Altar Newman má tajnou laboratoř, kterou musí zásobovat.
10. Gerar Renard	037	Vládní agent v penzi zjišťuje, že není ještě všechno ztraceno.
11. Ajax a Ben	040	Adam a Amanda vyráží za přáteli, Lucien a Zdena na výstavu.
12. Export z Ikárie	046	Může vlnka putovat kilometry říčkou a pak protrhnout hráz?
13. KOPRETINA a KAPKA	049	Jeden tanker po generálce, druhý poprvé plněn z Brumíka.
14. Bahňák v akci	054	Nedaleko Calosu na vypuštěném jezeře bude jezdit sací bagr!
15. Hagenův objev	056	Hagen potvrdí Adamovu domněnku, že hrázi někdo pomohl.
16. Planeta Gé	057	Historie planety a pohled do života jejích současných obyvatel.
17. Kraken vyplouvá	060	Retrospektiva o příchodu pozemšťanů a stavbě kolonie.
18. Delfský věstec	064	A ještě jedna retrospektiva: jak Delfi ke svému věstci přišly.
19. Pohár trpělivosti	068	Žádný opravdu rozumný tvor nemá nekonečnou trpělivost...
20. Adam v Delfách	073	Libor Telíšek na žádost věstce zve Hopsalovy na dovolenou.
21. Konec srandy	077	Každý pohár trpělivosti, jakkoliv je velký, jednou přeteče!
22. Stupeň nula	081	Situace se rychle zhoršuje. Přivolá Adam Boga na pomoc?
23. Do ponorky!	083	Když evakuace suchou cestou selže, půjde to tou mokrou?
24. Sluneční Garda	087	Major Jestřábová se vrací na své někdejší působiště...
25. Silvestr se Silvestrem	089	Neodolatelný název kapitoly! Kde ale sehnat nějakého Silvestra?

Předházelo

Adam Hopsal žil na **Azerii**, kolonii s nulovým epidemiologickým nebezpečím, kde všechno bylo jen pokračováním Země. Po rozchodu s **Markétou**, dcerou generálního ředitele **KKM** (spojené kosmické montovny), byl propuštěn a jako jediná podnikající osoba na Azerii si založil **vrakoviště**. Postupně přijal tři zaměstnance: **Trevora**, **Emana** a **Bufa**. Trevor nyní vrakovišti šéfuje.

António Herman, původně technický ředitel KKM, se s Adamem spřátelil, za což je propuštěn. Aby Adam Antónia a jeho ženu **Mirandu** ochránil, schová je na Zemi a oba je zaměstná v nové firmě.

Milan Hrabal, velkopodnikatel s nevybíravými metodami, havaruje na Azerii. Vrak jeho hvězdoletu je převezen na Adamovo vrakoviště k likvidaci. Ale Adam loď opraví a pojmenuje ji **Amina**. Udělá si pilotní průkaz a podepíše smlouvu s firmou **SPGV** (společnost pro Galaktický výzkum) na průzkum planet určených hvězd. Na jedné ze zkoumaných planet, později nazvané **Duhová**, pak objeví duhové kameny vhodné do šperků, které se stanou základem jeho bohatství.

Jednou v noci pomáhá Adam zachránit hvězdolet pozemské cestovky **XMKT (Xavier Mortimer & Klára Turasová)**. Oba se stanou jeho přáteli. Na hvězdoletu se poprvé setkává se zeleným svinstvem, jež nazve **Sirup**, a dá ho k rozboru **Editě** Salachové, laborantce v KKM, která navrhne Adamovi použít Sirup jako palivo. Adam si udělá dovolenou a letí prozkoumat hvězdnou soustavu, která v holografickém katalogu podivně bliká. Objeví zde zdroj Sirupu, celou nasáklou planetu, kterou nazve **Hopsinkou**.

K načerpání Sirupu pro testy si na Hopsince Adam zvolí oceán, kde za dlouhá století vznikl z biologické složky Sirupu superinteligentní obří mozek. Adam s ním naváže kontakt a dostane povolení k těžbě Sirupu na zbytku planety. Bytost pojmenuje **Fil**.

Hrabal zjistí, co má Adam v plánu, a nechá z Azerie unést Editu a **Amandu** Fairovou, Adamovu milou. Adam s pomocí Xaviera dokáže Antónia a ženy osvobodit a sám se stane Hrabalovým rukojmím. Na Hrabala však zaútočí **Nebojácné kočky**, teroristická organizace, vedená bezohlednou feministkou **Milie**, matkou Edity Salachové.

Po mnoha mrtvých na obou stranách se Adam vydá do rukou Milie a dovede ji nad Hopsinku. Zde její zbrojačka nechá zabít Fila a dojde k boji. Na uzamčený můstek hvězdoletu se ale Adam nedostane, a když Nebojácné kočky navedou svůj hvězdolet ke srážce s Hrabalovým, čeká jen na smrt.

V jiné galaxii zjistí jistý **Bog**, kontrolor junior, že došlo k porušení zákona a biologicky aktivní odpad z továrny na exoskelety není deponován do místní singularity, ale již pět set let je poslán někam do vedlejší galaxie, Mléčné dráhy. Letí se tam podívat a zdokumentovat zločin. Adam právě provádí test Sirupu a Boga ty výrony energie zaujmou.

Díky Bogovi Adam srážku hvězdoletů přežije. A Bog, aby se s ním mohl Adam kdykoliv spojit, mu daruje **transgalaktický vysílač**, zabudovaný do půlmetrového modelu Aminy.

Pozemská policie, a s ní i novináři, odhalí souřadnice Hopsinky a **Dian**, kontrolor senior, Bogův nadřízený, rozhodne, že s odpadem smí nakládat jedině Adam. Dá zablokovat přístup k Hopsince. Adama s Amandou však blokáda na Hopsinku pustí. Bog se chlubí, co všechno jejich civilizace umí. Tím přivede Adama na nápad: řešením všech problémů bude přesunutí Hopsinky. Mimosmšťané s tím souhlasí a planetu přesunou k červenému **trpaslíkovi**, kterého si Adam vybral a nazval ho **Brumla**.

S Hopsinkou zmizí i blokáda a situace na Zemi se zklidní natolik, že se tam může Adam ukázat a rozjet podnikání. S Xavierem založí firmu **Rhodos** (Raketová HOpsalova DOpravní Společnost), která jednou bude vozit Sirup z překladiště nad Ikárii do čerpací stanice v komerční zóně Země.

Adam jedná s **Altarem** Newmanem, majitelem kolonie na **Doře**. Díky němu se Adamovy sny realizují desetinásobně rychleji. Projektant **Lucien** Wynn navrhne kolonii, kterou Adam pojmenuje **Brumlan**. Od Newmana zakoupí tankery **KOPRETINA** a **KAPKA**. První posádka: **John** a **Marie Oldverzovi** (velitel a technik) a **Toreová** (astronavigátorka). Druhá posádka: **Sten** a **Nela Balonovi** (technik a navigátorka); velí jí Adam.

Newmanovy dílny KOPRETINU upraví tak, že každou ze šesti nádrží lze jednotlivě s pomocí raketového nosiče snést na Hopsinku a naplnit. Newman se přesvědčí o kvalitách Sirupu ve svých lodích a umožní Adamovi jeho dodávkami hradit práci svých továren a později také stavební práce v kolonii.

Po jednání se senátorem **Araberou**, členem vyšetřovací komise, která řeší zmizení Hopsinky, navštíví Adam policejní stanici. Edita Salachová, která dala v KKM výpověď a znovu staví Nebojácné kočky na nohy, čeká jen na to. Dá policejní stanici přepadnout. Adam je těžce raněn a přežije jen díky odolnosti a zrychlenému hojení. Pomáhá mu detektiv **Alan** Rádoby, zatímco **Erik** Laman postřílí útočníky. Oba policisté jsou propuštěni, ale Adam se o ně postará.

Firma **ADS** instaluje na Hopsince městský počítač, který se nazve **Cib** (Centrální Inteligence Brumlanu). Při jednání v ADS se Adam seznámí s šéfinženýrkou **Ivou Tenkou**, která se nakonec dá dohromady s Alanem.

Brzy je postaven základ kolonie, kde budou umístěny stavební stroje a bydlení pro dělníky. Základna je napadena žahavými potvory. Nebojácné kočky totiž Fila poškodily, ale nezabily. A ten zbytek se pokusí

lidi zničit. Mezi dělníky je absolvent stejné speciální školy jako Adam, **Valdemar Mayer**. Po těžkém boji se jim podaří pomstychtivého Fila odstranit.

Amanda je v jiném stavu! Uspořádají na Zemi svatbu, kde Adama málem zastřelí **Jiří Pitóm**. Adam ho za trest dopraví na **Ikárii**, pozemskou kolonii bez návratu. Ukáže se, že to byla akce Nebojácných koček, a Adam musí zachránit jeho partnerku a dceru, **Sylvii a Lenku Syslovou**.

V **Calosu**, hlavním a zatím jediném městě na Ikárii, zničí záplava úrodu i staré zásoby. Většina techniky je nepoužitelná a neopravitelná. A to včetně potravinových konvertorů. Lidé prozkoumají okolí a objeví **Duhovou louku**, kterou sklídí a snědí. Je to však pole mimozemšťanů, kteří si obilí před škůdci chrání jedovatou kombinací rostlin. Lidé začnou umírat na otravu!

Adam jde za lidi orodovat, ale mimozemšťané pomoci odmítnou a dají lidem ultimátum: do deseti let musí Ikárii opustit. Protože pak mimozemšťané osejí i lidská pole! Adam zavolá Boga, který kolonisty vyléčí a mimozemšťany donutí přijmout dohodu s lidmi – každý druh bude mít polovinu Ikárie.

Situaci komplikuje místní pták, řádově velikosti orla, který prokazuje všestrannou inteligenci, velkou kreativitu, komunikativnost a určitou společenskou hierarchii. Starosta ptačí komunity, kterého Adam pojmenuje **Ferda** a jemuž zachrání mládě zapadlé do ztrouchnivělého stromu, pomůže na zpáteční cestě zraněnému Adamovi přivolat pomoc.

Adam odveze Amandu v osmém měsíci na Zemi. Podle vyšetření je možnost ohrožení dítěte tak velká, že musí ihned nastoupit do nemocnice. Po porodu Adam zase Amandu odveze na Doru, ale po třech dnech hádek Amanda svého muže málem zabije. Ukáže se, že Amanda i dítě jsou podstrčení roboti. Edita označí senátora Arabera za únosce Amandy a Adam ji s pomocí bezpečnostní agentury zachrání. Agenturu vlastní **Martin**, Xavierův přítel. Senátor Arabera je odsouzen za zločin proti lidstvu. Hopsal junior, jak tvrdí oficiální záznamy, se však narodil mrtvý.

Budování Brumlanu pokročí do další fáze. Newmanovy týmy vytisknou kolonii verze nula, kam se jako první nastěhuje Lucien Wynn a **Zdena Plandová**, bývalá vedoucí laboratoří KKM na Azerii a šéfová Edity, které Adam svěřil vybudování hydroponických zahrad v Brumlanu.

1. Irk Poitigé

Planeta Dora, časně ráno.

Adam s Amandou společně posnídali. Pak dostal pusu a Amanda odešla do své šperkařské dílny. Dnes byl slavně smutný den: ke zpracování byl poslední z duhových kamenů, které Amanda přetvářela na výjimečné šperky. Až se všechny prodají, dopracují se k částce kolem miliardy.

Adam sklídil po snídani a posadil se v obýváku k terminálu. Přečetl si zprávu od Trevora o stavu vřakoviště na Azerii. Přestože jsou tři, už zase nestíhají! Trevor žádal Adama o výpomoc, ideální by byl ten víc než rok slibovaný robot.

Adam napsal odpověď v tom smyslu, že už se na tom pracuje. Byla to pravda, ale povolení nového robota nebylo právě jednoduché. A když jste chtěli dva, bylo to nekonečné. Továrna na Marsu je dělala prakticky na zakázku a jejich dodací termíny byly šílené!

Dál tam byla zpráva od Antónia ze Země, že Stela Chlupáčová má u dodavatele připravené vybavení kuchyně, jak ji žádal, jen ho odvézt. A že je potřeba domluvit termín pro montážní četou. Na závěr byl odstavec od Mirandy, že v příloze má složky požadovaných šesti lidí k nádržím pod Brumlanem.

Adam je zběžně prolétl: první byli manželé Rychlí, kteří spolu byli čtvrtým rokem, oba byli technici. Další pár byli výzkumníci ze základny na severním pólu. Byli tam spolu dva roky, potkávali se denně, ale jen u práce. Když se sešli u Antónia v pracovně, teprve tam zjistili, že jsou do sebe už dávno zamilovaní, jen se to ani jeden neodvážil říct nahlas. On instalatér, ona přes elektrické systémy.

Třetí pár byl z rovníkové Afriky: technik a kuchařka. Byli svoji dva roky. Výborně, zajásal Adam, druhý člověk ke Stele Chlupáčové. Čtvrtý pár byl technik a trenérka fitness. Adamovi bylo záhadou, jakými postupy je dostala Mirandina seznamka k sobě.

Adam zvedl hlavu od terminálu:

„Jerry,“ oslovil počítač, „potřebuju odvézt ze Země na Hopsinku deset dalších lidí, ale především vybavení kuchyně, medicínské centrum a náčiní do tělocvičny. Mám otázku: kdy bude vhodná loď volná? Abych odepsal Antóniovi... Doufám, že jsi schopen určit váhu a objem nákladu?“

„Ano, pane, nějakou představu mám... Je vám jasné, že na Hopsince bude muset jet Bručoun vícekrát?“

„No jo – to tedy budou manévry!“

Doktor věd Irk Poitigé byl chemikem na Doře už dlouho.

Na Doře se narodil a terrafóbie byla jeho světonázorem. Těžko by zvládl trvalou zemskou přitažlivost – už s osmi desetinami 'neutronové gravitace' Dory měl potíže. Minimálně proto, že cvičení považoval za absolutní ztrátu času! K tomu ještě po rodičích zdědil panickou hrůzu z pozemšťanů.

Proto Adam rozhodl, že u něj klidně udělá výjimku a odpustí mu, že nemá partnerku. Navíc vyhovoval poměrně šíleným kritériím¹ na člověka vhodného na podrobnější rozbor Sirupu. Ovšem jestli Jerry, městský počítač Dory a všeobjímající duše kolonie, hledal dobře, se teprve ukáže.

Když Adam odeslal zprávu Antónioví s pokyny a termínem, nechal Jerryho, aby mu spojil toho šíleného chemika. Na obrazovce se ukázal člověk v bílém plášti, co takové označení splňoval měrou vrchovatou:

„Dobry den, pane doktore.“

„Dobry,“ zabručel Irk, „Kdo jste?“

„Adam Hopsal. Zná mě každý, včetně dětí, ale zdá se, že vy ne.“

„Nejsem 'každý'.“

„Promiňte, nezačal jsem dobře... Podle městského počítače jste vhodný kandidát na pozici výzkumníka. Rád bych vás zaměstnal.“

„Že bych konečně vypad' z téhle díry,“ zajiskřilo se Irkovi v očích a už se netvářil tak odmítavě. Ale Adam se začal smát:

„Má kolonie je ještě větší díra než Dora,“ ale hned se smát přestal, protože Irkův obličej zase potemněl, „Vyslechněte mě do konce! Měl byste vlastní laboratoř, kterou si sám zařídíte. Nemám dost lidí, takže pomocníkem by mohl být tak jedině robot. Byl byste pánem svého času a zkoumal speciální palivo pro subprostorové motory. Dostával byste plat jako na Doře.“

Irk chvíli na Adama zíral a čekal, kdy se zase začne smát. Když se ale dál tvářil vážně, položil otázku – ale nezněla tak podezřívavě, jak chtěl:

„Kde je háček?“

„Kolonie se jmenuje Brumlan. Nesměl byste ho opustit, no vlastně ani nebude jak. Jediný malý hvězdolet tam mám já. Kdyby to bylo třeba, odvezl bych vás na Doru, třeba na nějakou konferenci, ale Země vám bude navždy zapovězena.“

Zmínka o Zemi vyvolala na Irkově tváři vlnu hnusu.

„Pozemšťany nesnáším... s tím jejich terracentrismem! Jakou tam máte gravitaci – cože jste to říkal: Brumlan? Hmm, dobrý název.“

„Planetu jsem nazval Hopsinka. Ta má čtyři desetiny gé. Kolonie má skoro jedno gé, ale laboratoř si vyberete podle sebe – máme tam i šest i osm desetin. Také ubytování je k dispozici od čtyř desetin do jednoho gé.“

„To zní opravdu skvěle! A cože bych to zkoumal?“

„Pane doktore, pan Newman mi dovolil, abych vás vyrušil od práce. Měl byste čas? Třeba hned teď: zašel bych za vámi a všechno vám vysvětlil. Pěkně od začátku. Domnívám se, že pak už váhat nebudete.“

„Ano, mám čas. Tak přijďte, já si zatím poklidím.“

Irk Poitigé v reálu a bez pláště vypadal ještě šíleněji.

Ale usmíval se, protože využil čas několika otázkami na Jerryho a získal představu, cože je ten Hopsal zač. *No, určitě bylo lepší, když se tvářil vážně*, bylo první, co Adama napadlo.

Irk posadil Adama ke stolu ve své kanceláři. Stůl přetékal všelijakými dokumenty, katalogy a zprávami z pokusů. Stejně složení měly i hromádky na podlaze, uložené podél stěn. Adam si vzpomněl na Azerii: zase haldy papíru na planetě, kde neroste jediný strom.

Irk si přitáhl jeden vysoký papírový stoh a posadil se na něj. Bylo zřejmé, že v tom má cvik, protože stoh byl velmi nestabilní, ale on ho přemístil během tří sekund.

„Tak povídejte!“

Adam byl nucen vzít to pěkně od začátku: vrakoviště na Azerii, nalezení Hopsinky nasáklé Sirupem, seznámení s mimozemšťany a přesun Hopsinky k červenému trpaslíkovi. Vysvětlil Irkovi, že Sirup je vlastně odpad z továrny v jiné galaxii, který měl být ukládán do černé díry, ale energeticky bylo výhodnější vyhodit ho jen tak do prostoru. Že skončil zrovna v Mléčné dráze, byla náhoda. Také ho podrobně seznámil s tím, proč je třeba polohu Hopsinky utajit. Popsal mu energetický štít, který Hopsinku chrání před radiací Brumly, a aktuální stav kolonie. A že se může nastěhovat hned zítra.

„Tak rychle to nepůjde. Mám rozdělaný jeden projekt, který bych rád dokončil... Víte, po dlouhé době to je něco, co mě opravdu zaujalo. Jinak se tu už pár let nudím... Ale jednu otázku bych měl hned: odkud bude brát ta vaše kolonie vodu?“

„Na druhé planetě, nazvali jsme ji Vločka, je několikakilometrová vrstva metan hydrátu. Pan Newman postavil separátor, který nám poskytne vodu a metan. Proč se ptáte?“

„Při vašem vyprávění mě napadlo, že by něco takového bylo vhodné, a spojil jsem si to s projektem, který jsem před půl rokem posuzoval. Zjišťuju, že pro vás vlastně pracuju už dávno... Řekněte mi: kdy jste měl v plánu letět na Hopsinku?“

„Požití... Možná až v pátek. V Brumlanu už je projektant a dáma přes hydroponické zahrady. Teď tam odstěhuju bezpečáka.“

„Nemám moc věcí, pane Hopsale. Určitě se k tomu bezpečákovi vejdu. Ten projekt mám dodělat do čtvrtka,

1 Viz Adam v Calosu, strana 8.

v pátek budu připraven... Jen bych měl prosbu... Ten bezpečák je určitě pozemšťan, že?”

„Ano.“

„Kdyby vám to nevadilo, chtěl bych být v samostatné kajutě... Raději bych ho vůbec nechtěl potkat.“

„Aha, už rozumím. Není problém, většinu cesty se s ním nepotkáte. Ale na cestě od hvězdoletu do Brumlanu s ním budete patnáct minut v jedné kabině. Všichni budeme ve skafandru, a když si necháte přilbu, budete dýchat svůj vzduch. Zvládnete to?“

Irk zaváhal. Ale jen na vteřinku, pak přikývl:

„Ano, pane. Děkuji.“

* * *

Nákladní hvězdolet se vynořil ze subprostoru a Cib hned Adama upozornil na rej robotických systémů nad Brumlanem, protože právě včera se začalo tahat lano orbitálního výtahu.

Cib Adamovi také hlásil, co je nového: Jeden blok zahrad je hotový, především byl vyzkoušen a Lucien, Zdena a dva roboti z čtyř Altarových zařízení umísťují rostliny na pozice. Vodovod je vyzkoušený a funkční. Byly prý trochu potíže při přesunu vody z hvězdoletu do nádrží úpravní a potom při tlakových zkouškách, ale žádná voda neunikla mimo kolonii. Altaroví zařízení už zprovoznili všechny dopravní pásy a odvěra také funguje průchod mezi základnou a kolonií.

Irk Poitigé mlčky přetrpěl cestu Bručounem do kolonie. Tam se ho Adam zeptal, jak se rozhodl. Irk pokýval hlavou a usmál se:

„Šest desetin gé je sice lákavé, ale nechce se mi chodit cvičit, tak zůstanu na těch osmi desetinách. V laboratoři i v bytě.“

„Dobře, pane doktore... Na ten vozík naložíte své věci, myslím, že půlka se tam vejde. Než si to odvezete, robot Ed složí vaše věci z vozu – někam támhle – a s druhým vozíkem přestěhujeme Alana. Byt si vyberte podle sebe, v části s gravitací nula osm jste první. Někjaké otázky?“

„Jak to bude s jídlem?“

„Ještě nemáme kuchyni ani kuchařku, budou vám muset stačit hotová jídla, které dodal Newman. Na všechno se ptejte městského počítače, jmenuje se Cib. Zaevidoval vás jako občana Brumlanu, myslím, že číslo šest. Říkám to proto, že na jídlo musíte do jídelny, kde si ho ohřejete a taky sníte. Ještě ukažte Edovi, kde končí vaše věci a začínají Alanovy... Pusťte se do toho. Až to budete mít, Cib vás dovede do vedlejší budovy, které říkáme *základna*, kde si vyberete laboratoř a spolu sestavíte detaily: velikost pomocné nádrže a seznam přístrojového vybavení. Potřebný nábytek zadáte počítači, tiskárna nábytku byla hotová mezi prvními... Na shledanou.“

„Děkuji... Člověk by čas od času měl začínat od nuly, omlazuje to,“ prohlásil a začal se soukat ze skafandru. Adam s Alanem udělali totéž a velká akce mohla začít.

2. Další kolonisté

Země, Evropa, astroport SPGV, téměř osm hodin ráno. Adam si půjčil obří dvanáctinohý hvězdolet jménem TLUSŤOCH od Altara a právě s ním dosedl na plochu.

V bezpečné vzdálenosti stály dva nákladní vozy. První byl relativně malý, polepený ze všech stran i na střeše. Přivezl medicentrum, jež vybrala Nela Balonová, která se teď na můstku nemohla dočkat, až si všechno prohlédne. Vedle něho stála stejně polepená dodávka, ve které asi bude montážní četa. Druhý nákladník byl obrovský a ještě měl přívěs. Ten přivezl vybavení Brumlanské kuchyně.

Adam s podezřením koukal na bílo kolem astroportu, které se táhlo až k obzoru, protože celou noc sněžilo. Vystoupil z lodi po nákladní rampě a zamířil k autům. Zaťukal polepenému nákladníku na dveře, řidič vykoukl a pozdravil. Adam to měl promyšlené:

„Dobrý den. Vy zacouváte první. Uvnitř se dohodnete s počítačem...“

„Než odkrývat střechu, tak to raději složím sám. Ale kdybyste měl někoho k ruce, bylo by to dokonalé.“

„Pošlu vám robota... Tak jedte.“

Adam se obrátil k dodávce a mávl na řidiče, ať vystoupí. Vyhrnuli se čtyři montéři, hlasitě pozdravili, otevřeli si boční dveře, postupně si brali brašny s náradím a šli k lodi. Adam už stál u rampy, znovu na ně mávl a rychle stoupal za couvajícím vozem, zběsile pípajícím. Když ho montéři dohnali, hned jim byl jasný důvod spěchu. První komentoval situaci:

„Jste lehce modrý, šéfe.“

„Nevím, jestli modrý, ale zmrzlý určitě... Půjčil byste mi, prosím, vašeho kulicha? Tak asi na hodinu.“

„Když nás ubytujete, tak ano.“

„Jedte do třetího patra, tam je společenská místnost...“

„Jé, já myslel, že si schrupnu,“ ozval se druhý v řadě.

„Usadí vás navigátorka. Je tam spousta místa... Já si vezmu skafandr, protože jinak zmrznu.“

Skutečně se nasoukal do vyhřívávaného skafandru, ale místo přilby si narazil modrého kulicha a šel zkontrolovat vykládku. Nela, která už se nemohla dočkat, kontrolovala každou bednu podle dodacího listu. Chvilí překvapeně koukala, cože za strašidlo tam vběhlo, a pak se začala smát.

„Jen se směj,“ pokýval kulich smutně, „Počkej, až se uvidíš v zrcadle.“

Měl pravdu. Nela, až na fialové rty, byla taky trochu modrá. Pak si ale všiml jiné věci:

„Kde jsi to našla?“ ukázal na sluchátka s mikrofonem.

„Na můstku ve skříni s nápisem 'Zbytečnosti'. Je tam toho plná krabice.“

„Ede,“ obrátil se Adam na robota, rovnajícího bedny ke stěně, „až skončíš, přines mi taky jednu náhlavní soupravu.“

„Počkej, Adame, já ti dám tuhle. Stejně ji nepotřebuju.“

„Děkuju ti... Ede, ruším rozkaz. Až to doděláte, přijď za mnou,“ otočil se k odchodu, a protože ho ofoukl ledový závan, s kyselým úšklebkem doplnil: „Budu venku.“

Sešel po rampě k vozu s přívěsem, znovu mávl na řidiče a zeptal se ho:

„Předpokládám, že dokážete s tím přívěsem nacouvat dovnitř?“

„Já asi ne, ale automat to zvládne.“

„Jen chci upozornit, že ta kóje je sice velká, ale oba se tam nevejdete: nacouváte s přívěsem, vyložíme ho, vy ho venku odpojíte a nacouváte tam s tahačem. Já mezitím celou točnu pootočím, takže budete ve dvou kójích.“

„Aha,“ zaradoval se řidič ze svého prozření, „Proto má ten hvězdolet tak divnej tvar.“

„Je širší než vyšší, protože převáží stavební stroje firmě na Doře... Kde máte montážní četu?“

„Promiňte, pane Hopsale, zapomněl jsem vám předat vzkaz. Budou tady do deseti minut. Měli na cestě problémy s motorem. Asi kvůli tomu, že mrzne... V zimě opravdu překvapivé... A hele: my o vlku a vlk za dveřmi.“

Adam vyhlédl za nákladákem a spatřil flekatý osobní vůz nedefinovatelné značky blížící se přískoky po ploše. Pět lidí, tři muži a dvě ženy, pozdravilo a předák se omlouval, že odjížděl z firmy poslední a tohle na ně zbylo. Adam pokýval hlavou:

„Krásný muzejní kousek. Zřejmě hybrid, že?“

„Ne, jen kříženec,“ zasmál se předák.

„Teď ale vážně – jste nějak nalahko! Čím to budete montovat?“

„Nebojte, pane Hopsale, všechny věci máme na nákladáku. Ubytujete nás?“

„Vyděte po rampě, výtahem do třetího patra do společenské místnosti. Navigátorka vás usadí a nabídne vám něco k pití.“

Chlapům zsvítily oči. Asi budou zklamaní, až zjistí, že alkohol nedostanou. Podíval se za nimi, jak vchází do lodi, a všiml si, že polepený nákladák vyložil medicentrum a řidič nastupuje. Vydal se k rampě, vyšlo to akorát. Řidič sjel z rampy, zastavil a vykoukl z kabiny:

„Navigátorka všechno zkontrolovala a potvrdila převzetí. Rád jsem vás poznal, pane Hopsale. Na shledanou.“

„Děkuju a na shledanou... NSH,² slyšíme se?“

„Ano, pane. Chcete posunout točnu?“

„Přesně tak, otoč jí. Do druhé a třetí kóje vyložíme přístroje do kuchyně. Nejdřív přívěs a potom tahač.“

„Rozumím. Provedu.“

* * *

Blížila se devátá hodina a zatím vyložili jen přívěs. Tahač, teď již bez přívěsu, právě vjížděl do prázdné kóje, když Adam zaznamenal blížící se mikrobus firmy XMKT a zavelel do vysílačky:

„Pojď sem, Ede. Pomůžes s věcmi.“

Rychle šel až k okraji rampy a ukázal do země. O pár sekund později u něho mikrobus zastavil a vystoupila Klára Turasová, matka majitele největší cestovní kanceláře na Zemi. Zářila jako sluníčko:

„Ahoj, Adame, moc ráda tě vidím.“

„Já tebe taky. Kde se tu bereš?“

„Chtěla jsem tě vidět, tak jsem vyštípala hostesku, co by řidiče stejně jenom rozptýlovala.“

„Děkuju, potěšení na mé straně, Kláro. Jak se ti daří? A co tvůj syn?“

„U nás všechno v pořádku. A u tebe?“

„Až na občasné průšvihy to ujde... Tak jdem na to, ať už to mám konečně za sebou. Kde mají věci?“

„Část pod podlahou, Chlupáčovi to mají na zadních sedadlech.“

„Nechápu... Deset lidí odchází napořád ze Země a všechny věci mají v jednom mikrobusu?“

„Když se nestěhuje nábytek, tak toho není moc.“

„Ty ses ještě nikdy nestěhovala, vid'... Zeptala ses, co udělali se zbytkem?“

„Většinou prodali. Jen Zumovi to nechali příbuzným.“

Klára se otočila k mikrobusu a nastoupila. Adam s ní. Řidič zavřel, protože táhlo. Adam se představil a vysvětlil situaci:

„Postupně, po dvojicích, vás vyšlu do lodi. Vyběhnete po rampě a dáte se vlevo. Pojedete výtahem do čtvrtého patra, kde vás moje navigátorka umístí do jedné z kajut. Všechny jsou stejné,“ zakřenil se, „s překrásným výhledem. Nebojte se, je to jen na pár hodin... Měl bych ale speciální prosbu na Stelu a Nadiru: ten nákladák právě vykládá vaše nádobíčko, přívěs už je prázdný. Jakmile si dáte věci do kajut, sjed'te dolů a provedeme spolu kontrolu dodávky. Muže klidně nechte nahoře... Pane,“ obrátil se na řidiče, „otevřete, prosím, kufry, ale nestůjte tam. Slušně mrzne!“

Až teď to Kláře došlo:

„To je nová móda? Skafandr a kulich?“

„No jasně! Skafandr je vyhříváný a čepici mám půjčenou od jednoho montéra. Dora má třídní aktualizaci GWW.³ Nic o mraze a patnácti centimetrech sněhu v předpovědi nebylo!“

Pak se obrátil k novým kolonistům a řekl:

„Vezmeme to postupně. Prošel jsem si vaše složky a budu si trápit paměť. Jste první desítka, ale brzy vás bude víc a už nebude v mé moci všechny znát nějak blíž. Na Hopsince si vás počítá kolonie, kterému říkáme Cib, založí do databáze občanů Brumlanu. Ale zatím vás není tolik, abych si nezapamatoval vaše jména... Moment,“ všiml si, že robot stojí před mikrobusem, „Ede, slyšíme se?“

„Ano, pane.“

„Postůj, řeknu, až zjistím situaci... Tak první dvojice... Manželé Rychlí, Radka a Miroslav, nemýlím-li se,“ řekl česky a zářící Radka přikývla, protože jí zaměstnavatel byl hned bližší. Adam se usmál, protože Samson ve druhé řadě se chytil za uši, a raději se vrátil ke světovému jazyku:

„Jak těžké kufry máte?“

„Dost, ale mají kolečka. Pomoc nepotřebujeme,“ uhodl Miroslav důvod otázky. Adam jim potřásl rukou a významně se podíval na řidiče, aby jim otevřel. Když vystoupili a řidič dveře zase zavřel, pokročil Adam k dvojici z rovníkové Afriky:

„Manželé Zumovi, Samson a Nadire... Doufám, že počítáte s tím, že v kolonii netopíme na pětatřicet stupňů!“

„Věřte mi,“ usmál se Samson, „že nám to ani trochu nevadí. Už máme toho žhavého pučeje plné zuby!“

„Dobře. Jak velké máte kufry?“

„Myslím, že tak akorát. Na ten poslední kousek je zvládneme. Díky.“

„Dál tu mám... hmm... Kasparovy? Alexandr a Valja. Vám bude u nás asi trochu horko.“

Narážel na to, že oba sloužili na základně na severním pólu. Manželé se zasmáli a Adam pokračoval:

„Co vaše kufry?“

„Děkujeme, mají kolečka, zvládneme je.“

„Dobře, běžte prosím... Neuerovi, Albert a Kristin. Kristin, vaše objednávka se někde zadržela. Náčiní do posilovny a na rehabilitaci přivezu později... Žádný protest mi nepřišel zpět, tak předpokládám, že rozšíření kvalifikace na rehabilitaci vám nevadí?“

„Ve skutečnosti to je obráceně: já jsem diplomovaná rehabilitační sestra, ale už mě ti chromí nebavili. Chtěla jsem vidět vytrénovaná těla. A taky si něco vydělat. No, připouštím, že jsem také doufala v nějakou nabídku od místních svalovců. Jak bych to jen řekla... Albert sice nemá tak úžasné bicepsy, ale zato má tady,“ a poklepala si na čelo.

„Řekl bych,“ usmál se Adam, „že taková životní zkušenost je k nezaplacení... Budete chtít pomoci s kuframa?“

„Rádi!“ zvolal Albert a usmál se na Kristin, která zřejmě nesouhlasila, „U jednoho kufru kolečko nevydrželo a rázem máme málo rukou. Jestli můžeme poprosit o jednoho robota.“

„Není problém... Ede, manželé Neuerovi potřebují pomoci s jedním kufrem. Právě vystupují... Zůstali mi manželé Chlupáčovi.⁴ Vítám vás. Stelo, děkuji za vyřízení objednávky kuchyně. Ale nekontroloval jsem to. Bude-li něco chybět, zjistí to montéři při instalaci, a až je budu vracet, dokoupil bych to... Ani se vás na kufry neptám.“

* * *

Hvězdolet se ponořil do subprostoru a Adam šel do společenské místnosti za techniky. Ed šel za ním a nesl skafandry. Balonovi zatím prováděli nácvik s budoucími kolonisty.

Jednu třetinu třetího podlaží (nulté byla strojovna, první a druhé byly kóje pro stroje) zabírala společenská místnost pro padesát lidí a jako jediná měla okna. Místnost se nesnažila být hranatá, ale kopírovala tvar hvězdoletu: deset metrů široká kruhová výseč, dvaapadesát metrů oken. Zbývající dvě třetiny byly obecné a speciální sklady. Devět techniků se v ohromném prostoru málem ztratilo.

Než byl hvězdolet naložen, oba týmy se spřátelily, a kdyby všichni neměli firemní overaly, ani by je nerozlišil. Utvořili dvě debatní skupiny, jejichž středobody byla evidentně děvčata z kuchyňského týmu. Hlasité dveře debatu přerušily a všichni si jak na povel sedli na sedadla pod okny.

„Nesu vám ochranné pomůcky. Začnu otázkou: kdo už byl ve vzduchoprázdnu déle než deset sekund?“

Zvedl se les rukou. Jen obě děvčata kroutila hlavou.

„Prosím dámy, aby během cesty od lodi do kolonie byly velmi opatrné,“ nabádal je Adam, „Atmosféra je jedovatá a má jen nepatrný tlak. Tam, kde budete pracovat, je osm desetin gé, ale samotná planeta má jen čtyři desetiny. Také dámy prosím, aby si nechaly poradit od kolegů, co pojedou s nimi. V žádném případě si nesundávejte přilbu. Raději ani v kabině Bručouna ne...“

„Bručoun je co?“

„Je to pásově vozidlo se strašně hlučnou převodovkou, podle které dostalo jméno. Má velký úložný prostor, ale hermetickou kabinu jen pro šest osob, samozřejmě ve skafandrech. Budeme muset s ním jet čtyřikrát. Chtěl jsem vás rozdělit po týmech, ale jestli chcete, může to být po těch skupinách, co jste přirozeně vytvořili. Během prvních tří cest přepravíme kuchyň. První cestu absolvuje skupina pěti lidí, při druhé cestě zbývající čtyři a k tomu jeden pár kolonistů, konkrétně kuchařka a technik. Při třetí cestě to budou další tři páry kolonistů. Při čtvrté přepravíme medicentrum, moji maličkost a navigátorku s manželem. Ještě dodám, že kolonie je teď plná šikovných lidí různých oborů, tak kdybyste potřebovali výpomoc nebo další náradí, nebude to problém. Městský počítač Brumlanu se

3 Galactic Wide Web, hodně nadnesený název informační sítě, protože lidé stále neumí posílat zprávy subprostorem.

4 Viz Adam v Calosu, kapitola třetí, přijímací pohovor

jmenuje Cib, a cokoliv budete potřebovat, nebo se třeba cestou z jídelny ztratíte, obraťte se na něho. Dejte ale pozor, mikrofony a kamery má všude... Tak, a teď si provedeme praktický nácvik se skafandry. Jsou to jen lehké skafandry, ale vy se v nich po žádných skalách toulat nebudete.“

Adam postřehl záblesk v očích některých techniků a honem dodal:
„Dámám pomůže robot!“

* * *

Adam seděl na můstku, a jakmile TLUSTŮCH vystoupil ze subprostoru, pozdravil se s centrální inteligencí Brumlanu a přikázal:

„Cibe, pošli nám na astroport Bručouna samotného, už to jel tolikrát, že cestu zná. Mám tu dvaadvacet lidí, medicentrum a dvě kóje plné kuchyňského zařízení. I tak pojedeme na čtyřikrát. Jaká je situace v Brumlanu?“

„Jedeme podle plánu, pane. Zahrady jsou hotové, začátkem dubna můžeme očekávat první úrodu. Potrubí i tunel mezi kolonií a výtahem je hotov, nádraží a magnetická komora také. Pracuje se na odkladišti vagónů. Ale hlavně, pane: už je nataženo první lano!“

„Které?“

„Nákladní vzestupné. Od rána se pracuje na sestupném... Máte nějaké informace od výrobce?“

„Ano. Řekni Lucienovi, že vagóny budou příští týden i s chodícím jeřábem a jeho obsluhou.“

„Vejde se do hvězdoletu všech šestnáct vagónů?“

„To nevím, ještě jsem to nezjišťoval, asi budu muset letět nadvakrát... Co Oldverz a KOPRETINA?“

„Odlétali dneska ráno, říkal, že poslední let... A jaká je situace na čerpací stanici ALFARH0,⁵ pane?“

„Tam je ještě půlka nádrže. XMKT má na Sirup předělané pořád jen čtyři hvězdolety. Až se předělá všech osm, to teprve bude cvrkot. Ale to už budeme mít hotový výtah a začneme používat i KAPKU. Až to Oldverz odlítá, vezmu Balonovy a RH0 zase doplníme.“

„Neříkal jste, že se přestěhují?“

„Ano, Cibe, mám to rozpočítané: Balonovy ti přivezu pozítří, potom dovezu ze Země vagóny a pak přestěhuju taky Hopsalovy. A potom rozjedeme výtah!“

„To jsem rád. Konečně si budu mít s kým povídat!“

3. Plnění nádrží

Brumlanské 'podsvětí' bylo tajemné místo.

Těžko říci, jaké myšlenky táhly projektantovi hlavou, když ho navrhoval. Neoficiální označení technologických prostor umístěných pod kolonií se tak rychle vžilo hlavně proto, že se nacházelo naprosto nestandardně pod gravitační vrstvou.

Vrstva neutronové hmoty, která přitažlivost v bytové části kolonie zvyšovala až na téměř jedno g, však byla nad podsvětím tenčí a z této strany táhla nahoru, tedy proti gravitaci Hopsinky. A tak byla v podsvětí výsledná přitažlivost sotva dvě desetiny té pozemské.⁶ Hopsal tvrdil, že to má příznivý vliv na skladovaný Sirup.

Gigantické nádrže na Sirup byly čtyři a každá byla opředena identickou pavučinou nekonečných potrubí, silových kabelů a signálových vedení, doplněnou změť chodeb, průchodů a lávek, kterými se člověk mohl dostat na několik desítek kontrolních stanovišť.

Také zde byla nejvyšší koncentrace robotů v celé kolonii – malí a velcí pomocníci, soustředění na své specifické úkoly, vládnoucí různým stupněm autonomie a inteligence, násobně převyšovaly počet lidí, kterých bylo jen šest. Na dvě směny. Časem možná na tři.

Radka Rychlá pocházela z úrodného Polabí a na své předky byla hrdá. Jejich řeč, z níž se na Zemi stalo jen jedno ze stovek nářečí, zněla jejímu uchu mnohokrát lahodněji než světový jazyk dvaadvacátého století. Svě nářečí používala neustále, ba přímo na něm lpěla. Nebylo proto divu, že si našla manžela ze stejné oblasti a využila každou příležitost, aby ho cvičila.

Miroslav Rychlý znal nářečí svých předků od rodičů, protože je nemohl neslyšet, ale o zbytečnostech typu 'příčestí trpné' či 'přechodník' slyšel až od Radky. Jeho vášní byly modely středověkých plachetnic a život námořníků.

To ráno se sešli ve služebně, jediné větší místnosti v podsvětí, kde nebylo žádné vedení ani potrubí, nehučelo žádné čerpadlo ani se jim pod nohama nepletly žádné roboty. Místnost byla dobře izolovaná a tak pouze sání klimatizace na stropě vydávalo nějaký ten zvuk.

Jako obvykle tu byli první manželé Rychlí. Posadili se k velkému pracovnímu stolu, chvíli na sebe koukali, až Radka vybědla svého muže:

5 Nejbližší heliocentrická komerční dráha, 0 stupňů = na spojnici Země – Slunce

6 Odpovídající hodnotou pro představu je přitažlivost Měsíce.

„Míro, řekni mi něco o plachtách a stěžních,“ řekla česky.

„Tak dobře,“ zamyslel se Mirek, „třeba na lodích v šestnáctém století se...“

„Nezlob, miláčku... Česky!“

Mirek se usmál a začal znovu. Věděl, že nemá smysl se se ženou hádat o zbytečnosti tréninku. Stihl ale jen několik vět, když vstoupil Samson a přisedl k nim. Pozdravili se a Mirek chtěl pokračovat o tvaru plachet, ale Samson se ohradil:

„Nechte si to na doma, tahá mě to za uši! Klidně si to poslechnu v... Tak nic, už jsou tady!“

Trojice z noční směny, Alexandr, Valja a Albert, vstoupila do služebny. Byl čas předat si směnu.

„Dobré ráno!“ zahlaholil Samson jako pokaždé, „přihodilo se vám něco zvláštního?“

„Ano,“ zněla nestandardní odpověď, „Dokonce dvakrát!“

„Nepovídej,“ vyvalil Samson oči.

„Ale jo! Při plnění jedničky došlo na sekundu k prudkému snížení výkonu čerpadla. Když jsme ale všechno zkontrolovali, nenašli jsme nic. Ani robot v nádrži nenašel nějaké nečistoty, které bychom snad nasáli. Prostě nic.“

„A ten druhý případ?“

„Ten se stal nad ránem. Kvůli pátrání po problému jsme stihli dvojku jen otestovat. Také tam došlo k zakolísání výkonu – proti jedničce už jen trochu.“

„Kolik toho je ve dvojce?“

„Tak asi dva kýble.“

Byl to samozřejmě vtip, protože byť jen sekundový běh obřího čerpadla se počítal na hektolitry.

* * *

Radčín náramek zavibroval, čímž ji řídicí počítač volal k nejbližšímu komunikátoru. Udělala dva kroky ke sloupu, v necelých dvou desetínách gé spíš dva skoky, a stiskem tlačítka se přihlásila.

„Copak?“

Místo textu na displeji na ni komunikátor promluvil:

„Tady Cib,“ ozval se městský počítač, „Jak víš, že jsem to já.“

„Nevím,“ zasmála se Radka, „preventivně mluvím na všechno, co se hýbe... Co se děje, Cibe?“

„Počítač nádrže dvě tvrdí, že narůstá tlak. Protože tam je pouze devět celých tři hektolitru, bude někde chyba. Podívej se tam, prosím.“

Prosil, i když tady velel.

„No jo, vokouknu to,“ prohlásila v nářečí. Cib rozuměl, ale nekomentoval.

Radka se přesně vyměřenými skoky pohybovala podél dvojky a dívala se na malé displeje kontrolních tlakoměrů v jednotlivých sekcích. Netrvalo jí to ani tři minuty a byla u komunikátoru zpět.

„Cibe, má pravdu!“ prohlásila zadýchaně, „Tlak sice není všude stejný, ale evidentně pořád roste... Nechápu to!“

„Otevřel jsem vazbu do nádrže šest – žádná změna! Asi je to ucpané.“

„Dej mi chvíli,“ zvolala a doskákala k ručnímu ventilu, který byl vyveden do odpadu. Že to nebyl dobrý nápad, zjistila hned, jak ho otevřela. Z nádrže se do kanálu v podlaze vyfítil s temným hučením proud nazelenalé páry, odrazil se od podlahy a spolu s chuchvalci Sirupu se rozlétl do okolí.

Radka zděšeně uskočila. Aniž si uvědomila, že má zelené splašky všude. Bohužel i pod nohama. Hlavou trefila lávku za zády tak nešťastně, že na několik sekund ztratila vědomí. Když oči zase otevřela, myslela si, že sní. Známé prostory najednou vypadaly jako zamlžená krápníková jeskyně. Ze všech konstrukcí visely zelené chuchvalce a mlha byla hustá tak, že by se dala krájet. Tady by se Rákosníčkovi líbilo!

Radka se pomalu rozhlédla. Vtom sebou cukla leknutím – v té mlze se pohnul temný stín. Nejdříve si pomyslela, že je to některý z robotů, ale pak jí došlo, že takový tvar mají jen roboti na čištění nádrží. Ale ti jsou nyní určitě neaktivní! Zvíře? Nějaký zatoulaný mazlíček? Žádný ale v kolonii nebyl!

Pokusila se zvíře nalákat k sobě něžnou řečí. Protože netušila, co je to zač, ani se nedivila, že na běžnou řeč či mlaskání nezareagovalo. Dokonce se od ní ještě vzdálilo. Tak se trhem zvedla z podlahy a opatrně, pořád byla trochu omámená, se vydala za prchajícím stínem.

Stín před ní ale udržoval konstantní vzdálenost. Zdálo se jí dokonce, že cestou pojídá zelené cuky Sirupu ze stěn a konstrukcí. To těžko bude domácí mazlíček, už dávno by mu bylo hodně špatně. Vlastně to nemůže být ani žádný pozemské zvíře!

Jak na to pomyslela, zasáhlo ji poznání jako blesk, a ona ztuhla na místě. Chvíli nad tím bádala, ale odpověď byla jasná. *Ba ne, je to blbost*, otřepala se, *Hopsinka je mrtvá planeta. Vyšší organizmy se tu neměly kde vyvinout!* Pak si ale uvědomila, že stojí u nádrže číslo jedna, kde mlha už není tak hustá.

Jenže stín zmizel. Rozhlédla se. Hned si všimla, že z mřížky kanálu vychází proud zelené páry. Strčila do proudu ruku a potvrdila si, co bylo zřejmé – tohle byl zdroj té mlhy. A není to horká pára, ale studený aerosol. Kapičky by ani nemusely být nijak malé, ve snížené gravitaci zůstanou ve vzduchu dlouho.

Ani teď ji nenapadlo, aby si nasadila respirátor. Sedla si na bobek, aby se dostala pod mlžný oblak, a zvědavě nahlédla do šera pod mřížkou. Moc toho neviděla, tak si klekla, položila ruce na podlahu – a jak se nad mřížku naklonila, něco jí spadlo na ramena. Rány nebyly nijak silné, ale na podlomení rukou to stačilo. Také moment překvapení vykonal své a Radka si rozsekla čelo o mřížku.

Oči se jí zalily slzami. Pokusila se vzepřít na rukách, ale moc to nešlo. Snažila se vzpamatovat, ale byla jako omámená. Hlava se jí točila a v uších se zvonilo na poplach. Najednou proud aerosolu změnil směr. Přímo jí do obličeje, málem se jím zalkla.

Začala kašlat a to ji trochu probralo. Znovu se vzepřela a tentokrát byla úspěšnější, ale rána do hlavy a druhá obličejem o mřížku kanálu ji málem zbavily vědomí podruhé. Další, panický pokus o vzepření, skončil hned v zárodku,

protože jí něco podtrhlo pravou ruku.

Ležela pravou tváří na mřížce a nebyla schopna pohybu. Ani se už o nějaký nesnažila, začalo jí být všechno jedno. Už jen trpně vdechovala oblaka biologicky aktivní mlhy. Ještě zaslechla odněkud z dálky za devaterými mlhami křik a slyšela volat své jméno, ale pak se propadla do temnoty...

* * *

Doktor věd Irk Poitigé se zatím věnoval jen budování a zařizování své laboratoře, ale teď bylo konečně hotovo. To ráno se cítil skvěle – když přistoupil ke dveřím, na kterých bylo jeho jméno a Cib mu otevřel se slovy:

„Dobré ráno, doktore Poitigé.“

„Dobré ráno, Cibe.“

„Tak co máte v plánu dnes?“

Irk se na okamžik zarazil, protože podrobný plán prací včera odpoledne dokončil a předal městskému počítači. Ale umělá inteligence mu vadila méně než pozemšťané, a tak přistoupil na konverzaci.

„Zkontroluju všechny okruhy nejdřív na sucho, potom na mokro a pak si napustím plnou nádrž Sirupu a začnu s pár experimenty. Tak říkajíc na seznámení.“

„Máte přece k dispozici rozsáhlé množství informací, které do databáze vložil pan Hopsal?“

„Jo, kamaráde, pouze suchá data a vlastnoručně získané výsledky jsou nesouměřitelné hodnoty.“

„Těžko vám budu odpovídat, doktore.“

„Tak dobrá – pustíme se do toho!“

To byla jedna z podmínek, na které Hopsal trval: všechno půjde přes CI, respektive přes jeho terminály. V Brumlanu zkrátka nebyla žádná mobilní zařízení povolena.

Irk překontroloval svou práci a byl spokojen. Pak do všech okruhů napustil filtrovaný a imunizovaný vzduch a otestoval jejich těsnost. Všechno bylo v nejlepším pořádku. Tak si nechal z nádrže pod Brumlanem přečerpat pár litrů surového Sirupu a znovu zkontroloval, že nedochází k žádnému úniku.

„Hotovo, Cibe. Můžeš naplnit tank do tří čtvrtin.“

„Není to zbytečně mnoho, pane doktore?“

„Ale vůbec ne! Schválně jsem ten tank navrhl tak velký, abych si mohl testovat, kdykoliv mě to napadne. A to i v případě, že pod Brumlanem zrovna nic nebude.“

„Až se rozjede pravidelná doprava, bude v nádržích vždy pár set hektolitřů.“

„Mám rád jistotu, Cibe.“

„Ano, doktore... dorazil vám oběd, pane. Mohu ho pustit dál?“

„Samozřejmě... Nějak to dopoledne uteklo!“

„Vidíte – dopoledne pryč a nikomu se nic nestalo!“

Irk už ale na srandičky neměl buňky, protože robot rozložil na malý jídelní stůl v rohu vonící jídlo a odjel.

Dojedl a vše sklídil do obalu, který si robot za hodinku zase odveze, rozřídí a nechá zpracovat. Když počítač viděl, že Irk dojedl, hlásil:

„Pane doktore, váš zásobník je ze tří čtvrtin naplněn, můžete začít experimentovat.“

* * *

Irk přišel k zásobníku a chtěl odebrat vzorek, ale najednou ztuhl na místě. Počítač to zaznamenal a zeptal se:

„Doktore?“

„Tíše, prosím,“ mávl Irk rukou a přiložil k zásobníku pravé ucho. Chvilí se nehýbal, ale pak najednou cukl hlavou a zatvářil se zděšeně:

„Sakra!“

„Co se děje, doktore?“

„Slyším nějaké škrábání, v tom Sirupu něco je!“

„Pane, Hopsinka je mrtvá... Zvuky, které slyšíte, budou patrně způsobeny rozdílnou teplotou stěny zásobníku, zchlazenou Sirupem, a teplotou v místnosti. Ten zvuk je nejspíš způsoben rozdílnou tepelnou roztažností kovu a izolace.“

Irk chvíli přemýšlel, zda se urazit za poučování od počítače, nebo to brát jako pouhé konstatování faktů, které zapomněl vzít v úvahu. Nakonec nad divnými zvuky i poučováním mávl rukou a pustil se do práce.

V plném zaujetí strávil docela příjemné odpoledne se Sirupem a několika experimenty, které potvrdily informace v databázi. Občas prohodil s CI pár slov, ale většinu doby pracoval mlčky.

„Doktore Poitigé, měl byste si udělat přestávku.“

„Dobře Cibe, dej mi ještě čtvrt hodinky...“

„Přerušete práci, pane!“

Znělo to naléhavě. Irk poslechl a za pár sekund všechno odložil.

„Chápu, nechtěl jsi mě děsit při manipulaci se vzorky, ale teď mi to řekni. Co se děje?“

„Ten váš tank má někde díru – jednoznačně hladina klesá a únik se zrychluje.“

Irk vstal a obhlédl ten svůj zásobníček kolem dokola.

„Těžko,“ hlásil, „nikde ani kapička! Je možné, že zlobí snímač hladiny?“

„Možné, ale nepravděpodobné! Důležité součástky nejsou vyrobeny na Zemi, ale na Doře!“

„Stále klesá hladina?“

„Ano – a hodně rychle!“

Najednou počítač promluvil tak nahlas, až se Irk lekl:

„Pane, okamžitě opusťte laboratoř!“

„Co blbneš!“ zvolal Irk pohoršeně a ani se nehnul.

„Myslete, pane – když nedochází k úniku a hladina klesá, tak musí narůstat tlak. Teď už je rychlost značná – odejděte!“

Hlas počítače nabral nepříjemně kovový tón:

„Bezpečnostní protokoly mi dovolují poslat k vám robota a ten vás odvede klidně násilím!!!“

Irk měl stále nějaké pochybnosti, ale musel se podřídít, pohružka byla zřejmě míněna vážně. Otočil se, udělal tři rychlé kroky – a právě v ten okamžik zadní stěna tanku praskla. Tlaková vlna, byť dvakrát odražená od stěny, mrštila chemikem k jídelnímu stolu.

Místnost se zatřásla a ze zásobníku se vyřítilo něco, co tam určitě být nemělo – obrovský oblak nazelenalé páry, následovaný gejzírem Sirupu. Ve chvíli byla laboratoř zahalena v mlze a chuchvalce zeleného sajrajtu byly všude. Irk bokem sejmul židli a i s ní se vměstnal pod jídelní stůl. Byl v bezvědomí a netušil, že vdechuje mlhu, která je pořád biologicky aktivní.

* * *

Alan Rádoby byl zástupcem výkonné moci v Brumlanu.

Musel samozřejmě vyšetřit incident v podsvětí. Hned jak mu to Cib oznámil, se zašel se do podsvětí podívat. Ventilátory sirupovou mlhu již odsály, ale přesto měl respirátor.

Protože kamery městského počítače kolem nádrží nebyly, musel se spokojit s výpověďmi spolupracovníků poškozené. Oba v podstatě vypovídali totéž: zabývali se kontrolou nádrže číslo jedna, Radka připravovala dvojku k plnění. Najednou uslyšeli hučení a nahrnula se k nim oblaka sirupové mlhy. Radka u dvojky nebyla, na náramek nereagovala. Došli si pro dýchací přístroje a začali ji hledat. Nereagovala ani na hlasité volání, zvláště její manžel si mohl strhat hlasivky. Našli ji v bezvědomí na podlaze, asi se nadýchala sirupové mlhy.

Alan také musel vyšetřit incident v chemické laboratoři. Ani s pomocí Ciba se nepřišlo na důvod exploze zásobníku. Irk byl potlučený a měl podivný krevní obraz, ale brzy byl v pořádku. Špatně se mu udělalo, až když mu Alan podal ruku a chtěl ho posadit ke stejnému stolu. Alan se dovtíпил a propustil ho s tím, že mu 'pan doktor' obratem pošle svůj popis událostí.

Teď si přečetl Irkovu výpověď a znova se podíval na video s explozí něčeho, co explodovat nemohlo. Na záběrech bylo vidět, jak po několika váhavých krocích v jedné sekundě Irk vystartoval z místa jako zajíc a ve druhé ho uprostřed skoku smetla tlaková vlna. Evidentně měla značnou sílu a Irk měl vážně štěstí, že nedopadl hůř.

Následující sekundy však ukazovaly mlhu, mlhu a zase jen mlhu. Alanovi se sice zdálo, že se kolem Irka pohybují nějaké stíny, ale počítač to označil za fantazii, vyvolanou odrazy světla ve stochasticky se měnícím prostředí. Aby se v tom prase vyznalo!

4. Reorganizace

Balonovi si znovu sbalily své dva obří kufry a s pomocí robota je pracně dostali do Aminy.

Na Hopsince kufry robot přenesl do Bručouna a sedl si k nim. Balonovi a Adam si sedli do kabiny. Když projížděli kolem kilometrové stěny kolonie, vzpomněl si Adam, že na ni chtěl namalovat pruhy, aby ta cesta trochu ubíhala. Vysílačkou se spojil s počítačem.

„Cibe, zeptej se Makala, jestli mají barvu do vakua, alespoň jednu dávku. Ideální by byla bílá nebo nějaká zářivá. A jestli by ji mohli postrádat. A také aplikátor, samozřejmě.“

„Mají a mohli, pane,“ odpověděl po chvíli počítač.

„Děkuju. Řekni mu, že pro ni pošlu robota... Moment: bude určitě zvědavý! Chci namalovat svislé čáry na pravou stěnu, aby bylo vidět, že se Bručoun skutečně pohybuje.“

Jakmile projeli přechodovou komorou a zaparkovali v části haly se sníženou gravitací, poslal Adam Eda pro barvu a vysvětlil mu, co od něj očekává. Pak se Stenem přenesli kufry na připravené vozíky a vydali se do bytové části kolonie.

Balonovi už měli být vybraný, tak šli najisto. Lucien slyšel na chodbě hlasy, tak vykoukl a šel Adamovi v ústřety. Také Zdena Plandová je přišla přivítat. Adam byl zvědavý a rozhodl se, že se půjde na Zdenčiny zahrady podívat. Řekl Nele:

„Pojďte s námi. Na vybalování budete mít spoustu času, pro KOPRETINU poletíme až zítra.“

* * *

Amina přirazila k orbitálnímu ostrovu Dory a Adam s Balonovými přestoupil do KOPRETINY, která tu byla od večera. Oldverz se ženou a navigátorkou spali v kabině výtahu, který se snášel k povrchu.

Letěli na Hopsinku, naplnili tanker Sirupem až po okraj a vydali se k Zemi. Přirazili k čerpací stanici na první komerční heliocentrické oběžné dráze mezi Zemí a Marsem.

Adam si chtěl popovídat s přáteli, ale musel pár hodin počkat. V Evropě byly teprve čtyři ráno. Stejně to bude hodně pomalá konverzace, protože na ty dva miliony kilometrů budou rádiové vlny potřebovat více než šest sekund. A dalších šest zpátky!

Po sedmé hodině se ale ozval NSH, že má Hopsal hovor. Byla to Miranda:

„Ahoj, Adame. Po dotazu na RH0 jsem věděla, že se tu objevíš. Mám pro tebe nového navigátora. Ale protože bude volný až k poslednímu květnu, tak jsem dala do systému tuhle připomínku místo zprávy na Doru. Jak se má Amanda a jak je v Brumlanu?“

„Rád tě slyším, Mirando! Děkuju za hovor a za navigátora. Amanda je za dané situace ve větším klidu než já. Zdá se, že je odolnější, nebo možná na to byla víc připravená. Říkám si, že třeba podle toho, že Marek přestal kopat, poznala, že je něco špatně. Je to ale jen odhad. Jestli se něco změnilo, tak je to její sdílnost. Ta je teď prakticky nulová. V Brumlanu touhle dobou končí první noční směna a první dvě nádrže se začínají plnit. U výtahu se teď tahá třetí lano ze čtyř a zdá se, že skutečně budeme testovat před koncem února. Pozdravuj Antónia. Ještě tam máte sníh?“

Dvacet sekund.

„Ahoj, Adame. Jsem v pořádku,“ ozval se spokojený hlas Antónia, ale hned to zase převzala Miranda:

„Nevím, Adame, jestli se na něco takového dá připravit. Možná ti jednou řekne víc, ale teď na ní nenaléhej, prosím tě... Ano, sněhu tu máme dost! António posta...“ následovalo hučení, asi jí António zakryl pusou, následoval smích a cosi jako výkřik 'Stejně to řeknu!', „António nechce, abych ti řekla, že... No tak, Hermane, dej pokoj... že u vstupní cesty postavil dvoumetrovýho sněhuláka. Má tvůj výraz... Ať se ti daří a v květnu si přijď pro toho navigátora, rádi tě uvidíme. Pozdravuj ženu. Ahoj.“

„Zdravím tě, příteli,“ reagoval Adam na Antónia a rozloučil se, „Děkuji, Mirando. Sice se tu vyskytnu příští týden, odvezeme si vagóny na Sirup, ale čas mít nebudu. Dám včas vědět poštou. A toho sněhuláka mi vyfotťe a dejte do pošty, chtěl bych ho vidět. Mějte se.“

* * *

Po přečerpání Sirupu letěli na Hopsinku pro další várku. Adam rozhodl, že poletí ještě jednou nebo dvakrát podle stavu výtahu.

Jakmile se vynořili ze subprostoru, hlásil Cib problémy:

„Tak tu máme hned dva průšvihy. V noci se objevily potíže při plnění první i druhé nádrže, ráno začal narůstat tlak v nádrži dva a Rychlá se zranila. Před hodinou bouchla nádrž v chemické laboratoři, opět po problémech s tlakem. Poitigé je také zraněn. Oba se nadýchali sirupové mlhy, která byla příčinou rychlého nárůstu tlaku, ale nikdo neví, jak se v těch nádržích vytvořila. Určitě jsme ji nenasáli v moři. Oba ošetřil zdravotník od pana Newmana. Pan Rádoby to právě vyšetřuje, ale moc moudrý z toho není.“

„Spoj mi Alana, Cibe... Ahoj, Alane. Byl bych ti dole něco platný?“

„Myslím, že ne. Rychlá se z toho snad vyspí, ale Poitigé si poleží, protože je dost potlučený. Podstatné je, že nemá nic zlomeného... Teď stejně technici všechno podrobně prolezou, protože ta mlha je fakt záhada. Víc ti neřeknu, nemáme jediný zachytný bod... Ale chtělo by to vlastní lékařku a funkční medicentrum!“

„Já vím, Alane, ale řekni mi – už ho dodavatel smontoval?“

„Ano, před obědem měli hotovo. Teď ho testují, od zítra se budou flákat!“

„Aha! Vykládali něco o čtyřech až pěti dnech... A co kuchyně?“

„I když je Stela pěkně prohání, ještě hotovi nejsou.“

„Dobře, Alane, urychlím to. Odvezeme KOPRETINU na Doru a do dvou tří hodin jsme u tebe.“

* * *

Tanker přirazil k orbitálnímu ostrovu nad Dorou. Přestoupili do Aminy a Adam si nechal spojit Oldverze:

„Dobrý den, kapitáne. Odvezli jsme jednu dávku, ale v Brumlanu už jsou montéři s medicentrem hotovi a chtějí u toho lékařku. KOPRETINA parkuje u ostrova, my letíme zpět.“

„Rozuměl jsem, pane. Dobré pořízení, Na shledanou.“

Adam se ještě ujistil:

„Jerry, bude TLUSTŮCH ve čtvrtek volný?“

„Ano, pane. Jak jsme se dohodli.“

„Dobře, děkuju... Spoj mi Amandu, určitě bude v dílně... Ahoj, miláčku. Jak ti to jde?“

„Brzy bude hotovo, Adame. Ty jsi na Doře?“

„Jsme u ostrova, ale jen proto, že jsme s Balonovými přestoupili do Aminy a letíme na Hopsinku, protože medicentrum je připravené k předání. Jen jsem tě chtěl slyšet a letím.“

„Taky tě ráda slyším. Dej na sebe pozor. Ahoj.“

„Měj se hezky... Evo,⁷ letíme na Hopsinku.“

„Vidím, že mlha je heslem dne,“ prohlásil Sten, „Ty taky mlžíš!“

* * *

7 Adam tak pojmenoval NSH své Aminy, viz Adam z Azerie, kapitola druhá.

Nela šla na ošetřovnu seznámit se s medicentrem a Sten šel s ní. Adam se vydal za Alanem. Nechal si od něj popsat situaci a podíval se na video z chemické laboratoře. Zíral na to stejně jako Alan.

Potom prošel tunelem na základnu, napříč téměř prázdnou servisní halou, kde parkovaly a případně se opravovaly stroje od Altara, když se rovnal terén pro kolonii, protáhl se ubytovací částí pro dělníky a dlouhou, pozvolna klesající chodbou vstoupil do podsvětí.

Otevřel těžké hermetické dveře a vstoupil do jasně osvětlené chodby. Zleva se otevřenými posuvnými dveřmi od nádrží jedna a dva nesly hlasy. Po chvíli stál u nádrže jedna, ale pořád nikoho neviděl.

Pak si všiml otevřeného poklopu a dvěma přesnými skoky se k němu přemístil. Hodně času při výcviku na škole trávili ve středisku na Měsíci, takže s pohybem ve snížené gravitaci neměl problémy jako Alan. Bylo to něco jako jízda na kole. Z poklopu zazněl ženský hlas:

„Alberte, ty slone, musíš mi skákat nad hlavou!“

„Cože? Já nic...“ z lávky na vrcholu nádrže vykoukl Albert Neur a hned vykřikl, „Pojďte sem, máme tady šéfa!“

Albert se snesl podél žebříku na podlahu a z poklopu vykoukla Valja.

„Budte zdrav.“

Pouze rukama se vytáhla z kanálu, a když byla venku, vysvětlila:

„Jsme tu čtyři, Mirek se stará o ženu. Směny jsme zase zrušili a snažíme se najít nějaké vysvětlení. Uděláme si pauzu, pojďte s námi na služebnu, pane Hopsale.“

Na služebně Valja rozbila na stole etap,⁸ uhladila ho a ukázala Adamovi grafy a fotografie zkoumaných míst. Nikde žádnou závadu nenašli, v nádržích bylo jen trochu Sirupu, ale nic jiného. Ani oni nepřišli na nějaký důvod sublimace Sirupu a prudkého nárůstu tlaku.

Jen to teď další dva dny budou dávat dohromady...

* * *

Adam se vracel stejnou cestou do kolonie a přemýšlel. Když se probral, stál na ošetřovně. Všechno tady vonělo novotou a mezi tím stála Nela v bílém plášti a zkoumavě ho pozorovala.

„Budte zdráva, paní doktorko,“ vzal konečně okolní svět na vědomí.

„Ahoj. Jaká je situace u nádrží?“

„Divná... Všechno je tam v pořádku... Máš minutku? Můžu tě tím obtěžovat?“

„Mám. Povídej.“

Adam Nele popsal vlastnosti Sirupu a události v podsvětí a v chemické laboratoři. A protože víc hlav znamená víc 'zbytečných' otázek, bylo Adamovi na konci vysvětlování jasné, že v moři něco je a čerpadla to nasála hned při prvních pokusech.

„Jestli je to nějaká potvora, je potom záhadou, kde by mohla být. Těžko to bude něco malého, to by nenatlakovalo Irkovu nádrž. Velké zvíře by ale Cib viděl.“

„Třeba používá mimikry. Navíc tu je taková spousta malých i větších kanálů, kam Cib nevidí... Takže problémy jsou dva: jeden je, že nám po kolonii běhá mimozemská potvora, druhý je, že Sirup není tak prázdný, jak sis myslel.“

„Druhý je snadno řešitelný. Nasadíme na vstupní otvory mřížky.“

„To vůbec nebude snadné! Když nevíš, jak jsou ty potvory velké, jak hustou mřížku použiješ? Jakákoliv mřížka sníží průtok a zatíží čerpadla!“

„Ano, my potřebujeme vědět, proti čemu stojíme... Něco mě napadlo: Cibe,“ oslovil počítač, „nahlédni do specifikace. Umožňují čerpadla Sirupu zpětný chod?“

„Ne, pane. Musela by se přemontovat, otočit. Ale vstup a výstup nejsou ve stejné výši, byla by s tím spousta problémů.“

„Tak ne. Kolik Sirupu je v nádrži číslo dva.“

„Trochu na dně.“

„Výborně. Zeptej se Makaly, Cibe, zda by neměl přebytný kamerový systém. Alespoň dvě kamery.“

„Moment, pane. Musí to zjistit.“

„A co naše nové medicentrum?“ obrátil se Adam na Nelu.

„Připravené... Dobře jsem viděla, jak si to prohlížíš. Zdál ses mi zklamaný.“

„No jo... za tu cenu... Je to pár beden, jedna větší skříň – ta druhá asi je rentgen.“

„Vždyť jsme to už řešili: dokud nebudeš mít homologovaného doktora, nemůžeš si pořídit kompletní medicentrum.“

„Vždyť je to blbost! To je jen další vytváření umělých bariér. Úředníky.“

„Ochrana pacientů i doktorů, Adame... Máme ale tu důležitější část. Proto byla cena tak vysoká, protože tu máme skoro všechny existující analyzátoři a digitální laboratoř. Všechno ve vysoké kvalitě a třídě přesnosti. Zbytek je na nás... na mně. Ale základem vyléčení čehokoliv je správnost a dostatek informací – chápu-li to správně, chceš do nádrže namontovat kamery a nasát další potvoru... Hmm... Teď jsem si vzpomněla na jeden experiment, který jsme dělali na škole. Je spíš psychologický: až tu potvoru budete mít nafilmovanou, pusťte to chemikovi a té techničce a sledujte jejich reakce. Možná se dovíme něco nového.“

„Pane,“ ozval se Cib, „Makala tvrdí, že má. Tři kamery a router. Ale bude je chtít vrátit, protože jsou také pro infra a on je bude potřebovat.“

„Pošli pro ně Eda, Cibe. Ať je donese do podsvětí. Taky řekni lidem v podsvětí, že je prosím o asistenci.“

„Ano, pane.“

8 (E)lektronické zařízení, tenké jako (pap)ír, v podstatě rolovatelný tablet.

* * *

Brumlanským podsvětím se nesl Makalův smích. Kolem nádrže dva se sešla skoro půlka kolonie a s napětím čekala, až uvidí toho záhadného tvora, co umí přeměnit Sirup na mlhu o tlaku několika atmosfér. Teď se čerpadlo automaticky vypnulo, protože nádrž byla skoro plná. A nic.

„Netvařte se tak pohřebně,“ smál se Altarův stavební dozor, „Měli byste se vidět! Mysleli jste si, že pustíte čerpadlo a hned tam budete mít sbírku místních potvor.“

„Jsou nejméně dvě možnosti,“ promluvil Sten zastřeným hlasem, „buď to byla náhoda, fauna už se poučila a našim rourám se obloukem vyhne, nebo jsou ty potvory chytré a nevlzeze jich víc do stejné roury.“

„Nedá se nic dělat,“ pokrčil rameny Adam, „Nepřítomnost důkazu není důkaz nepřítomnosti. Sjedeme to znovu. Namontujeme kamery do jiné nádrže.“

„Zatím jsou zprovozněné jen tyhle dvě nádrže,“ protestovala Valja.

„Ty další ani nemají hotové příslušenství,“ přisadil si Samson.

„Ve skladu jsou zbytky pružných přívodů,“ uvědomil si Albert, „Když nám Bert udělá obruby, bude snazší jen prohodit vstup a výstup. Rozhodně to ale bude rychlejší, než to obrovské množství přečerpávat příručním čerpadlem.“

„Tak dobře,“ rozhodl Adam, „Teď už toho ale necháme! Někteří jsou tu celý den a odpočinek je důležitý. ‘Dej rukám klid a hlava něco vymyslí’, říkával táta...“

* * *

Radka Rychlá ráno vstala a Cib ji podle zadaných pokynů hnal na ošetřovnu.

Nela byla nadšená, že má koho ošetřovat, na kom vyzkoušet nové medicentrum. A že zase dělá práci, kterou chtěla dělat od malička. Potom se astronavigace stane jen krátkou životní odbočkou. *Ale důležitou*, protestoval vnitřní hlas, *díky ní jsem poznala Stena!*

Analyzátory fungovaly skvěle a Radka byla víceméně v pořádku. Krevní obraz byl trochu divoký, podobně jako u chemika, kterého Nela otestovala ještě včera večer, když ho přijímala jako prvního pacienta na lůžkovou část ošetřovny. Medicentrum, které vlastně fungovalo jen jako periférie městského počítače, však tvrdilo, že se Radčin obraz rychle vrací k normálu. Nela ji požádala, ať přijde i zítra ráno, aby mohla zdokumentovat změnu stavu, a propustila ji.

Miroslav se odlepil od plastové židle u vchodu, kde celou dobu nervózně posedával, vzal svou ženu za ruku, protože její chůze měla do jistoty daleko, a šli do jídelny. Po snídani je Cib ještě poslal k Alanovi do kanceláře.

Alan ji vyslechl, ale nic nového se nedozvěděl. Horko těžko dala dohromady důvod, proč otevřela výpust, ale víc si nepamatovala. Svá zranění připisovala zakopnutí nebo uklouznutí na nějakém zeleném sirupovém chuchvalci.

* * *

Adam si dnes přispal. Nikam výjimečně nespěchal, nikdo ho nebudil polibky ani ho nikdo z postele nevyháněl ironickými poznámkami. Pohoda ale nevydržela dlouho, protože brzy byl myšlenkami u problému s nádržemi.

Když objevil v oceánu Fila a Ed se na jeho pokyn potápěl do dvou desítek moří v okolí, jiný život neobjevil. Byl samozřejmě i v moři u Brumlanu. Moře jsou sice velmi mělká, ale mají rozlohu desítek kilometrů čtverečných. Pár stovek malých tvorů by ani robot nemusel objevit. Lidská aktivita se nesla skálou i Sirupem na desítky kilometrů daleko a ty tvory přilákala.

Intenzivní myšlení vyhnalo Adama z postele. Umyl se studenou vodou a vyrazil do jídelny. Jídelna byla prázdná, jen od nápojového automatu právě odcházel Alan a s hrnkem v jedné a talířkem s buchtou v druhé ruce směřoval k vyhlédnutému stolku. Posadil se, a když si všiml Adama, konstatoval, že mu drží místo. Ještě Adam ani nedosedl a už mu Alan hlásil:

„Tak jsem před chvílí mluvil s Rychlou. Ještě je trochu dezorientovaná, jenže si myslím, že to lepší nebude: skoro nic si nepamatuje, uklouzlo jí to a praštila se do hlavy... Nežlob se, Adame, ale bude to chtít pořádný rozběr Sirupu! Podle mě ta sirupová mlha má vliv na psychiku: jak jsem se přiblížil tématu zvířete nasátého do nádrže, dělalo se jí viditelně špatně a žádnou kloudnou odpověď jsem z ní nedostal. Taky si myslím, že příčinou amnézie není ta rána do hlavy. Vyzkoušel jsem si pár pádů a při dvou desetinách gé je úder velmi slabý.“

„Od toho máš ty modřiny?“

„Ale ne, to mám od svých vytrénovaných svalů,“ zakřivil se Alan, „Docela dlouho jsem vydržel probírat fyzikální principy s Cibem, takže můžu zodpovědně říct, že mezi mými modřinami a její hlavou je podstatný rozdíl: u mě rychlost ruky určil sval, což bude všude stejné, protože to s gravitací nesouvisí, ale u Rychlé působila jen ta slabá gravitace, protože jí to na Sirupu uklouzlo.“

„Momentálně je jediný chemik v Brumlanu indisponován. Až se zotaví, možná už tady nebude ani chtít zůstat. Je tu teprve pár dní, dám mu tu možnost... Včera jsem dal namontovat do nádrže číslo dvě kamery a potom jsme ji naplnili. Ale nic se neobjevilo. Teď Chlupáč vyrábí spony, aby se daly pevné roury nahradit hadicemi, protože je to jediná možnost, jak nádrž zase vyprázdnit. Máme sice výkonná čerpadla, ale obrátit jejich chod nejde. Potom ji znova naplníme, a třeba budeme mít štěstí. Pak budeme mít řádný záznam těch potvor.“

„No jo, moře je velké, musela by tam být opravdu velká tlačnice, abychom něco nasáli, kdykoliv nás to napadne... Kolikrát chceš, Adame, to plnění opakovat?“

„Zrovna před chvílí jsem se snažil udělat kompromis mezi realitou, našim štěstím a doplňkovými pracemi s kamerami a na úpravě čerpadla – vyšlo mi pět pokusů.“

„A potom?“

„Nasadíme na roury mřížky. I přesto, co říkal Sten, že to byl omyl a ostatní potvory se našim rourám obloukem vyhnou. Raději bych nechtěl osud pokoušet znovu.“

„To chápu... Ale ty asi nechápeš, příteli, že s velkou pravděpodobností už máme pár těch potvor v kolonii. A Cib si o těch stínech může vykládat, co chce, jsou reálné: viděla je Rychlá a jsou i na videu! Také jsem se na to ptal Balona a dostal jsem zevrubnou přednášku o multiplexování signálů a hrubý popis fungování kamerových subsystémů městského počítače. Sten odhadl rychlost pohybu předmětů, které by Cib už neviděl: u člověka a domácích mazlíčků je nedosažitelná, ale není nereálná! Zvláště u potvor, které by na to byly konstruované...“

„Co tím chceš říct?“

„Neříkej mi, Adame, že tě nenapadlo, že tyhle potvory vysadil do našeho moře Fil, aby nám škodily. Žahavé vyslance Fil evidentně neovládal. Tyhle mrchy taky klidně mohou škodit, i když Fil už neexistuje.“

Adam neodpovídal a s vervou se pustil do buchy. Raději snesl ironii i Alanovy pochyby, než by přiznal, že ho tahle možnost třikrát za noc vzbudila.

* * *

Chemik ležel na jediném zprovozněném lůžku vedle ošetrovny. Měl správnou barvu a podezřele živý pohled, kterým teď bedlivě pozoroval blížícího se Adama. Pozdravili se a Adam projevil účast:

„Je mi moc líto, že se vám stalo něco takového. Nevíme, co se děje. Víte, že Sirup používám ve svém hvězdoletu už léta a nikdy se nic podobného nestalo.“

„Slyšel jsem z nádrže v laboratoři nějaké škrábání. Cib to sváděl na tepelnou roztažnost. Ale asi tam vážně bylo něco živého. Doktorka se zmínila, že se stalo něco podobného i v podsvětí.“

„Ano. Snažili jsme se najet zásobníky Sirupu, ale objevily se stejné potíže jako u vás. Jen nebouchla nádrž, ale technička otevřela odpadový ventil, protože tam mělo být prázdné. Výsledek byl ovšem podobný... Tak jsme dovnitř nádrže namontovali kamery a naplnili ji. Nenasáli jsme ale žádnou potvoru. Teď se technici snaží předělat zapojení čerpadla, aby se dala nádrž vypustit, a znova zkusíme štěstí.“

„Říkal jste, že Hopsinka je mrtvá, že Sirup je odpad z mimozemské továrny... Nemohli jsme to kontaminovat my?“

„To ne, pane doktore. Víte, jak dlouho jsem vám vyprávěl na Doře, když jsem vás lákal. Přesto jsem vám neřekl všechno. Není to tajné, když si sednete k místnímu terminálu, dozvíte se všechno. Jen jste to ještě neudělal. Za dané situace a právě proto, že jste to neudělal, se vás nejdřív zeptám, zda po této bolestivé zkušenosti byste se nechtěl vrátit zpátky na Doru. Jste tu teprve pár dní, můžeme naši smlouvu zrušit.“

„V žádném případě!“ zavrtěl Poitigé rozhodně hlavou, „Pokud mě nechcete propustit vy, tak právě naopak. Jestli mi něco posledních dvacet let chybělo, pak to byl nedostatek vzrušení... Děkuji za možnost svobodné volby.“

Chemik se tvářil naprosto vážně. Určitě to nebylo myšleno ironicky.

„Já děkuji vám... Už jste slyšel název 'Nebojácné kočky'?“

„Ne... Ale název určitou představu navozuje.“

„Nejspíš ale bude chybná: tohle jsou opravdové teroristky. Před dvaadvaceti lety mučili mé rodiče i mne, před dvěma lety mi chtěli Hopsinku sebrat a díky Sirupu si vybudovat flotilu nedostižných hvězdoletů. Zachránil mě Bog, ten mimozemšťan.“

„Takže diverzní akce: vypustily do našeho akvária pár robotů...“

„Kdepak, pane doktore, to určitě neudělaly! Proto je pozice Hopsinky tajná, proto tu jsou zaměstnanci Brumlanu vázání navždy. Jak jste určitě už zjistil, Sirup obsahuje biologickou složku, která vytváří vazby na Zemi neznámé. Z této složky se za nějakých tři sta let vytvořil v nehlubším moři Sirupu myslící tvor. Ta rozsáhlá planina za Brumlanem, na které teď stavíme orbitální výtah, byla pro mé první přistání ideální. Navíc ten oceán je jediný na planetě takhle hluboký a navíc největší. Pořídil jsem si automatický dopravník, konkrétně ADN88, který jsem předělal na spalování Sirupu. Nechal jsem ho stát u oceánu a odletěl jsem na Azerii. A ten tvor ho přišel prozkoumat. Pojmenoval jsem ho Fil a navázal jsem s ním komunikaci. Dokázal vytvořit pomocníky, říkal jim vyslanci. Když mě chytly Nebojácné kočky, musel jsem je dovést k Hopsince. A tady jsem zjistil, že jsou mnohem nebezpečnější: tajně nakoupily tachyonové bomby různé ráže a jednu stometrovou hodily na Fila. Jen tak, aby nepřekážel!“

„Smutné. Škoda takové bytosti. Ale pak nechápu, jak...“

„Vydržte, už se dostávám k pointě! Výsledky jejich útoku byly dva: první je Cib, je to osobnost počítače z ADN88, kterého 'kočky' poškodily. Druhý výsledek byl Fil. Přestože jsme jasně určili, že ta stometrová oblast, co zmizela v subprostoru, byl centrální mozek, bytost přežila. Vyprávěl mi, jak ho před dvě stě padesáti lety málem zabil nějaký meteorit. To ho přinutilo myslet a on sám sebe přebudoval na systém s rozprostřenou inteligencí. Vytvořil si pomocné mozky v různé vzdálenosti kolem centrální části a spoje mezi nimi zapustil do skalnatého dna. Považoval jsem Fila za zničeného, ale zřejmě se ty pomocné mozky⁹ dokázaly nějak zorganizovat. Z různých indicií usuzuji, že znalosti byly zachráněny, ale že v centrálním mozku bylo to nejdůležitější: morální zásady. Ty zmizely spolu s ním, a když Fil zase začal fungovat, chvíli nás pozoroval a potom začal škodit. Jeho vyslanci navrtali jednu ze sekcí základny, to je tam, kde máte laboratoř, a nějakým záhadným způsobem ji vyhodili do povětří. Tehdy se nám zdálo, že šlo o špatnou práci. Sekci jsme opravili, a když jsem tu pak byl s Altarovými zařízeními, Fil na nás poslal vyslance, který vypadal jako chobotnice, ale z chapadel vylučoval kyselinu. Podařilo se nám odstranit skálu mezi jeho oceánem a hlubokým údolím, oceán vypustit a Fila zabít – sice ne místní jedovatou atmosférou, jak jsme původně plánovali, ale později terawattovým laserem z hvězdoletu, který nám poslal Altar na pomoc. Pravděpodobnost, že Fil vytvořil vyslance a vysadil je do moře Brumlanu, je značná. Skoro se blíží jistotě. Nebyl hloupý a věděl, že Sirup budeme nasávat rourou ponořenou do moře. U tohohle vyslance ale neznáme vlastnosti ani počty. Dáme si pět pokusů o vědomé

9 viz Adam z Brumlanu, kapitola dvacátá pátá.

nasátí další potvory, a i když to nevyjde, nasadíme na roury mřížky a do všech nádrží kamery.“

„Když bouchla nádrž v mé laboratoři, musel se jeden nebo několik vyslanců dostat ven. Proč Cib nevyhlásil poplach?“

„Protože jsou zřejmě tak rychlí, že je nevidí. A na videu z vaší laboratoře jsou jen nějaké stíny, které počítač vyhodnotil jako poruchy... Snad se nám podaří něco chytit už při dalším pokusu. Vy odpočívejte. Až vám bude lépe, podívejte se ve svém bytě na síť, jsou tam fotografie a taky video z průzkumu: poslal jsem totiž robota do oceánu prohlédnout si Fila... Na shledanou, jdu se podívat do podsvětí, jak jim to jde.“

* * *

V podsvětí ale nijak nepokročili, protože hadice sice byly velké, ale ne dost velké, aby je jen tak nasadili na obruby čerpadel. Miroslav ale jen mávl rukou:

„To není žádný problém, udělají se redukce. Horší je to, že nádrž budeme vypouštět celou noc, protože nebude dostatečný průtok.“ Na to nebylo co říct a Adam se obrátil k odchodu. U dveří pak potkal Valju, špinavou od hlavy až k patě. Podstatný však byl její spokojený úsměv:

„Dobrý den, šéfe... Myslím, že jsem podstatně zvýšila naše šance. Vzpomínáte si, jak Sten večer uvažoval o inteligenci těch potvor?“ Když přikývl, pokračovala: „Ve snu jsem se s ním dohadovala, a když na tom trval, napadlo mě toho využít: do přívodu jsem doplnila výhybku, díky níž příští pokus bude nasávat Sirup zatím nepoužitou rourou.“

„Ale to je geniální nápad, Valjo! Třeba se chovají jako viry: nekontaminují stejné místo dvakrát. Snad to vyjde. Kdyby náhodou něco, jdu teď zkontrolovat kuchyni, a pokud jsou hotoví, odvezu montéry zítra s sebou. Na shledanou.“

V kuchyni našel Stelu a Nadire v pilném testování. V záchvatu nadšení si Adama ani nevšimly. Nevyrušoval je, ale zeptal se předáka, jak jsou daleko. Reagoval klidně, ale moc mu to pod nos nešlo:

„Bylo by hotovo už včera, kdyby tyhle dvě čarodějnice neviděly pořád nějaké nedostatky!“

„Takže zítra ráno můžete letět se mnou. Ušetřilo by mi to spoustu paliva. Tým od medicentra je hotový už od včera, odvezl bych vás najednou.“

„No jo, vím, že jsou hotovy... Rád budu od nich,“ kývl hlavou ke kuchařkám, „co nejdál... S těma si ještě užijete, pane! Kam se máme ráno dostavit?“

„Na Zemi mám být opět na devátou – tak v sedm v hale, někde poblíž Bručouna.“

Adam se cítil utahaně. Rozhodl se vrátit na pokoj a v klidu přemýšlet. Když sebou hodil na postel a již potřetí se mu vybavil úsměv předáka a poplašený pohled jedné z montérek, když se zmínil o týmu, který montoval medicentrum, zeptal se počítače:

„Cibe, když jsem teď byl v kuchyni, kde byla ta druhá žena z jejich týmu?“

Zaváhání počítače bylo dobře patrné, aby Adam pochopil, že bylo vědomé.

„V zatím nevyužitých místnosti na konci kuchyňského bloku.“

„Aha,“ pochopil Adam, „a nebyla tam sama, že?“

„Byl s ní ten vysoký montér od medicentra.“

„Proto byla ta druhá tak vyplašená, myslela si, že ji budu hledat. Ale ten jejich předák na to má asi obdobný názor jako já.“

„Budete z toho vyvozovat důsledky, pane?“

„Co tě nemá, Cibe! Jsem rád, že jsem se po té druhé nesháněl, že mě to v tu chvíli ani nedošlo, že chybí. Musíš se naučit, že kritériem lidského jednání v Brumlanu budiž nebezpečnost pro kolonii. Tedy pro ostatní lidi, pro tebe, pro naši práci. Bylo snad jednání těch dvou jakkoli nebezpečné?“

„Ne, pane. Ale ona je...“

„Morálku neřeš, Cibe! Tu nech lidem, jejich svědomí. Vždycky je něco za něco, Cibe: máš kamery prakticky všude, víš o každém člověku víc, než on sám o sobě, ale máš zabudované pojistky, abys ty informace využil jedině k našemu prospěchu. Jinak bys byl takový elektronický diktátor.“

„To se nestane, pane. Právě díky těm pojistkám.“

„Ale kromě těch pojistek máš zadané také morální zásady, že?“

„Ano, pane.“

„Pamatuješ si zásady, které jsi měl jako automatický dopravník?“

„Ano, pane.“

„Liší se nějak od zásad, které má zadané městský systém, do kterého tě překopírovali?“

„Ano, liší.“

„Výborně. Rozdíl asi moc velký nebude, ale ten rozdíl budiž pro tebe důkazem, že lidská společnost se vyvíjí. Neustále. Brání ti nějaká pojistka, abys ty zásady porovnal?“

„Ne, pane.“

„Tak to udělej. Já ti ale povím, co tam najdeš: většina je o tom, že nemá člověk druhému člověku ubližovat, fyzicky ani psychicky.“

„V zásadě máte pravdu.“

„Pak je tam ale druhá skupina, která jde proti té první. Ta dává jedné skupině lidí nepřiměřenou moc nad jinou skupinou. Je to tak?“

„Ano,“ připustil počítač.

„Nemohu tvé předdefinované zásady změnit, budeš to muset pochopit: před tvými kamerami jsou si všichni lidé v Brumlanu rovni! A ty budeš chránit před druhými všechny stejně, a pokud by ti v tom nějaká ta zásada bránila, budeš to konzultovat s člověkem, který bude aktuálně k dispozici a budeš ho považovat za spravedlivého. Časem bude mít i Brumlan svého soudce, ale bude to víc filozof než právník... Jen doufám, že takového najdu.“

5. Orbitální výtah

V sedm ráno našel Adam devět montérů ve skafandrech u Bručouna.

Bručoun musel jet dvakrát: Adam s kuchyňským týmem, Balonovi s týmem medicentra. Posadil každý tým do jedné kajuty na postel, aby nestáli na schodech nebo se mu nepletli v pilotní kabině, kde už byli Balonovi, a o půl osmé mohla Amina odstartovat.

Na Doře přestoupili do připraveného TLUSTŮCHA a vydali se k Zemi. Adam si našel chvíli během přistání a startu, aby se pozdravil s Amandou a pochlubil se Altarovi, že výtah bude brzy hotov. Před přistáním na Zemi se zastavil ve společenské místnosti:

„Dámy a pánové, jste skoro doma. Kontaktoval jsem vaše firmy a odvoz je na cestě. Zůstaňte i po dosednutí zde, ať se mi někde nepletete nebo nemrznete na ploše. Budou se nakládat vagóny pro orbitální výtah. Až váš odvoz dorazí, počítač vás upozorní... A vy dva,“ obrátil se na dvojici v koutě, „Uvědomte si, že už jste zase na Zemi. Měli byste začít myslet. Pokud možno hlavou!“

Obrátil se k usmívajícím se montérům a rozloučil se s nimi, protože za chvíli tu bude takový blázinec, že na to nebude mít čas. Mezi dveřmi se ještě otočil k těm dvěma zamilovaným a tiše je požádal:

„A našlapujte, prosím, velice opatrně!“

* * *

Hvězdolet dosedl na astroport SPGV.

Hned k němu zamířil nákladní vůz se čtyřmi čtyřkolovými železničními podvozky. Než přijel, vyklopil počítač rampu a Adam po ní sešel k vozu, připravenému zacouvat do hvězdoletu. Z místa spolujezdce vyskočil tělnatý muž v silné pracovní bundě a nadšeně se s Adamem vítal:

„Moc rád vás poznávám, pane Hopsale. Jestli jsem to správně pochopil, je tenhle hvězdolet širší než vyšší, protože má otočnou rampu. Jakou má ta kóje hloubku a výšku?“

„Dvanáct a půl metru a skoro devět.“

„Výborně, v pohodě dáme do každé tři nádrže.“

„Předpokládám, že do téhle první dáte ty podvozky. Ale není mi jasné, jak miníte pokračovat.“

„Promiňte, zapomněl jsem se představit: Jeřábník Melichar. Ano, nejdřív ty podvozky. Potom mobilní zakladač – to jsou ty dva velké nákladáky,“ ukázal do dálí, „a pak nádrže: za tahač připojíme jeden valník a nacouváme s ním do kóje.“

„Takový tahač jsem vážně ještě neviděl, pane Jeřábníku. Ale pořád vidím jen šest kusů. Chtěli jsme jich sedmnáct.“

„Nádrže jsou tak lehké, že jeden tahač zvládne tři valníky po dvou nádržích. Každý valník je samostatně řízený. Přes veškerou elektroniku se ale stejně místy musí jet pouhých deset kilometrů v hodině. Druhý tahač tu je za hodinu, třetí se ještě nakládá. Budete mít všechny nádrže najednou, pane Hopsale... Spustíme to?“

„Klidně,“ přikývl Adam a šel s Jeřábníkem stranou. Počítači,“ oslovil NSH TLUSTŮCHA na frekvenci skafandrů, „slyšel jsi plánovaný postup, nebo to mám zopakovat?“

„Ten mikrofon chytá i za roh. Rozuměl jsem všemu, pane.“

Vůz zacouval do kóje, robot s vazačským kurzem vyskočil na korbu a NSH najel portálovým jeřábem do vhodné pozice. Adam si všiml, že Jeřábník se zvláště tváří a po očku ho pozoruje a sbírá odvahu.

„Copak máte na srdci?“

„Znám vašeho projektanta, pane. Nechtěl bych ho shodit... nebo se nad něj vyvyšovat... Vypracoval jsem návrh dopravy Sirupu, jak tomu říkáte, na oběžnou dráhu. Smím vám ho předložit?“

„Samozřejmě, každý nápad je vítán. Ze všeho nejvíc by mě ale zajímalo, kde jste přišel k hodnotám, aby měl váš návrh smysl.“

„Nic složitého: pár informací o Hopsince je na GWW a zbytek jsem odvodil z informací, které jste poskytl mému zaměstnavateli. No...“ podrbal se na hlavě, „Ještě jednu věc jsem si dovolil: zavolať jsem do Rhodosu a zjištěné hodnoty si nechal potvrdit... Tuším, proč se obáváte úniku informací. Ujišťuju vás, že pozici vaší planety neznám.“

„Výborně, jiným to musím složitě vysvětlovat. Máte ten návrh jen v hlavě nebo jste se tím zabýval hlouběji a máte nějaká data?“

„Zařídil jsem si to tak, že letím s vámi a říkal jsem si, že... když mě neodmítnete... že bych vám to předvedl cestou.“

„Čeho se obáváte, pane Jeřábníku? Proč jste si myslel, že vás odmítnu?“

„No... právě dokončujete orbitální výtah... pokud vím tak z vlastních prostředků. Pro mě něco nepředstavitelného... No, a já vám chci tvrdit, že znám lepší princip, který stávající výtah překoná trojnásobným výkonem. A ještě bude levnější.“

„Bylo by krásné, kdybyste měl pravdu. Nemusíte se obávat, že bych zanevřel na Luciena. Navrhl přesně to, co jsem po něm chtěl: jeden systém pro dopravu osob, Sirupu i dalšího zboží. Oba jsme si uvědomovali, že je lepší udělat standardní systém, a až bude fungovat, tak hledat jiné principy pro dopravu Sirupu. Takže je zřejmé, že etapa

jistoty končí a vy přicházíte ve správnou chvíli. Tak jaký je základní princip vašeho vynálezu.“

„Základem je stejné duté lano, jako u stávajícího výtahu. Na jedné straně bude ukotvené na dně moře, z něhož se bude čerpat, na druhém konci bude protiváha, uprostřed orbitální ostrov. Lanem bude proudit energie, ale protože nepotřebuju magnetosenzitivní, bude za poloviční cenu s podstatně větší nosností. Kolem tohoto lana se budou obtáčet tři roury z podobného materiálu. Tudy bude proudit Sirup. Sám jsem se divil, jak velký vliv má kontinuální transport na zmenšení průměru rour – bude stačit méně než metr a každá ta roura dopraví za stejnou dobu o fous víc Sirupu, než výtah se stovkou vagónů... Hodně jsem se minul?“

„Myslíte počet vagónů? Ani ne, nakonec počítáme se sto dvaadvaceti.“

„To už je drobnost: tak bude mít ta roura přesně jeden metr.“

„Dobře. Tohle mě taky napadlo. Ale čím chcete ten obsah vytlačit na oběžnou dráhu? Neexistuje a snad ani není možné vyrobit čerpadlo, které by mělo takový výtlač.“

„No, potěšil jste mě,“ zasmál se Jeřábek, „Víte o tom, že na Zemi existuje váš fanklub?“

„Cože???“

„Vážně. Čistě dámský... Média vás většinou líčí jako ďábla a zrádce, ale občas jako poloboha. Tenhle klub si vybral vaši světlou stránku.“

„To snad ne!“ zhrzil se Adam a Jeřábek se jeho překvapením dobře bavil.

„A čím že jsem potěšil vás?“ vrátil se Adam raději k původnímu tématu.

„Svou neznalostí. S ďábly a polobohy moc nevyházím, ale neobyčejné lidi mám rád... Pro některé aplikace je výhodné, když má čerpadlo skoro stejný průměr jako transportní roura.“

„Myslíte pístové čerpadlo?“

„Jste blízko. Mluvím o lineárním čerpadle.“

„Aha. Název mi připomíná lineární motor: píst uvnitř roury je magneticky spojen s běžcem vně roury.“

„Jste o hodně blíž, jen jste ještě v minulém století.“

„Tak to už nevím. Čím nahradíte ten píst?“

„Silovým polem.“

„To někdo vyrábí?“

„My. Asi tak dvanáct let.“

Adam se hluboce zamyslel. Bylo to na něm vidět a Jeřábek ho nerušil. Vyržel to minutu:

„K čemu jste dospěl?“

„K zajímavým závěrům... Ale neřeknu vám je! Počkejte do subprostoru. Ukážete mi svůj návrh a já vám to řeknu. Ale třeba je to nesmysl.“

* * *

Za hodinu se skutečně na astroport doplazil pětatřicet metrů dlouhý had s dalšími šesti nádržemi. Z první šestice ještě zbývaly dvě nádrže. Tahač s nimi právě nacouval do kóje.

„Organizace funguje,“ řekl Jeřábek Adamovi, „Třetí konvoj právě vyjíždí z továrny. Potřebuje na cestu necelé dvě hodiny.“

Adam pozoroval cvrkot a byl zděšen. Ne z práce Jeřábekova týmu, ale z představy, jak budou přepravovat tu další stovku nádrží pro maximální variantu výtahu. Naprosto si neuvědomil, jaké budou potíže při přepravě čtyřmetrových nádrží. Bylo hezké, že výroba v pozemské továrně byla o dost levnější, ale za dopravu a palivo pro hvězdolet dá několiknásobek toho, co na Marsu. Možná by, při zakázce na sto kusů, přesvědčil i Doru, aby upravila výrobní linku. *A co kdyby byl Jeřábekův návrh tak skvělý, že by tu stovku vagónů nemuseli vůbec vyrobit?*

Jeřábek prohlásil, že sedmnáctka není dělitelná šesti, a tak vyrobili o jednu nádrž víc, než Adam chtěl. O půl druhé bylo konečně hotovo. Kromě osmnácti nádrží, rozloženého samohybného nakladače a tří lidí bylo na palubě ještě osm robotů. Adam všechny posadil do společenské místnosti a vzal Jeřábka na můstek. Seznámil ho s Balonovými a vyzval ho:

„Předejte počítači data. Jsou mezi nimi nějaké tajné informace?“

„Nejsou,“ zasmál se Jeřábek a rozložil epap, který celou dobu měl ve vnitřní kapse své bundy. Několika dotyky zpřístupnil svůj návrh NSH.

„Začněte prosím s tím, že nám vysvětlíte konstrukci lineárního čerpadla. Sten je technik, určitě ho to bude zajímat... Víš, co to je, Stene?“

„Vím, ale ještě jsem ho neviděl. Aha, už vím, co pan Jeřábek vyřešil.“

Adam s úsměvem přikývl a Jeřábek vydal NSH pokyn. Zobrazil se průřez a několik pohledů na rouru, obtočenou vedením ve třech barvách a u každého sinusoida ve stejné barvě.

„To je kompletní,“ mávl Jeřábek k telestěně, „Tak jednoduché to opravdu je: těmi třemi vedeními, napojenými na liniové reflektory v rouře, prochází vlna energie, reflektory vytváří silové pole ve tvaru mísy, které se pohybuje s čelem vlny, tedy dopředu.“

Jeřábek ukázal na dvojici grafů vpravo dole:

„Jak vidíte tady a tady: pracovní oblast je ta, kde výtlač narůstá lineárně s dodávaným výkonem. Modrý graf je pro trojici vedení jako na obrázku, červený graf je pro čtyři vedení. Všimněte si, že čtyřlínkový systém má téměř dvojnásobný výtlač.“

„To je zřejmé,“ přikývl Adam, „Předpokládám, že dvě vedení však fungovat nebudou.“

„Správně. Silové pole je deformované a má mezery. Pokud mě paměť neklame, tak skoro šedesát procent.“

„Dobře. A co pět vedení?“

„Bohužel, to také nefunguje. Jednotlivá vedení nikdy nevyrobíte se stejnou impedancí, a i když všechna vedení napájíte z jednoho zdroje, synchronnost čela energetické vlny nevydrží dlouho. V rouře pak dochází k interferencím,

kteře narušují soudržnost silového pole. Čtyři vedení mají dvojnásobný výtlač, ale maximální délka vedení je o dvacet procent menší než u tří vedení. Při pěti vedeních je výtlač trojnásobný, ale maximální délka už jen pětadvacet procent. My ale potřebujeme překonat velké vzdálenosti, proto jsem všude použil čerpadla se třemi linkami... Chtěl jste mi říct, co jste vymyslel, pane Hopsale.“

„Doufal jsem, že zapomenete,“ vzdychl si Adam, „Uvažoval jsem příliš lineárně. Pouze jsem fyzický píst nahradil polem a vyšlo mi, že na překonání osmnácti tisíc kilometrů bude potřeba přes dva tisíce systémů. Bylo mi jasné, že mám někde chybu, a teď už také vím, jakou... Z toho, co jste nám teď řekl, vyplývá, že není možné celou vzdálenost překonat jedním systémem. Kolik jich bude třeba?“

„Třicet osm... Takové divné číslo proto, že beru v úvahu klesající přitažlivost planety, a tedy nárůst výtlaču. Mluvím o jedné rourě, takže celkem sto čtrnáct. Systém bude muset mít vlastní elektrárnu. Lze šetřit tak, že nemusí nutně běžet všechny tři. Jednu linii lze odstavit, třeba kvůli údržbě.“

„A jak je to u takového čerpadla s opotřebením? Výměna té roury nebude nijak snadná, spíš bych řekl, že bude nemožná.“

„Čistě na prohnání mozkových závitů jsem vymyslel robota, který se bude po rourách pohybovat. Dva takoví budou schopni dopravit náhradní rouru kamkoliv a místo opravit. To je totiž další skvělá vlastnost silového pole jako pístu: stěny roury prakticky neničí. Naše továrna garantuje životnost sto tisíc hodin na milimetr stěny. Kompromis mezi životností a vahou vychází na třicet let, pane Hopsale. Po dvaceti letech bude na místě kontrola skutečného stavu.“

„Tak, a teď tu zajímavější část: prosím všechny nejistoty, nejasnosti, chybějící zkušenosti a další potíže s vaší konstrukcí spojené. Nebo už někdo něco podobného řešil a vyřešil, pane Jeřábníku? Také byste mi mohl opatrně naznačit, s jak velkými náklady počítáte...“

* * *

Zcela výjimečně nepřistál TLUSTŮCH na brumlském astroportu, ale na planině nedaleko orbitálního výtahu.

NSH vyklopil rampu a dovnitř nacouval Bručoun. Naložili do něj železniční podvozky a on je odvezl přes přechodovou komoru do již natlakované 'nádražní' haly.

Točna hvězdoletu se otočila a nastoupila robotí četa. Ve dvojicích nejprve vynesli dvacítku menších dílů, potom všech osm popadlo 'tělo' jeřábu, vynesli ho ven a smontovali všechno dohromady. Jeřábník Adamovi prozradil, že roboti mají posílené svaly, takže ty 'menší' díly mohly klidně mít půl tuny. Z další kóje roboti vynesli ve čtveřicích jen šest dílů a také je smontovali.

Jeřábník, místo aby zhubl, měl skafandr na míru. Vypadal jako nefalšovaný medvěd, protože skafandr nebyl standardně bílý, ale hnědý. Asi schválně. Vytáhl ovladač a stiskl aktivační tlačítko. Když zdroj naběhl na plný výkon a červená kontrolka se změnila na zelenou, stiskl startovací tlačítko.

Adam měl sice představu, co bude následovat, ale realita předčila očekávání. Šest krabích nohou sebou cuklo a robot se na ně postavil. Tyčil se do sedmi metrů, ale pak poklesl v kloubech a měl jen čtyři. Také druhá část se probudila: na svých čtyřech manipulátorech přistoupila ke spodní části a vyšplhala nahoru, kde se usadila jako kvočna na vejce. Zámky zapadly, robot se zvedl do plné výše a na frekvenci skafandru oznámil:

„KR12 připraven. Jste to vy, Melichare?“

„Ano, krabe. A jsme na Hopsince – doufám, že ti nezapomněli nahrát specifikaci prostředí.“

„Ano... Specifikace souhlasí, ale... chrr... nemohu dýchat!!!“

„Nech si toho! Jsi dost inteligentní, abys Herkovy srandičky eliminoval, ale tebe to zřejmě baví?“

„Baví. Ale ignorovat je nemohu... Tak kde jsou ty nádrže?“

„Ve hvězdoletu. V každé kóji jsou tři. Po jedné je přeneseš ke svislému zásobníku, to je ta osmdesátimetrová budova, ke které teď půjdu. Máš dlouhé nohy, tak počkej, až tam budu. Je to skoro půl kilometru,“ vzdychl si Jeřábník.

„Nebudete po mě chtít, abych šplhal s tou nádrží nahoru?!“ znělo to dost vyděšeně.

„Neboj, konstruktér udělal vstup hned u země,“ kroutil Jeřábník hlavou nad programovými zásahy svého kolegy, ale usmíval se.

„Copak, má strach z výšek?“ nasadil tomu Adam korunu. Ozval se mnohohlasý smích, protože ostatní ve skafandrech nemohli neslyšet.

V poloviční gravitaci se i medvěd Melichar odvázal a k zásobníku dorazili za třináct minut. Po vydýchání přivolali robota s nádrží. Tomu stačilo šedesát svižných kroků, tři minuty a něco. Jeřábník se podívil:

„Myslel jsem, že si je budeš podvěšovat.“

„Jsou to jen duté válce a tady neváží skoro nic. Pro mé čtyři ruce to není skoro žádná zátěž. Navíc mohu jít mnohem rychleji.“

„No jo, dělej si to, jak chceš. Vysvětlil ti řídicí počítač, jak upevnit nádrž na dopravník?“

„Ano, pane... Hotovo.“

„Tak běž pro další.“

„Cíbe,“ ozval se Adam, „posuň dopravník o krok.“

„Správně ho mám posunout o dva kroky. Kvůli rozložení váhy.“

„Udělej to, jak je třeba. Já jen říkám, že můžeš.“

* * *

Krab ještě trochu zrychlil a byl s přepravou hotov za dvě a půl hodiny. Pak mu Jeřábník poručil, aby se rozložil a vypnul. Roboti ho rozmontovali a uložili do hvězdoletu.

Adam odvezl techniky, roboty a kraba na Zemi, TLUSTŮCHA vrátil na Doru, zašel za Amandou, povyprávěl jí o všech šílenostech, co za den zažil, řekl jí, že budou testovat výtah a ať pomalu začne balit, protože začátkem týdne

se stěhují. Amanda mu na oplátku řekla, že i ona má hotovo: dílnu vyklidila a zavřela, klíč předala Magdě, a balit bude, ale ne pomalu – chtěla by se odstěhovat nejraději už v neděli.

U Brumly se Adam vynořil před osmou a cítil se poměrně svěží. Oblétl antiradiační štít a nechal si spojit projektanta:

„Dobry večer, Luciene. Jak dopadly testy?“

Tři sekundy.

„Dobry večer i tobě. Otestovali jsme všechno, u rampy stojí první vagón Sirupu. Nestanovil jsi svého zástupce, tak rozhodnutí hodili na mě: malého robota jsem poslal jako prvního pasažéra na oběžnou dráhu, dorazí tam po páté ráno. A když bude všechno v pořádku, systém začne posílat na lano prázdné lezce, abychom otestovali přijímací postupy na ostrově. Poslední, plný vagón přijde na řadu pozítří ve dvě ráno. Kromě jiného tak zjistíme, jestli nás to nebude budit. To by byl průůšvih!“

„Doufám, že se to nestane... Bylo by to drahé, ale ne neřešitelné. Jaká je situace v podsvětí?“

Dvě sekundy.

„Nádrž dva je prázdná, čekají jen na tebe.“

„To je dobře, už se na to těším... Ale odkud je Sirup, který jste přečerpali do toho čekajícího vagónu?“

Jedna sekunda.

„V jedničce ho bylo dost z prvního spuštění. Teď je skoro prázdná.“

„Do půl hodiny jsem tam. Přijdeš se podívat?“

„Přijdu,“ přikývl Lucien, „Bručoun už stojí u astroportu. Zatím ahoj.“

„Ahoj... Cibe, oznam kolonii, že za půl hodiny provedeme napuštění dvojky. Pošli mi do haly Eda jako pozorovatele. Za chvíli jsme tam.“

„Ano, pane.“

„Evo, nastav na syntezátoru hrnek kakaa a dva sladký rohlíky. Mám na ně děsnou chuť.“

„Snídaně v osm večer?“ zapochyboval počítač.

„Co jsem ti říkal, když jsem tě na Azerii poprvé spustil? Do takových věcí mi nekecej!“

* * *

V podsvětí bylo jako v kostele.

Přes značný počet zvědavců probíhaly diskuze jen šeptem, a když Adam s robotem vstoupili, ztichl i ten. Adam pozdravil a Valja mu nahlásila, že je vše připraveno ke druhému pokusu. K překvapení všech postavil Adam k monitoru robota. Když se Nadire divila, vysvětlil:

„Jsem sice šéf, ale mám stejně nedokonalé oči jako vy. Ed ale přejde na maximální rychlost skenování a uvidí, co my ne.“

Rozhlédl se po napjatých tvářích a přikázal počítači:

„Cibe, spusť čerpadlo. Ale jen na polovinu výkonu, ať případnému zvědavci dáme čas se přiblížit.“

Obří rourou se do obří nádrže valily hektolitry zelených splašků a rozstříkovaly se po stěnách, přelévaly se přes sebe a místy vytvářely mohutné víry.

Deset minut. Čtvrtina nádrže, pořád nic. Lidé se stále ještě soustředili a pozorně sledovali obraz. Každý chtěl být ten, kdo ohlásí objevení se prvního tvora mimo zemi.

Dvacet minut. Polovina nádrže. Stále jen převalující se zelená tekutina. Přítok byl stejný, ale hladina se zklidňovala. Lidé už ztráceli pozornost a víc koukali po okolí než na monitor.

Třicet minut. Tři čtvrtě nádrže. Všeobjímající nuda. Několik debatních skupin. Když tu najednou – čerpadlo se vyplo. Adam se se zájmem podíval na Eda, který koukal zase na něj.

„To ty jsi dal povel?“

„Vy jste nic neviděl?“ rozhlédl se Ed a byl překvapen, že byl jediný, kdo sledoval monitor celou dobu stejně pozorně jako v první sekundě, „Nikdo?“

Někdo zakroutil hlavou, jiní si ho pochybovačně prohlíželi a další se nechápavě rozhlíželi.

„Chytili jsme housenku!“ prohlásil Ed, „Dejte mi chvíli, vrátím záznam a ukážu vám ji.“

Makala, stále nepřesvědčen, mu podal epap s ovládacím programem. Ed se displeje ani nedotkl, komunikoval s ním přímo. Během deseti sekund se záběry z nádrže změnilly na statický obraz. Všichni zírali a Ed to komentoval:

„Obraz jsem natočil do úhlopříčky a díky velkému monitoru vidíte tu potvoru v životní velikosti – vážně je dlouhá dvacet osm centimetrů.“

Podle pozemské taxonomie skutečně šlo o gigantického členovce. Skládal se ze sedmi válcovitých článků v barvě skal na Hopsince, první článek, hlava, byl dvojnásobný a s krátkými tykadly vypadal divně, poslední článek byl zploštělý a ohnutý vzhůru.

„Ukážu vám pohled zespoda,“ řekl Ed.

Teď bylo vidět deset krátkých nožiček, každý pár na jednom článku.

„Nožky nejsou kulaté, ale placaté. Evidentně je používá i v Sirupu, protože plave stejně rychle, jako běhá... A ještě pohled zepředu.“

Hlava nesla tlamičku na celou šířku a čtyři černá očka po obvodu.

„Děkujeme, Ede. Jaká je aktuální situace?“

Ed přepnul na kamery, ale teď nebylo vidět už vůbec nic:

„Plave po hladině a mlží. Tlamou nabírá Sirup a zadeček funguje jako tryska,“ hlásil Ed.

„Díky nehodám víme,“ vysvětloval Adam ostatním, „že mlha v prostoru je studená: housenka přeměňuje Sirup na aerosol, ne na páru. Nárůst tlaku v uzavřeném prostoru musí být způsoben zahřátím aerosolu následnou chemickou reakcí... Alberte, podívejte se na kontrolní tlakoměr.“

„Přibližně to odpovídá hydrostatickému tlaku,“ hlásil technik.

„Vidíte, jenom se maskuje... Jako by potvora věděla, že ji pozorujeme.“

„Co dál, Adame?“ zeptal se Sten.

„Potvoru máme. Ede, předej obrazovou informaci Cibovi, jestli to bude k něčemu... Nejméně jedna taková nám teď pobíhá po základně. Neznáme jejich schopnosti ani jejich cíl... Nedivte se, tohle není zvíře, které by se v Sirupu vyvinulo, tohle je umělá bytost, Filův vyslanec. Nemůžeme pochybovat o jeho inteligenci. Ve skutečnosti může být stejně inteligentní jako člověk. Myslet si, že když má malou hlavu, má i malý mozek, může být chybné. Třeba proto, že má kus mozku v každém článku. Fil měl podle odhadu IQ někde kolem pěti stovek. Sám sebe předělal na systém s distribuovanou inteligencí i pamětí. Za tři století experimentů mohl vytvořit hodně efektivní struktury, které neznáme. Ed to tady ohlídá a zavolá nás, kdyby se dělo něco nového... Zítřka po půlnoci už by měl výtah najet na přepravu Sirupu a musíme mít připravenou alespoň půlku nádrže. Mohu vás, Valjo, Alexandře a Alberte, požádat, abyste si vzali noční směnu?“

Všichni tři přikývli.

„Děkuji. Ed tu mrchu pohlídá, vy prosím připravte jedničku k plnění. Jak to vidíte časově?“

„Když víme, co se děje, všechny systémy dáme dohromady a otestujeme,“ souhlasila Valja, „Ranní směna pak může začít plnit... Ale co když chytíme dalšího hopa?“

Adam se zasmál tomu označení. Tohle bylo jméno podle jeho gusta! Podíval se na rozcházející se shromáždění:

„Slyšeli všichni? Valja právě překřtila housenku na ‘hopa’. Cíbe, udělej z toho oficiální označení druhu. Ať tomu neřekáme ‘zvíře’ nebo ‘potvora’. A než mi odejdete – pane Chlupáči, pane Makalo, na okamžik.“

Altarův stavební dozor a technik se protáhli hloučkem nazpátek, kuchařka Stela zůstala stát a se zájmem Adama sledovala. Makala se zastavil na krok od Adama:

„Co potřebujete?“

„Našla by se u zařizovačů kovová mřížka s malými otvory? Chtěl bych udělat kryt na... v podstatě sací koš.“

„No, různé mřížky na všelijaké otvory máme, ale přes takhle velké roury by jich muselo být několik. Máte-li schopného svářeče, mohlo by to jít.“

Adam se usmál:

„Pane Chlupáči: váš názor?“

„Máme dílnu zatím dost chudě vybavenou, ale zvládnou to!“

Pak si uvědomil, že vlastně kritizuje šéfa – to je nebezpečné v každé době a kdekoliv v Galaxii!

„Promiňte, pane Hopsale, já...“

„Berte, nechte toho! To já se musím omluvit, úplně jsem na naši dílnu zapomněl. Právě jsme dodělali výtah za půl miliardy, půl milionu na pořádnou dílnu se musí najít!“

Bertovi i Makalovi zasvítily oči, což Adama pobavilo.

„Neobtěžovalo by vás, pane Makalo, kdybyste ještě teď vydal Bertovi materiál?“

„Nevadí mi to.“

Bert už se obracel, ale pak se otočil zpátky:

„Pane Hopsale, jsem spíš ranní ptáče. Teď si půjdu pro materiál, ale nebude vám vadit, když to udělám ráno? Do sedmi hodin bude hotovo, než nastoupí ranní směna, bude to nasazené. Třeba tady Ed by mohl...“

„Když bude do osmi všechno připravené, udělejte si to podle sebe. Až budete mít mřížku hotovou, dejte s Cibem dohromady seznam vybavení. Zapojím do toho také Stena Balona.“

„Děkuji. Dobrou noc.“

„Dobrou noc... Valjo,“ obrátil se na techničku, která se nehnila z místa, „řekněte ranní směně, ať si před spuštěním ověří, že je mřížka na správné rouře... A teď půjdu taky spát!“

* * *

Hodina býka, dvě hodiny po půlnoci.

Jako démon musel Cibovi připadat hvězdolet, který se vynořil ze subprostoru. K jeho čidlům dorazil strukturální otřes, ale nenásledovala žádná identifikace. Rychle prošel inženýrskou databází, ale nenašel popis závady, která by ztrojený systém mohla vyřadit z provozu. Jedinou možností bylo nepovolené přeprogramování NSH nebo dokonce zásah do zapojení obvodů.

Brumlanem se nesla siréna a nenechala nikoho na pochybách, že se děje něco nemilého. Ve všech místnostech, kde byli lidé, hlásil městský počítač situaci přesně podle Adamových požadavků: poskytni lidem přesné a úplné informace, přidej případné doporučení, ale pokud to jen trochu jde, rozhodnutí nech na nich.

„Toto není cvičení! Vynořil se neznámý hvězdolet, který se neidentifikoval ani na mou žádost. Posádka na volání nereaguje, ale hvězdolet je neporušený a manévruje. Prosím, odeberte se do krytu, silové pole nad kolonií není funkční! Opakují...“

Už za tři minuty Cib viděl, co u kolonistů znamená *to kvalifikované rozhodnutí*, kterým se Hopsal pořád oháněl. V tu chvíli totiž vyrážel z bytu první mladý pár a poklusem se hnul po černých šipkách. Zůstal jediný. Po nějaké době ho sice následovali další, ale ti se nikam nehnali. Dobrá polovina se oblékala pět minut, pak si šla udělat kafe nebo zůstala sedět na posteli.

Po deseti minutách však Cib ohlásil:

„Konec poplachu! Hvězdolet právě odletěl.“

6. Brumík připraven!

Nela vešla do pokoje s jediným obsazeným lůžkem:

„Tak už jste dosnídal, pane doktore?“

„Ano, děkuji.“

„Přišla jsem vám říct, že jste v pořádku. Pohmožděny jsme opravili, podlitiny odstranili. Přijďte se ukázat za tři dny. Pokud by se vám zase točila hlava, přijďte hned. Chcete prášky na tu hlavu?“

„Ne. Myslím, že to bude dobré.“

„Půjdete do laboratoře?“

„Ano. Už jsem se válel dost.“

„Dobře, ale nepřepínejte se. Na shledanou... Ten tác nechte tam, robot si to přebere.“

Protože jiný chemik zatím v Brumlanu nebyl, bylo na Irkovi, aby ohledal části stěny zásobníku, které povolily vnitřním přetlakem. Našel to záhy – plech byl kolem švu poškozený, asi naleptaný nějakou kyselinou. Kde by se však v jeho zásobníku vzala kyselina?

Je jisté, že tohle narušení nebylo náhodné! Zdá se, že hop je opravdu inteligentní, leptat na správném místě vyžaduje spoustu znalostí. Nejdřív se pokoušel stěnu narušit škrábáním. To bylo to, co jsem slyšel. Když nikdo nereagoval, naleptal spoj... Budu to muset nahlásit!

Už otevíral ústa, aby se podělil o objev s Cibem, ale cosi mu zablokovalo hlasivky a zabořila ho hlava. O chvíli později zaznamenal u svých nohou dva stíny a osvítilo ho poznání. Lekl se a s výkřikem odporu chtěl uskočit. Ale neudělal to. Aktivní mlha, které vdechl v bezvědomí značné množství, ho bezpečně kontrolovala a i tentokrát zadusila výkřik hnusu již v zárodku. Velice rychle uvedla Irka do klidu a počítač si ničeho nevšiml.

Stíny se pohybovaly jako blesk a poměrně dokonale se maskovaly. Z Irkova úhlu pohledu bylo vidět podivné vlnění vzduchu, co stálo u skříňně poblíž dveří, ale proti podlaze neviděl Cibovy kamery nic. Ještě chvíli na ně zíral, ale pak si uvědomil, na co čekají. Šel tedy ke dveřím, otevřel je a vypustil stíny do kolonie.

„Copak, pane doktore?“ ozval se hned městský počítač.

„Ale nic – zdálo se mi, že někdo klepal... Zapomněl jsem, že bys o tom věděl a upozornil mě... Jerry na Doře tohle nedělal, musím si na tebe zvyknout.“

„A co jste objevil na stěně nádrže, doktore?“

„Svár byl zeslaben nějakou kyselinou, ale kde se tam vzala, je záhada.“

* * *

Cib kontaktoval Adama, který právě vešel za Stenem do dílny:

„Pane Hopsale, Irk dokončil ohledání zbytků nádrže.“

„Dobře, Cibe. Něco zajímavého?“

„Řekl bych, že to škrábání, o kterém vám Poitigé vyprávěl, skutečně slyšel. Obhlédl zbytky, moudře pokyvoval hlavou a pak jsem zaznamenal výraz, který se u něj objeví vždycky, když najde odpovědi. Ale nic mi neřekl. Pak se choval divně a na přímou otázku odpověděl, jako by se do odpovědi musel nutit. Jestliže vyjdeme z předpokladu, že v jeho nádrži byl hop, pak byste měl uvažovat o jeho další schopnosti: přetvářet Sirup na kyselinu a cíleně s ní leptat kovy.“

„Další problém... Co ten hop v nádrži dva?“

„Nic. Líně si plave po hladině a občas si lokne Sirupu. Asi jste měl pravdu: je dost inteligentní a vytušil, že ho pozorujeme... Ranní směna všechno zkontrolovala a začala napouštět jedničku.“

„Děkuju, Cibe. Řekni Edovi, ať jde zase pomoci zařizovačům... Už aby byli hotovi!“

„Ano, pane.“

„Ahoj, Stene,“ obrátil se Adam na technika, „Můžu tě chvíli zdržovat?“

„Seznam vybavení jsem ještě neudělal, jestli jdeš kvůli tomu.“

„Ne... Přemýšlel jsem, co s těmi hopy v kolonii uděláme. Došel jsem k závěru, že tady pastička na myši nepomůže. Musí to být aktivní zbraň. Uměl bys postavit malého robota na nožičkách.“

„Ze stavebnice to není problém. Ovšem ne tu dětskou, myslím, že se jmenuje ‘Malý robotik’. Jak si to vlastně představuješ?“

„Ten robot musí být malý, chytrý a hodně rychlý. Měl by rozlišit hopa od čehokoliv jiného, aby nenapadal lidi. Nech seznam vybavení na Bertovi, ty dej dohromady seznam, co ti mám na Zemi sehnat. GWW jsme sice už týden neaktualizovali,¹⁰ ale supernovinky nepotřebuješ.“

„Nepotřebuju... Někou stavebnici pro speciální roboty bysme tu mít měli. Jako součást dílny. Ale pro tvé potřeby mě napadlo něco lepšího: vím, že na Zemi existuje firma, která bude zanedlouho slavit sto let, její zakladatel ji proslavil tím, že úspěšně odstranil králíky z Austrálie. Dalších padesát let nedělali nic jiného, než odstraňovali jeden nepůvodní druh za druhým po celé planetě. Dařilo se jim a ve dvaasedmdesátém byli tak bohatí, že investovali do reinkarnace dronta mauricijského. Jestli nejsi proti, seženu adresu a připravím zprávu... Vážně se zítra stěhuješ?“

„Už je to tak, zítra se odstěhujeme z Dory... Nejsm proti specializované firmě, Stene, nebudeme vymýšlet vymyšlené. A nějakou stavebnici sem pořídíme, promysli to a dodej seznam. Soupis nářadí nech na Bertovi... Ideální by bylo, když mi to pošleš do zítřka, v sedm odlétám na Doru a odešlu to odtamtud.“

„Dobře, Adame. Do večera to budeš mít.“

¹⁰ Stále nikdo nepřišel na to, jak posílat zprávy subprostorem jinak než raketou.

* * *

Také Radka se cítila naprosto v pořádku.

S manželem a Samsonem všechno znovu zkontrolovali, a když Ed hlásil, že mřížka je na rouře nasazena, spustili čerpadlo. Nejprve na malý výkon, ale teď již běželo na sto procent.

Ed, který pozoroval monitor s hopen, se jí najednou objevil za zády:

„Dovolte, madam... Mám jít pomáhat Newmanovým zařizovačům, ale ještě se mám zeptat, zda s něčím nepotřebujete pomoci.“

„Ne,“ zvedla se Radka od tlakoměru a otočila se k němu, „Ale děkuju. Můžeš klidně jít.“

Robot odešel a Radka pokračovala v kontrole tlakoměrů. Chlapi obhlíželi čerpadlo, protože při osmdesáti procentech výkonu začalo skřípat, přestože mělo být bezúdržbové.

Když se sklonila k poslednímu kontrolnímu tlakoměru, prosmýkly se jí kolem nohou nějaké stíny a Radku rozbolela hlava. Vnitřní hlas ji přinutil, aby se za nimi podívala.

Viděla tři hopy: dva stáli u žebříku vedoucího po nádrži jedna k hornímu poklopu, třetí umě šplhal prvním a posledním párem nožiček po příčkách žebříku, u poklopu se zastavil a malýma očkami vyzývavě na Radku shlédl.

Vnitřní hlas ji pobídl a Radka vyšplhala na nádrž a poklop otevřela. Čekající hop tam okamžitě skočil, zbývající dva vzápětí následovali. Radka poklop zase zavřela a slezla dolů. Sekundu nato se objevil Miroslav a hlásil své ženě objev:

„To je neuvěřitelné, Radko. Čerpadlo skřípe proto, že ložiska na obou stranách jsou narušená. Snad vydrží tuhle jednu nádrž, ale pak je budeme muset vyměnit. Samson tvrdí, že jsou naleptaná.“

* * *

Bylo nedělní ráno a Adam přestoupil z Bručouna do Aminy. Došel do pilotní kabiny a Eva hlásila, že dorazila KOPRETINA a Oldverz se po něm strašně nutně shání.

„Spoj mi ho!“

„Dobré ráno, pane Hopsale... Včera se vyskytl problém, který sice pan Newman vyřešil, ale asi se vám to nebude líbit.“

„Ten problém, nebo jeho řešení? Jasně a zřetelně, kapitáne!“

„Řešení... Toreová se předevčírem zranila v tělocvičně. Dnes už bylo nutné zahájit cyklus plnění horských nádrží, ale NSH bez navigátorky nechtěl odletět. Pan Newman stáhl navigátorku z posádky zásobovací lodi, protože jim stačí mechanik s navigátorským rychlokurzem... Allo,“ obrátil se Oldverz stranou a přistrčil před kameru takovou docela obyčejnou ženskou: středně vysoká středního věku, ani hubená, ani tlustá, vlasy ani dlouhé, ani na kluka. Tuctová tvář neříkala o své majitelce prakticky nic. To oblečení ve vojenském střihu říkalo mnohem víc. Postavila se do pozoru a rázně se představila:

„Alla Bodková, astronavigátorka první třídy.“

„Adam Hopsal, těší mě. Vlastně netěší, ale za to vy nemůžete... Já možná vidím zradu za každým rohem, ale tohle je lehkovážné, Oldverzi! V mém nářečí máme lidovou moudrost o utrženém uchu... Raději nic neříkejte, Oldverzi! To rčení má pravdu, ale problém je jinde: předem nikdo neví, jestli náhodou není ta hranice průšvihů už při druhém opakování... Co se Toreové stalo?“

„Vymknutý kotník, pane.“

„Tak té dámě vysvětlíte, prosím, jak je nebezpečné se jen zmínit, že dělá pro mě.“

„Pan Newman jí včera udělal kázání...“

Vyhrožoval mi popravou! byla slyšet Alla za kapitánovými zády.

„... a nezapomněl zdůraznit nebezpečí vážného konfliktu!“

„Evidentně je pozdě něco řešit, i kdyby měla Alla pátou třídu! Dobrá,“ nadechl se Adam a pokusil se setřást ty mrazivé tlapky, co mu chodily po zádech nahoru a dolů, „Mám příjemnější zprávu: výtah je hotov a v nádržích už je dvaadvacet vagónů. Už jen tři sta šedesát šest. Z toho vyplývá, že poletíte pro Sirup čtyřikrát, včetně tohoto letu, a pak přirazíte k Brumíkovi. Máme tam stejné čerpadlo jako na RH0, ale jen jedno – takže každou nádrž plníme zvlášť. Počítejte třiašedesát hodin, což je ale stejné jako plnění raketovým nosičem. Také by měly být připravené nové snímače podle Stenova návrhu, které vám vyměníme za ty staré.“

„Vím, pan Newman se zmínil... Kam vy se chytáte?“

„Pro svou ženu – konečně si ji přestěhuju¹¹ sem! Takže vy byste se měli připravit, brzy budete následovat.“

„Jo, moc rád se stěhuju!“ prohlásil Oldverz, ale jeho vyjádření postrádalo patřičné nadšení.

* * *

KOPRETINA byl čtyřicet metrů dlouhý tanker, který při čelním pohledu vypadal jako šestiranový bubínek: velký středový válec byl obklopen šesti velkými a šesti malými válci; uprostřed byly prostory pro posádku, řídicí systémy lodi a sklady. Velké válce o průměru deset metrů sloužily pro náklad, malé válce obsahovaly palivo pro tanker.

Když tuhle loď v minulém století navrhovali, nebyly standardy tak ustálené a inženýři se mohli vyřadit. Projevilo se to tak, že středový válec měl dvě shodné strojovny a stejně výkonné motory na obou koncích.

Tři nestatečně vysoká i široká podlaží byla orientována podélně, tj. každé podlaží sahalo od strojovny ke strojovně. První, nejširší podlaží bylo 'obytné', umístěné kolem osy válce a vysoké tři metry. Zbýlý prostor zabírala dvě technologická podlaží, nulté a druhé. Přejít mezi patry byl pro lidi zajištěn dvěma schodišti, přilepenými ke

11 Chcete-li pár moudrých rad před stěhováním: Adam z Brumlanu, str. 73.

strojovně. Pro přesun nákladu pak byla uprostřed lodi místo jednoho skladu široká plošina, zvedaná čtyřmi lineárními motory v rozích. Tato plošina však zajížděla až do vstupní přechodové komory, vytvořené uvnitř malého válce. Přechodová komora byla na lodi jen jedna.

Nulté podlaží mělo, kromě jiné technologie, mezi pláštěm lodi a podlahou čtyři gravitační generátory. V lodi u orbitálního ostrova byla přibližně zemská přitažlivost, protože generátory lodi běžely na volnoběh, kdy vytvářely pole pouhých osm setin g. Zbytek poskytl generátor kosmického ostrova s běžnou hodnotou devět desetin g.

Generátory umělé gravitace, využívající Einsteinův vzorec, dovolily lidem žít na hvězdných lodích a orbitálních ostrovech libovolně dlouho, ale inženýrům značně komplikovaly život. Zvláště v případě interakce dvou či více takových generátorů. Hvězdolet nemohl zakotvit u orbitální stanice na libovolné místo – vždy bylo třeba sladit orientaci gravitačních polí.

Již kdysi dávno se rozhodlo, že se hvězdolety podřídí ostrovu, k němuž chtějí zakotvit, a jejich gravitační generátory poběží na volnoběh. Vypínat generátory ostrova nebylo vhodné z mnoha důvodů, mimo jiné proto, že ten částečně sloužil jako hotel pro pasažéry, čekající na příjezd kabiny nebo na přilet jejich lodi. KOPRETINA tak vlastně musela viset nad ostrovem na konstrukci vpravdě masivní.

Na prvním podlaží, u levé¹² strojovny, byl můstek. Když jste vyšli z můstku, bylo podél levé stěny pět kajut posádky, toalety, jídelna, ošetřovna a pak sklady až k pravé strojovně, dva metry široká chodba a podél pravé stěny 'integrováný dopravní systém', zkráceně nazývaný vozík. Jak jinak označit kabinu výtahu, co vlastně jezdí po podlaze?

Druhé podlaží mělo různé rozvody mezi pláštěm lodi a stropem. Prostor zabíraly opět sklady a jedna velická místnost vybavená variabilním systémem příček. Mohla z ní být společenská místnost pro třicet lidí, buňkové ložnice pro deset spáčů nebo několik skladů.

* * *

KOPRETINA poprvé přirazila k Brumíkovi na konci února.

Úspěšné dokončení manévru oznámil Cib Adamovi a hned mu spojil Oldverze:

„Dobrý den. Jsme tady. Kdy se začne čerpat?“

„To je jednoduché: až se do nádrží namontují nová čidla. Dovezl jsem je při stěhování. Ale abychom to nezdržovali, první nádrž můžeme začít plnit hned, jak do ní čidla dáme.“

„Jak je sem dopravíte a kdo to bude dělat?“

„Už máme výtah, takže vám je dodáme za čtvrtinu ceny startu Aminy. Montovat je bude Bert, náš technik všeuměl. Jste snad proti?“

„Ne. Ještě jedna otázka: musí být u té montáže Marie?“

„Nemusí. Tak už se vyjádřete, Oldverzi!“

„Váš výtah má standardní řešení, tedy dvě kabiny, že? Co kdybychom se s Marií sjeli podívat do Brumlanu na ten byt a až bude mít technik hotovo, zase se vrátíme?“

„Nejsem proti. Jen nevím, jestli náhodou nějaký předpis nepožaduje při tankování přítomnost posádky.“

„Už jsem to zjišťoval – nevyžaduje. Navíc tu Bodková zůstane, dolů se jí nechce. Takže to může být, jak jste říkal: dá rozkaz k čerpání hned, jak čidla budou na místě.“

„Dobře. Připravte si nějakou svačinu, cesta trvá přes deset hodin. Potom si přestupte do kabiny výtahu. Bert má už všechno v kabině připravené, jen ho tam pošlu. Další kontakt řekněme za dvacet minut.“

„Je někdo na ostrově?“

„Ano. V tuto chvíli je tam jeden robot a dva lidé, manželé Hovorovi. Přivezl jsem si je minulý týden ze Země, takže se ještě neznáte.“

„Už několikrát jsem vás slyšel vyjadřovat se k moci náhody,“ usmál se Oldverz potutelně, „Vesmír je nekonečný a lidí je deset miliard, ale třeba ho znám! Před dvanácti lety jsem z Dory stěhoval nějakého Hovoru zpátky na Zemi.“

„Co provedl?“

„Podle někoho ten největší zločin – zamiloval se do pozemšťanky!“

Nerouhej se! ozval se odněkud z můstku nezřetelný hlas jeho ženy.

„Myslím, že se jmenoval Ralf.“

„Pak je to jasné – to je on!“

* * *

Vzhled technika Berta Chlupáče byl ve shodě s jeho jménem.

Bert nebyl hloupý ani nešikovný, ale ještě v pětatřiceti byl sám. Nebylo proto divu, že když mu Mirandina¹³ seznamka nabídla podmínky jako žádná jiná, že se to rozhodl zkusit. Dřív žádnou seznamku nevyužil, protože mu přišlo divné, že by se lidé do sebe zamilovali, když z nich někdo nebo něco udělá pár. Pár se přece vytváří až z dvojice lidí, kteří se milují! Nepočítal ovšem s mocí situace.

Bertův vyhlídkový let, jak romantici říkali cestě výtahem na orbitální ostrov, poeticky nazvaný 'Brumík', se chýlil ke konci. Pozorovat hvězdy vydržel Bert jen chvíli – přes obrovskou rychlost kabiny to byl statický obraz.

Řídicí systém kabiny upozornil, že se musí posadit a připoutat. Přetížení při zpomalení nebylo nijak velké, mnohem větší problém způsobovalo gravitační pole Brumíka, do něhož zanedlouho vletí.

Bert se připoutal a odvážně zvedl hlavu. Teď bylo konečně na co se koukat: průhledným stropem kabiny viděl

¹² Orientace: stojíte vně přechodové komory čelem k hvězdoletu.

¹³ Miranda Hermanová založila seznamku, aby získala velký počet lidí prchajících ze Země, a potom z nich dělala páry podle jejich oborů potřebných v Brumlanu.

nepříjemně rychle se přibližujícího Brumíka. Bert měl tu možnost teprve podruhé a vydržel fascinovaně zírat celou dobu, dokud se kabina nevnořila do doku.

Zámky tiše zapadly a Bert se odpoutal z křesla. Dok kabiny byl nad gravitačním generátorem, a tak podlaha byla skutečně podlahou. Bert se narovnal, rozpřáhl ruce zavřené v pěst a protáhl se. Teď si bude hrát na stěhováka – dole tahal bedny dovnitř, teď je zase musí dostat ven.

Posuvné dveře kabiny se doširoka otevřely a objevil se v nich technik, který měl na ostrově službu.

„Zdar, Ralfe!“ neudržel Bert na uzdě nadšení z člověka po téměř deseti hodinách samoty. „Všechno v pořádku?“

„No jo... Co ty?“

„OK. Pomůžeš mi se stěhováním?“

„Ne, mám práci. To by mi nejvyšší kontrolní úřad dal,“ ukazoval přitom palcem za sebe, „kdybych se flákal s tebou! Jen jsem tě přišel přivítat... Ale pomůže ti Ed.“

„Bezvadný, díky.“

„Tak hezký pobyt... Jo, dorazils k obědu, v jídelně máš svou objednávku.“

„Přestěhuju náklad a až potom si dám oběd... Měl jsem s sebou velkou svačinu, tak nemám hlad.“

Ralf mávl na pozdrav a odešel. Do kabiny vstoupil robot.

„Dobrý den, pane. Jaká byla cesta?“

„Dík za optání. Klidná... Mám tu jeden extra těžký kontejner, který jsme dole nesli dva. Tím, prosím tě, začni,“ popisoval situaci a přitom sestupoval po lomeném schodišti na spodní palubu kabiny, kde se nacházely skladové prostory – kvůli změnám tíže během cesty kabiny musely být všechny těžké a objemné věci tady dole. A řádně uchycené.

„Tady ten,“ ukázal robotovi, když za ním sestoupil, „Je malý, ale obsahuje součástky z binedalu.“

Mluvil o velmi husté slitině, která vznikla jako produkt exploze hvězdy a těžila se v pozemské kolonii Bined. Nebyla levná, ale bez ní by měly pozemské hvězdolety desetkrát menší zrychlení.

„Kam s ní, pane?“

„Správná otázka – dones ji do levé strojovny na KOPRETINU, té pod můstkem. Postará se o ni Oldverzová... Až se vrátíš, odneseš, co tu zbude, ke mně do dílny. Jdeme na to!“

Robot popadl nejtěžší bednu z nákladu, otočil se a stoupal po schodech jako by vážila jen pár kilo. Bert opatrně zvedl dvacetikilovou bednu s nově vyprojektovanými snímači a byl rád, že na orbitálním ostrově je jenom devadesátiprocentní přitažlivost.

* * *

Robot přenesl nejtěžší bednu do levé strojovny. Položil ji ke skříni s náradím, kde, jak usoudil, bude nejméně překážet, a odešel. Sotva dozněly na kovové podlaze robotí kroky, spustily se na podlahu z prolisů dna bedny dvě desítky tenkých nožek a na podlahu vypadli dva hopíci.

Chvilí vyčkávali, analyzovali prostředí a jejich krátká tykadla rychle kmitala při výměně názorů. Přitom se jejich barva přizpůsobovala podlaze, až byli téměř neviditelní. Pak se zavlnili a rychlostí blesku zmizeli mezi stroji.

* * *

Robot vstoupil do Bertovy dílny a položil bednu k hromádce ostatních.

„Tahle je poslední, pane.“

„Děkuji ti... Máš čas?“

„Je mi líto, pane, ale mám od Ralfa úkol a jen jsem si odskočil vám pomoci se stěhováním.“

„Tak dobře, já to zvládnu. Ralf je tady šéf... Ale teď jdu na oběd, i kdyby tu stálo deset Ralfů.“

„Tak dobrou chuť, pane.“

„Díky.“

Robot odešel, Bert v rychlosti urovňoval věci na ponku a vydal se do jídelny. Už se těšil na objednaný steak s bramborem. Byť byl ze syntezátoru, bylo to lepší než drátem do oka. Skutečně pak odcházel z jídelny spokojen a ve vynikající náladě. V dílně pak odplomboval a otevřel všechny bedny.

Vzal první bednu a rozložil její obsah po ponku. Bylo to dvanáct základů specializovaných čidel, která nahradí stávající univerzální, jež měly potíže se Sirupem, ale i se samotnými výpary. Pak si vzal další bednu a k základům přidal další díl.

Když takto připravil na hromádku všechny díly všech čidel, sedl si k ponku a začal každou hromádku montovat dohromady. Pak ještě každé čidlo proměřil a zkontrolované je ukládal do jedné větší bedny.

Uložil do bedny poslední, narovnal si záda a přitom jen tak do prostoru hodil dotaz:

„Čas?“

„Sedmnáct dvacet tři,“ odpověděl počítač ostrova, kde se udržoval čas Brumlanu.

„Co bude mít Ralf k večeři?“

„Je unesen mými palačinkami... Měl je už osmkrát.“

„Ale to je dobrý nápad – pusť se do přípravy palačinek s jahodovou marmeládou a malým kopečkem vanilkové zmrzliny. Tři kusy prosím. A cukrem na posyp nešetři!“

„Uvědomujete si, pane, že ještě pojedete výtahem dolů?“

„Neboj se,“ odfrkl si Bert, který pochopil provokaci, „můj metabolismus zvládá všechno a výtah nepřetížím!“

„Objednávka přijata, pane. Pojdte, už na tom pracuju...“

Bert se přesunul do prázdné jídelny a s prvním soustem pochopil, proč je Ralf z palačinek tak nadšený. Byly opravdu vynikající. Komentář si však nechal do dílny, aby ho náhodou někdo neslyšel:

„Počítači, ty palačinky byly opravdu dokonalé... Možná ale, že by se ta informace měla utajit.“

„Nerozumím, pane. Proč?“

„Jinak se ti sem za chvíli nastěhuje celý Brumlan a nebudeš dělat nic jiného!“

„Jsem rád, že máte dobrou náladu... Půjdete do kajuty, pane?“

„Ještě ne. Chci s tím být hotov co nejdříve a žádnou knížku jsem si s sebou nevzal. Myslím, že jednu nádrž udělám ještě teď.“

„S knihou není problém – mám v databázi osmnáct tisíc knih a půl milionu filmů. Určitě si vyberete.“

„Hmm, dobrý pokus,“ zatvářil se Bert uznale a hodil si tašku s nářadím na rameno. Pak popadl do každé ruky skoro dvoukilové čidlo a se slovy „Jdu do nádrže“ opustil dílnu.

* * *

Bert vyjel zdviží ke KOPRETINĚ a spojovacím tunelem přešel do přechodové komory tankeru.

Na prvním podlaží Bert přestoupil do vozíku a jel doprava. Jak se vozík pohyboval nad generátory tankeru, které běžely na volnoběh, sčítala se jejich pole tvaru koule s polem ostrova a gravitace se metr od metru měnila.

Také přemýšlel, kterou nádrží začne. Nakonec se rozhodl pro pětku. Aby mohl vstoupit do nádrže číslo pět, posunutě o šedesát stupňů proti nádrži nula a třicet stupňů proti směru gravitačního pole, musel jít do kopce, a tak schody byly vhodné. Otevřel hermetický průchod a slezl na servisní lávku, zavěšenou podél stěny nádrže.

Ušel nějakých dvacet metrů, odmontoval stávající 'pravé' čidlo a namontoval nové. Z brašny vytáhl vysílačku, spojil se s NSH a ten mu potvrdil, že nové čidlo je připojeno správně.

Bert všechno sbalil, vylezl z nádrže, nastoupil do vozíku a dopravil se ke vstupu do nádrže na levém konci, kde postup zopakoval. Pak si nechal spojit navigátorku, která zůstala na palubě:

„Madam, tady technik. V nádrži číslo pět jsou vyměněny obě čidla, můžete počítači přikázat napouštění.“

„Skvělá zpráva. Budete asi pokračovat až zítra, že? Já mám pozdní odpoledne, ale Brumlan už devět.“

„Přesně tak, už se těším do postele.“

„Tak dobrou noc.“

7. Divoké sny

Alla přikázala spustit přečerpávání z Brumíka do nádrže pět a došla k závěru, že odpoledne je tak pozdní, že si dá večeři.

Odložila epap s rozečteným popisem boje se žahavými vyslanci Fila, který vyhledala v seznamu orbitálního ostrova, a vydala se do jídelny, úzké místnosti za kajutami posádky.

Tanker měl konstrukci zvláštní jak celkově, tak v detailech. Například takové dveře: nebyly posuvné, ale zcela obyčejné, otočné. Na zásobovací lodi, kde obvykle sloužila, byly takové jen u malých skladů s pomocným materiálem. Tady byly všude.

Teprve až tady, když jí pořád něco chybělo a dlouho nemohla přijít na to, co to je, zjistila, že to věčné 'ssst', 'ssst' a 'ssst' pneumatických systémů všech posuvných dveří dokáže pěkně lézt na nervy. Až se Toreová uzdraví a ona se vrátí do služby na kulovité lodi, bude mít problém. Asi si pořídí špunty do uší.

Konstruktéři evidentně nevěřili těsnosti posuvných dveří. Když selže zdroj energie, posuvné dveře pohlavají, jako list ve větru. Lze považovat za výhodu, že když dojde k dekompresi, jsou posuvné dveře ke změnám tlaku netečné. Ale při větší havárii, kdy obvykle dojde k dekompresi a výpadku energie současně, jsou posuvné dveře k ničemu. Zato otočné přitlačí tlak vzduchu k rámu, a jste-li ze správné strany, vzduch vám zůstane.

Protože tu byla sama, mohla si nechat dveře u jídelny rozevřené dokořán a nikomu nepřekážely. Nechala si syntežátorem, ten byl ale zcela moderní, připravit špagety s boloňskou omáčkou. Jen jí vadilo, že si nemohla zvolit délku špaget – od malička jí bavilo pozorovat pohyb konce dlouhé špagety v propletenosti ostatních, když se pomalu namotávala na vidličku.

Nesla vidličku k ústům, když na chodbě zaznamenala pohyb. Nic konkrétního, jen dojem, že nějaký stín přeběhl po chodbě. Alla aktivně provozovala bojové sporty a dobrý postřeh byl nutností. Když nějakou dovednost cvičíte intenzivně a dost dlouho, dopracujete se k téměř zázračným výsledkům. Alla svým smyslů věřila. Ale NSH mlčel.

„Počítači, tys nezaznamenal pohyb na chodbě před jídelnou?“

„Ne, madam... Ale jedině přechodovou komorou mohlo něco na loď proniknout, a tam mám instalovány rychlé kamery. Navíc jsem už velmi dlouho v kosmu... Nevím, co jste viděla, madam, ale dovolím si upozornit, že ve vašem zorném poli jsou místa, kam nevidím. Naprosto cíleně. Tak byl kamerový systém totiž zkonstruován.“

Ano, to byla další specialita téhle lodi. Ve třetí čtvrti minulého století vládla v technice renesance, kdy se dbalo na omezení moci umělých inteligencí nad lidmi.

Jak je u lidí běžné, teprve po obrovském množství mrtvých vzala společnost jako celek na vědomí, že 'inteligentní' neznamená 'moudrý' nebo 'hodný' a že by se proti hlouposti geniálních jedinců měla vymezit!

Skutečně za minutu dvanáct, kdy bylo lidstvo jen krůček od vyhlazení, změnilo přístup – ne k technice, ale

k chytrým hlavám, které na jakoukoliv výtku prohlašovaly: 'Nepravděpodobné!', 'To se nestane!' nebo 'To se nemůže nikdy stát!'. Ale stávalo se a situace postupně začala být tak vážná, že si toho společnost konečně všimla.

Při potížích má lidská společnost po celá ta století, co si uvědomujeme sami sebe, tendenci k následnému přechodu do opačného extrému. Z tohoto hlediska byla vlastně renesance v technice příkladná, protože to nebyl extrém. Tím by bylo úplné zavržení inteligentních strojů nebo dokonce návrat až někam na úroveň mechanizace.

Tahle renesance bylo vítězství lidského mozku na sebou samým. Bylo to vítězství moudrých, ne chytrých, ale moudrých lidí nad hlupáky. Vítězství o to větší, že vlastně zvítězila bezmoc nad veškerou mocí světa.¹⁴

Alla sice znala bezmoc a strach, ale tyto emoce byly součástí mládí, součástí vzpomínek. Vlastnila černý pásek a byla držitelkou mnoha rekordů. Zvítězila nad svými slabostmi a nebála se ničeho. I kdyby se jí to nezdálo, nemá seberychejší zvíře žádnou šanci!

V klidu dojedla své špagety a nakoukla na můstek. Všechny ukazatelé na teletěně byly zelené, obsah nádrže pět byl na jedné desetíně. Vrátila se do kajuty a pokračovala ve čtení.

* * *

Ráno vstala brzo, a přesto ji NSH hned informoval, že technik se již pustil do čidel v další nádrži a že do hodiny bude hotov. Někdy tou dobou by nádrž pět měla být plná a bude možné pokračovat v plnění nádrží nula.

Jen spustila nohy z postele, došlo jí, proč je tak rozlámaná. Opakovaný sen ji několikrát za noc vzbudil a pak dlouho nemohla usnout. Zdálo se jí, že nějaké neviditelné zvíře pobíhá po její kajutě a dupe jako stádo slonů. Neměla ty Hopsalovy zápisky číst!

Pět minut po osmé skutečně NSH oznámil naplnění nádrže pět a zahájení plnění nádrže nula. Pak si dala snídani a schválně si nechala otevřené dveře na chodbu. Ale nic se nestalo.

Při snídani došla k rozhodnutí, že si přečte nějaký milostný román, aby si zlepšila náladu. Nechala si počítačem ostrova román doporučit a docela se jí líbil. Zápletka zrovna gradovala, když zaslechla podivný, táhlý zvuk. Nejvyšší čas zajít si na oběd!

„Počítači, spoj mi technika,“ požádala, protože se jí najednou nedostávalo lidské společnosti.

„Chlupáč, prosím.“

„Dobry den. Kolik už toho máte?“

„Chybí mi ještě dvě nádrže, madam. Ale do večera to bude hotové.“

„A teď montujete?“

„Ne, madam,“ hlas zaváhal a nejistě pokračoval, „Namohl jsem si rameno. Ta čidla jsou pěkně těžká. Odpočívám, ale půjdu něco sníst a...“

„Nechtěl byste poobědvat se mnou?“

„Když to neřeknete mé ženě...“

„Neřeknu,“ po dlouhé době se Alla zasmála, „Mám jít za vámi?“

„Ne. Mám namožené rameno, ne nohy... Za patnáct minut u vás v jídelně, madam.“

„Počkám na vás, ale abychom využili čas: na co máte chuť?“

„Na ostrově bych si dal palačinky, ale takový guláš s knedlíkem by taky nebyl k zahazení. Mohu-li prosit.“

„Pojďte, bude to připraveno.“

* * *

Bert vešel do jídelny a pozdravil.

Alla mu podala ruku. Musela se moc snažit, aby na ni nebylo vidět zklamání. Nečekala, že přijde někdo tak ošklivý. Ale když si na ten pohled zvykla, ukázalo se, že Bert je veselý společník.

Veselo bylo jen do chvíle, než se Alla začala zajímat o Bertovo vykloubené rameno. Bert ji několika větami popsal, jak vymontuje staré čidlo, protože to není žádná sranda, neboť jsou od Sirupu lehce naleptaná, a co všechno musí udělat s novým čidlem. Pak se dostal k tomu osudnému okamžiku:

„...Jedno čidlo jsem nechal u vstupu. Položil jsem ho na podlahu do rohu. Když jsem se ale zvedal, zdálo se mi, že kolem mě proběhlo nějaké zvíře. Byl to jen mžik, ale já jsem se lekl a druhé čidlo mi vyklouzlo z ruky. Jak jsem po něm hmátl – víte, takhle do strany – tak mi tam luplo. Přestože NSH nic neviděl, nemohu nad tou příhodou jen tak mávnout rukou, jako že se mi to jen zdálo. Já jsem totiž ještě slyšel dupot...“

Po obědě Alla pokračovala ve čtení a v jednadvacet měla hotovo. Nahlédla na můstek: nádrž nula byla také plná, nádrž čtyři měla skoro čtvrtinu. NSH jí spojil Berta:

„Mám hotovo, madam. Do půl hodiny se uložím do výtahu, takže zítra dopoledne máte kapitána zase tady. Mějte se hezky, na shledanou.“

„Na shledanou.“

„Děkuji vám za příjemný oběd a někdy nás přijďte do Brumlanu navštívit.“

Říkal to zvesela, protože netušil, že jeho pozvání nebude moci přijmout...

* * *

Alla se uložila ke spánku a doufala, že dneska už se vyspí. Už zabírala, když zaslechla nějaký šramot. Otevřela oči

14 Poznámka autora: tento odstavec vyjadřuje celou tu zoufalost dnešní doby!

do tmy, ale zůstala ležet bez hnutí, jen poslouchala. Šramot se ozval znovu, někde od nohou. Ne, tohle se jí nezdá! Když pak odněkud ze stěny zaslechla tichý dupot, sáhla po vypínači čtecí lampičky.

V nohách postele, na pokrývce u stěny, spatřila obrovskou, čtyřřokou stonožku. Situace by se vyvíjela jinak, kdyby vykřikla nebo zaječela, ale to zvíře ji nijak nepolekalo, se zájmem si ho prohlížela a přemýšlela, jak se taková věc dostala do lodi a jak do její kajuty.

Také stonožka byla světlem překvapena, ale když se vzpamatovala, skočila Alla na jedinou odkrytou část těla – obličej! Pohybovala se jako blesk, ale pokus jí nevyšel. Alla ji zachytila včas a držela ji oběma rukama v bezpečné vzdálenosti. Stonožka měla neuvěřitelnou sílu a šíleně s sebou mrskala, ale Alla vydržela.

Jenže v zápalu boje si nevšimla, že po stěně za její hlavou sjela druhá taková potvora. Jak se dotkla postele, celá se otočila kolem osy a všechnu svou kinetickou energii dala do švihů posledním článkem. Trefila se přesně do spánku a Alla bez jediného podezřelého zvuku omdlela.

Neviděla tak, že stonožka, s níž bojovala, hlavou lampičku zase zhasla, obě stonožky se k ní otočili zadečkem a po malých dávkách, přesně v rytmu jejího pravidelného nádechu, jí do obličeje foukaly Sirup ve formě studeného aerosolu.

* * *

Ráno se cítila naprosto svěží.

Vyspala se skvěle, přestože si dobře pamatovala, jaký divoký sen dnešní noci zase prožila. Nepochybovala, že se jí ten zápas jen zdál, protože lampička byla zhasnutá. Že sen začínal jejím rozsvícením, si vybavovala zcela zřetelně.

O to méně pochopitelná byla nazelenalá loužička u postele, kterou spatřila, když rozlepila oči. Jak se předklonila, aby si dala hlavu do dlaní, uviděla u hrany postele tu stonožku ze sna. Tak on to nebyl sen!

Nezačala však šilet, jak by se dalo očekávat, prostě to jen vzala na vědomí. Ovlivněna aerosolem, kterého vdechla během noci značné množství, však housenky šly pro Sirup ke zdroji třikrát, došla do koupelny pro papírové ručníky a loužičku vytřela. NSH se samozřejmě zajímal, tak ho odbyla tím, že rozlila pití. Pak se v klidu sebrala a šla na snídání.

Jedna věc jí ale vrtala hlavou: že Sirup do její kajuty přinesli její mazlíčci, jí bylo jasné, ale pořád nechápala, kde ho našli. Tušila za tím nějakou čertovinu. Musí se tu porozhlédnout!

Dosnídala a nakoukla na můstek. Nádrž čtyři byla plná a jednička právě překročila pětatřicet procent. Oznamovala počítači:

„Jdu se projít, z toho včerejšího povalování mě bolí záda!“

Vyrazila chodbou mezi vozíkem a sklady, koridorem vymezeným modrými čarami. Zanedlouho se k ní přidali její mazlíčci, bez problému jí stačili. Bylo však zřejmé, že se cílevědomě drží u stěny. Alla vrtalo hlavou, jak přišli na význam těch modrých čar: mimo koridor je kamery NSH totiž nevidělý.

V příjemné společnosti došla až k pravé strojovně. Rozdělení středového válce na podlaží končilo tři metry před stěnou strojovny a mezeru vyplňovala schodiště a lávky mezi plošinami před každým vstupem do nádrže.

Pravé dveře nádrží jedna a čtyři byli přístupné bez schodů: jednička se teprve plní, tak Alla zkontrolovala dveře čtyřky. Byly v naprostém pořádku. Sestoupila po točitých schodech na nulté podlaží. Už z dálky bylo zřejmé, že dveře nádrže pět, naplněné jako první, špatně těsní.

Bylo to divné, protože NSH měl těsnění kolem celých dveří prošpikováno desítkami snímačů. Přistoupila blíž a hned viděla příčinu: dva tři centimetry čtvereční dveří byly naleptány silnou kyselinou dostatečně daleko od senzorů.

Silné sendvičové dveře byly na tom malém kousku jako molekulární síto a tlak Sirupu protlačoval skrz tenký pramínek, který stékal po dveřích a mizel v podlaze. Uvědomila si, jak je to nebezpečné, narovнала se a chtěla informovat NSH, ale jen pojala ten úmysl, rozbolela ji hlava tak silně, až oslepla. Celá se zkroutila a NSH hned reagoval:

„Mám vám poslat zdravotníka?“

Zdravotník byl robot na malé ošetřovně za poslední kajutou na prvním podlaží. Seděl tam jako pecka, prášilo se na něj a nemít elektronickou paměť, už by ani nedokázal říct, kdy někoho ošetřoval naposledy.

„Nemusíš. Jen mě chytla migréna, Vrátím se do kajuty, v tašce mám prášky.“

Alla ještě chvíli stála bez hnutí a se skloněnou hlavou čekala, až se jí uklidní žaludek a obnoví zrak. Stála čelem ke stěně strojovny, a když se tak stalo, spatřila další průšvih: stěna strojovny byla u vnějšího pláště a u podlahy naleptaná na několika místech. Podívala se lépe a viděla, že stěna není naleptaná, ale rozleptaná. Určitě byla skrz! Ovšem po bolestivé zkušenosti se vyvolat poplach ani nepokusila...

* * *

Amina se snášela na zarovnanou plochu budoucího astroportu. Všechno vypadalo normálně, když Eva náhle vykřikla:

„Adame, nemůžu zapnout hlavní motor!“

Adam reagoval okamžitě a přiskočil k ovládacímu pultu. Žádná reakce!

„Ovládání je přerušeno!“

„Jak je to možné!!! Takhle najednou!“

Odpověď vzápětí vystrčila hlavu z pultu dírou po přístroji, který zapadl dovnitř v ohromujícím gejzíru jisker a pak zkratoval celý pult. Hop! Zdálo se, že se usmívá. Adam už jen mohl trpně sledovat, jak se blíží povrch Hopsinky. A pak se probudil...

Amanda se k němu přivinula:

„Jenom sen, miláčku. Jen sen!“

„Ale nechutnej!“ zamumlal Adam a rozhlížel se po pokoji, který našťěstí nikam nepadal.

„Co se ti zdálo?“

„Hop mi rozkousal ovládací pult a Amina se zřítila... Promiň, že jsem tě vzbudil. Určitě je ještě brzo, tak pokračuj, prosím. Umeju se a půjdu se trochu projít po kolonii. Spi, Ami.“

„Vrať se mi brzy!“ vyzvala ho ještě a otočila se na druhý bok.

* * *

Adam se vydal do jídelny, rozhodnutý posnídat, přestože budou teprve tak čtyři hodiny. Na chodbě už nemohl nikoho vzbudit, tak se zeptal:

„Ahoj, Cibe, kolik je hodin?“

„Půl šesté.“

„Fakt?!“ podivil se Adam.

„Nemohu lhát, pane.“

Úmysl spát mu překazil divoký sen, od úmyslu posnídat ho odloudila realita. Už viděl dveře jídelny, když se ozval Cib naléhavým hlasem:

„Pane, robot Ed objevil v nádrži jedna něco znepokojivého a teď prohledává záznam. Prosí vás, abyste hned přišel.“

Adam tedy jídelnu minul a rychlým krokem pokračoval napříč kolonií ke spojovacímu tunelu se základnou a odtud do brumlanského podsvětí. Ed ho přivítal a na monitoru zastavil obraz z nádrže – nebyl tam jeden hop, ale dva!

„Proto ten nasátý hop tak tloustnul, rozmnožil se! Chcete vidět porod? Určitě nic, co jste kdy viděl.“

„Ani ne, děkuji... Takže žijí v Sirupu, živí se jím a množí se. Zřejmě touha po pomstě zatemnila Filův úsudek. Copak nevěděl, že konstruovat umělé bytosti, které se samy množí, je ten nejhlupejší nápad! Myslel jsem si, že takhle hloupí jsou jen lidé.“

„Když jsme u té lidské h...“ Účinek pojistky 'úcty' byl okamžitý a pohled na ztuhlý Edův obličej byl nepříjemný. Adam si velmi dobře uvědomoval, že pojistka je nutná, ale bolelo ho to. Však proto nemohl být robot novinářem!

„Co jsi ještě objevil, Ede?“ dělal, že si Edova problému nevšiml.

„Ukážu vám to, pane,“ řekl Ed přeuctivým tónem a vedl Adama do oddělené části podsvětí. Oddělená byla proto, že čerpadla byla za běhu poměrně hlučná. Ed ho dovedl k obřímú čerpadlu a ukázal na ložisko. Nové, naleštěné ložisko!

„Na druhé straně je také... Neptal jsem se, to musíte vy, pane.“

„Vyšetřovat lidi sice nemůžeš, ale na jednoduchou otázku by ti určitě odpověděli. Fóbii z Golema tu nikdo netrpí.“

Na udivený robotův dotaz jen mávl rukou, a když se vrátil do ticha u nádrží, přistoupil ke komunikátoru na stěně, stiskl tlačítko a řekl:

„Cibe, pošli vedoucího směny k čerpadlům.“

„Provedu, pane!“

Adam se nad říznou odpověď počítače pozastavil: to je na něm tak poznat, že je našťvaný a nemá náladu na nějaké diskuze? Za pár sekund zahalasila Valja mezi nádržemi:

„Už jdu... Dobré ráno, pane. Co se děje?“

„Kdy jste vyměnili ložiska na čerpadle á? Proč?“

„Vyměnili je Samson s Mirkem. Asi před třemi týdny. Byla poškozená, přes promazání skřípala a hrozilo zadření.“

Adam ji pozoroval a uvědomil si, že za to může on: žádný příkaz k hlášení při výměně spotřebního materiálu nevydal a možnost útoku hopa nerozhlásil.

„Máte je ještě?“

„Budou někde v odpadu. Ale Cib vyžaduje dokumentaci u každé prkotiny, takže máme fotky.“

„Dobře, podívám se na ně... Přijdu na střídání, chci vás mít pohromadě. Kdybych se snad zdržel, počkejte na mě. Je to důležité!“

Valja odešla a Adam se obrátil na Eda:

„Jak ses tady vlastně ocitl?“

„Cib mě sem poslal... Udělat NSH hvězdoletu správcem města bylo dobré rozhodnutí, pane.“

„Děkuju... Tak já se jdu konečně nasnídat!“

* * *

Oldverz přivezl předevčirem z Dory poštu, ale Adam se k ní dostal až po snídani.

Než se vrátil z podsvětí, vstala také Amanda, a tak snídali spolu. Potom šli do kanceláře, kterou si zřídili uprostřed kolonie. Ale každý té do své! Udělali to tak z mnoha důvodů – minimálně deset by se jich našlo!

V poště bylo hodně zpráv, kterými se postupně prokousával. Vyrušil ho Oldverz z oběžné dráhy:

„Dobrý den, pane. Jedenáctá odbila a my jsme hotovi. Právě jsme se odpojili, odlétáme. Děkujeme za chlebičky a na shledanou.“

„Vy jste je ještě nesnědli?!“

„Ne, šetříme si je po vnoření do subprostoru.“

„Dobře, tak šťastnou cestu, KOPRETINO!“

Adam pokračoval ve čtení zpráv, až se dopracoval k nabídce firmy RoboLik: dodají standardního robota velikosti morčete, který je schopen likvidace zvířat do velikosti králíka na suchu i ve vodě. Jeho zrak má tři módy, takže bezpečně rozpozná člověka nebo ostatní zvířata a přitom může být nasazen i na likvidaci brouků o velikosti plošnice.

Dál tam byl popis hadovitého robota, který přežije i stisk anakondy, a spousty dalších větších a menších robotů na specifické aplikace.

Adam založil odpověď, načež se zasekl na počtu potřebných robotů. Hluboce se zamyslel, ale vyrušil ho počítač:

„Pane, praskla nádrž právě plněného vagónu. Nasazení náhradního stihneme bez narušení práce výtahu, ale musíte tam jít. Podle Eda byla nádrž vědomě poškozena a praskla.“

„Vědomě?“ podivil se Adam a vyskočil od terminálu, „Myslíš hopem jako Irkova nádrž?“

„Velmi pravděpodobné, pane.“

„Dobře, už jdu... Pošli mi tam taky Berta nebo Stena a hlavně chemika. Když bude muset jednat s pozemšťany, bude za skafandr rád. Alana jsi už info...“

Dveře se prudce otevřely a v nich stál Alan Rádoby a halasil:

„Rozpadá se ti kolonie a ty ještě nemáš skafandr? Nějak jsi nám zlenivěl! Tak dělej...“

„Nech si toho!“ odbyl ho Adam, rychle vytáhl skafandr ze skříně a soukal se do něho.

Ve třídě prostor, kam spadala povrchová část orbitálního výtahu, byl lehký skafandr s měkkou přilbou povinný. Byly to technologické prostory, kde sice byla normální atmosféra a teplota, ale zajištění tohoto stavu nesplňovalo komplikované podmínky pro obytné prostory a hvězdolety. Zkrátka jste museli mít natrénováno nasazení přilby do pěti sekund, jinak jste tam nesměli strčit ani nos.

Adam ještě zkontroloval, že má přilbu složenou v klokaní kapse, a vyrazil s Alanem ke spojovacímu tunelu, přes celou základnu a podzemním tunelem k nákladním rampám výtahu.

* * *

Když dorazil Adam s Alanem, Sten už puklý vagón obhlížel. Dokonce už měl svůj názor:

„Podívej Adame sem... a na celý tenhle úsek: je to, jako kdyby někdo jel laserem po stěně. Pomalu slabým laserem, který stěnu nepropálil, jen ztenčil!“

Adam prohlédl místa, kam Sten ukazoval a po krátké úvaze řekl:

„Mohla by to být pravda, kdyby to bylo zvenku. Ale když je to zevnitř, bude to naleptané hopem. Počkáme, až sem... Tak už je tady!“

Irk Poitigé se blížil neobvykle svižným krokem. Adam čekal, že bude nervní a pomalý, protože ho vyrušili od veledůležitějšího výzkumu. Podal mu ruku, Irk ji bez zaváhání stiskl a rozšafně se otázel:

„Tak kde máme pacienta?“

Adam se na něj překvapeně podíval – kdyby byl v Brumlanu nějaký alkohol, přísahal by, že si chemik loknul na kuráž. No, kdyby byl Fil lépe poznal lidskou povahu, vytvořil by utajený zdroj tvrdého alkoholu a jakoukoliv lidskou společnost by rozložil zevnitř.

Irkovi stačila minuta na jednoznačnou identifikaci:

„V principu je to stejné, jako v mé laboratoři. Tohle určitě udělal hop. Dokonce si myslím, že jich bylo víc: jsou tu tři podobné oblasti, klidně mohli být tři. Jak dlouho ten vagón stoupá, pane Hopsale?“

„Jedenáct hodin.“

„Tak to se přitom ještě hopíci flákali. Ať se roboti podívají v celé nádrži, třeba najdou ještě další naleptaná místa.“

„Ale je tu, pane doktore, ještě taková záhada: proč to neprasklo dřív? Třeba cestou? Robot byl u toho a tvrdí, že tam žádný hop nebyl!“

Irk našel odpověď za deset sekund:

„Asi takhle: hopíci se vyvezli nahoru, když se vagón zastavil a začal se vypouštět, naleptali stěnu a s posledními litry Sirupu se dostali ven. Teprve tlak Sirupu znova naplněného a skoro plného vagónu stěnu roztrhl... Jsou v nádržích na ostrově, pane Hopsale! Jde do tuhého!!!“

„Jste optimista, pane doktore. Na Brumíkovi už nejsou! Tanker před chvílí odletěl, určitě jsou tam!“

Chemik na něho vyvalil oči, ale Adam ho nevnímal. Hluboce se zamyslel: Jestli se hopíci dostanou na Doru a odtud do lidského vesmíru, budou škody obrovské a on bude slavný. O takovou slávu ale nestojí. Musí to zastavit!

„Všichni mě poslouchajte,“ zvýšil hlas a všichni se k němu jako na povel otočili, „Ede, projde tvá hlava napouštěcím poklopem?“

„Ano, pane.“

„Ede, ty od teď budeš kontrolovat každý přilétající vagón. Zkontroluješ, že nejsou naleptané stěny a že tam není nějaký hop. Cib zajistí, že žádný nevynecháte... Ede, až to tady uklidíte, půjdeš do podsvětí, vlez do nádrže a jednoho hopa chytíš. Potom s ním půjdeš ven a vystavíš ho místní atmosféře. Když to přežije, půjdeš s panem doktorem a vyzkoušíte na něm další možnosti jeho likvidace. Ale fyzická likvidace, jako že ho přetrhneš, je skoro jistá, ale nejméně vhodná. Potřebujeme něco bezkontaktního, hromadného: nejraději plyn nebo vakuum, pak jedovaté výpary, kapaliny, ale takové, které nám nezpůsobí další potíže. Fyzické usmrcení bude poslední možnost. Mám sice objednané malé roboty, ale nevíme, jak budou úspěšné.“

„Co budeš dělat ty?“ zajímal se Sten.

„Já poletím na Doru. Zastavit Oldverze. Hopíci jsou jed, který se nesmí dostat na Zemi ani nikam jinam. Ztráty by byly astronomické a lidstvo by mi to nikdy nezapomnělo!“

„Spíš by to po tobě chtěli zaplatit,“ prohlásil temně Alan.

„Takže, prosím, řešte – já se pokusím zachránit, co se dá!“

Otočil se a prudce vystartoval zpět na základnu.

„Cibe! Ať ihned Bručoun přejede na základnu,... ať vyrazím co nejdřív... Spoj mi Aminu.“

„Eva na příjmu. Co pro tebe mohu udělat, Adame?“

„Připrav Aminu ke startu,... za chvíli jsem tam! Poletíme na Doru... Cibe, předej jí informace o situaci!“

Řítil se podzemním tunelem a cítil, jak se jeho kontrolní centrum zapojuje do toho sportovního výkonu.

Uvědomoval si, že je vyděšený – asi hodně, když se kontrolní centrum aktivovalo. Spustilo produkci hormonů a nasadilo mechanismy pro kontrolu bolesti.

Trvalo mu to sedm minut. Vřítel se do servisní haly a naskočil do připraveného pásového vozidla, které se ihned rozjelo.

„Pane,“ ozval se Cib, „Ten střední skafandr na sedadle je pro vás. Lehký skafandr ještě nebyl na Hopsince testován! Převlékněte se, prosím.“

„Děkuju. Ty myslíš na všechno! Ale vysvětlí mi, jak je možné, že do budovy výtahu musíme mít lehký skafandr, když nevíme, jestli v atmosféře Hopsinky vůbec funguje?“

„Jediným vysvětlením je lidská chyba.“

„No jistě! Dobrá výmluva! Tak to naprav: ať se Ed, než půjde ven s tím hopem, navlékne do lehkého skafandru a hned budeme mít patřičný test.“

„Provedu!“

„Ještě mi spoj Amandu.“

„Ano, miláčku?“

„Cib ti vysvětlí, jaký nastal průšvih. Musím rychle na Doru, než se nákaza z KOPRETINY rozšíří na další svět. To by mi Altar nikdy neodpustil.“

„Držím ti palce, Adame. Šťastnou cestu!“

* * *

Amina vystoupila ze subprostoru a Adam přikázal ihned zrychlit na padesát procent. Měl za KOPRETINOU zpoždění necelou hodinu, teoreticky by na Doře ještě neměla být ani první nádrž. Okamžitě začal vysílat:

„Tady Hopsal! Dovolil jsem si zrychlit bez povolení, protože jde o mimořádnou situaci. O pořádný průšvih! Okamžitě informujte kapitána Oldverze na KOPRETINĚ, že Sirup je kontaminovaný a nesmí ho přečerpávat do vašich nádrží! Opakují: tanker byl kontaminován nebezpečným organizmem, ihned zastavte přečerpávání!“

A teď už může jen čekat, rádiové vlny jsou hrozně pomalé! Tam a zpět plus lidská reakce – osm minut. Na telestěně se objevil rovnou Altar Newman. Jeho výraz se nedal označit jinak než překvapený. Nebo spíše zmatený!

„Vašemu poplašenému poplašenému hlášení nerozumíme! Žádný tanker tu není, pane Hopsale!“

8. Nouzový výstup

Plně naložená KOPRETINA, *pouhých* patnáct tisíc tun, se odpoutala od Brumíku, proklouzla pod radiačním štítem Brumly a v bezpečné vzdálenosti vstoupila do subprostoru.

Jakmile KOPRETINA vstoupila do subprostoru a NSH zcela převzal řízení, přinesla Marie z lednice na můstek chlebíčky, které udělali v Brumlanu na oslavu první dodávky Sirupu, načerpaného z orbitálního ostrova.

Alla snědla jen jeden chlebíček. Jedla ho dlouho a pak dělala, že další nevidí. Když ji Marie po deseti minutách pobídla, přiznala se:

„Nezlobte se, Marie, ale nechutnají mi,“ nejistě se na ni usmála a pak se obrátila na Oldverze:

„Kapitáne, dovolte mi jít na oběd. Špatně jsem spala a snídala jsem hodně brzy. A ten chlebíček mi akorát rozdráždil žaludek... Při vynoření tu samozřejmě budu.“

„Jen běžte. Jestli letíme jinam, než máme, stejně to není poznat.“

* * *

Nebyli ani v polovině cesty, když se ozval NSH:

„Kapitáne, mám potíže s tlakem v nádrži jedna. Není to nijak moc, ale přes veškerou snahu tlak stále stoupá. Navíc se rychlost nárůstu zvyšuje. Ani trochu tomu nerozumím.“

Oldverz si nechal zobrazit stav v nádržích. Skutečně byly potíže jen s jedničkou. Po několika minutách se NSH ozval znovu:

„Mám další informace, pane. Narůstání tlaku způsobuje nepochopitelné odpařování paliva. Páry se shromažďují proti směru gravitační síly, tedy na protější stěně nádrže a Sirup tlačí o to silněji na čidla.“

„Nechápu... K vypařování přece není důvod!“

„Já vím, pane, ale děje se to.“

„Jakou to může mít příčinu, když jsme v subprostoru.“

„Třeba právě ten subprostor,“ nadhodil NSH.

„Jak dlouho to vydržíme?“

„Predikce je díky nárůstu rychlosti prakticky nemožná. V tuhle chvíli bych řekl, že to na Doru zvládneme... Ale

otázkou je, zda to vůbec přečerpát – co když tím přeneseme i problém?“

„Než to přečerpáme, budeme vědět, zda to není opravdu tím subprostorem,“ prohlásil Oldverz nevzrušeně.

„To byla jen spekulace, pane. Pan Hopsal má tohle palivo v Amině už hodně dlouho a žádný vliv subprostoru nepozoroval. A my převážíme Sirup taky dost dlouho. Navíc ve zbývajících pěti nádržích se nic takového neděje!“

„No jo, máš pravdu... To také vyvrací souvislost s množstvím – mezi nádržemi je rozdíl jen pár litrů... Kdyby to začalo být krizové, bude třeba vystoupit ze subprostoru a část paliva vypustit do nějaké hvězdy.“

* * *

Oldverzovi bylo jasné, že při překročení bezpečného tlaku bude třeba část paliva vypustit. Nemohli to ale udělat v subprostoru, KOPRETINA by se s velkou pravděpodobností rozpadla.

Kapitán tedy žádal počítač, aby stanovil nějakou hvězdnou soustavu po cestě, kde by mohli palivo upustit nebo třeba odpojit celou nádrž. Také budou potřebovat nějaký čas, aby se přiblížili dané hvězdě, protože nejen řády, ale i selský rozum požadoval slušné zacházení s vesmírem. Poučení z průšvihů s odpadem na oběžné dráze Země bylo stále živé a říkalo, že dělat ve vesmíru bordel se lidem vrátí jako bumerang.

Všichni na můstku sebou trhli, když najednou NSH vykřikl:

„Zvířel!“

„Už blbneš,“ neudržel se kapitán.

„Pane, v nádrži číslo jedna je nějaký velký členovec!“

Oldverz se nikdy biologii nevěnoval:

„A to je co?“

„Desetinohá housenka právě přeběhla po kameře v nádrži. Je ďábelsky rychlá, promítnu to zpomaleně.“

„To je absurdní,“ prohlásil Oldverz, ale záběry nešly popřít. Souvislost se nabízela:

„Myslíš, že je příčinou divného chování paliva?“

„Je to možné.“

„Potom doufejme, že v ostatních nádržích žádná taková potvora není. Takže Hopsal kontaminoval Hopsinku pozemským druhem?“

„Ne, pane. Nic čtyřokého a takhle velkého na Zemi není. Je mi ale záhadou, jak se do té nádrže dostaly. Kdy a kde?“

„Co ta biologická složka Sirupu, nemůže to být její projev – vždyť na Hopsince tak vznikl Fil?“

„Těžko, pane. Fil vznikl desítky let, v nádržích je to palivo chvíli... Jediná možnost je, že jsme je nasáli se Sirupem. Museli už být v nádržích Brumíku.“

„Nezabily by je ale čerpadla?“

„Všude jsou membránová čerpadla a kvůli průtoku jsou komory obrovské, není důvod, aby jim to ublížilo. Pane, také kamera na druhém konci zachytila housenku. Jiný exemplář, je menší. A nárůst tlaku je zřetelně rychlejší!“

* * *

Náhle se změnilly podmínky a NSH si spočítal, že na Doru to už nestihnou.

Nárůst tlaku byl tak strmý, že málem odporoval fyzikálním zákonům. Provedl tedy opačný výpočet, na který v zásadě stačila trojčlenka: okamžik, kdy se pravděpodobně budou nacházet na okraji předposlední hvězdné soustavy. Aby nevletěli do hvězdy!

Podle senzorů brzy povolí vnitřní dveře nádrže jedna, a když nádrž bude připojena, dveře na středovém válci budou následovat prakticky okamžitě. Musel jednat rychle a na nějaké povolení od kapitána nebyl čas. Aktivoval gravitační kompenzátory a levé motory (toho času 'na přídi') spustil naplno. KOPRETINA během chvíle vypadla ze subprostoru. Měli štěstí a vynořili se v prázdném prostoru, byť uvnitř soustavy.

NSH přepnul generátory gravitace na volnoběh, otevřel zámky mezi nádrží jedna a středovým válcem, potom také mezi jedničkou a nádržemi nula a dva. Vzápětí mohutné písty vzdálily nádrž jedna od KOPRETINY. Nádrž se uvolnila a NSH zažehl její korekční motor. NSH se zkrátka choval, jako když odpojuje nádrž pro setkání s nosičem nad Hopsinkou. Tak to také současně hlásil Oldverzovi, jenž si spolu se ženou ihned nasadili přilby.

Tlak v uvolněné nádrži narůstal rychleji, než pojistné ventily stíhaly upouštět. Právě dveře pod tlakem povolily a Sirup začal unikat do prostoru mohutným proudem, který našťastí KOPRETINU míjel. Havarijní mechanismy stále fungovaly a nádrž letěla rovně, zpomalovala a stále rychleji se vzdalovala od tankeru. Ale dokonalé to nebylo, dveře měly navrch a plameny korekčního motoru se natáčely k tankeru.

NSH zažehl právě motory KOPRETINY, aby se co nejrychleji vzdálil nestabilní nádrži. Tanker prudce zrychlil a i ta nepatrná část přetížení, kterou kompenzátory propustily, stačila, aby povolily naleptané dveře nádrže pět. Také stěna strojovny, leptáním hopů téměř oddělená od stěn středového válce, se utrhla z uložení a pod vlivem setrvačnosti slisovala strojovnu. Ale tiskový kompozit to vydržel jen chvíli a rozlámal se.

Sirup teď tryskal z narušených dveří nádrže přímo do strojovny a pak si našel cestu do elektrických rozvodů. Zkratem vyvolané síly byly tak mocné, že obvodovou stěnu KOPRETINY roztrhly a katapultovaly polovinu strojovny do vesmíru. Vzduch ihned následoval a NSH se pokusil odpojit reaktor.

* * *

Výstup ze subprostoru uprostřed jídla Alla ještě nezažila.

Přes bolest všech svalů dokázala vyskočit od stolu a všechny ty dobroty, co do sebe za poslední čtvrt hodinu dostala, vyhodit do dřezu. Krk jí okamžitě začal pálit. Pustila si vodu a vypláchla si pusou. Najednou pocítila, že se tíže

vytrácí. Hvězdoletem zaznělo několik ran a potom táhlé dunění. Strach jí sevřel srdce ledovou packou, ale šok brzy odezněl a Alle došlo, že ty zvuky zná. Přidržela se dřezu a narovнала se. Pořád se jí točila hlava. Skoro minutu se snažila zastavit hlavu a ovládnout své útroby a hlas.

„NSH, co se děje?!“

„Odpouji nádrž číslo jedna, protože nás ohrožuje. Přesuňte se na můstek!“

Když se trochu vzpamatovala, uvědomila si, nechala přílbu na můstku. To byla vážné porušení předpisů! Proč jí NSH neupozornil?! Snažila se tlumit svůj vztek, v téměř nulové gravitaci to nebyl dobrý rádce.

V okamžiku, kdy Alla vyplula na chodbu a dveře jídelny se zabouchly, následovalo rychle za sebou několik událostí: hvězdolet se citelně otřásl a rozezněla se siréna poplachu; hvězdolet se zatřásl znovu a tak silně, že se málem rozpadl; Allu ohlušila vzdálená detonace, světla zhasla, siréna ztichla, rozsvítila se nouzová světla a navigátorčinu tvář ovanul slabý vánek.

Ten vánek přinášel špatnou zprávu – v lodi je díra a masy vzduchu se hnuly. Polilo jí horko: dekomprese a ztráta tíže je v její situaci ta nejhorší kombinace! Projektanti tankeru naštěstí nezapomněli, že může dojít k výpadku gravitačních generátorů, a na stropě byly hustě rozmístěné úchopy, dokonce ve dvou řadách. Ve stresu zapomněla, že je ve středním skafandru a má možnost zapnout elektromagnety v botách.

Naprosto plynule ručkovala z úchopu na úchop a nevědomky si, že tělo vlaje za rukama stále víc a víc. Tíže byla pryč, zbyla jí už jen hybnost, ale tu jí kradl stále prudší pohyb atmosféry.

Stihla to! Nohou stiskla kliku dveří můstku a vši silou se odstrčila od stropu. Počítač věděl, že je za dveřmi, a povolal k nim Oldverze. Allina hybnost, kapitánova síla a pár newtonů od motoru dveří umožnilo navigátorce skončit na podlaze můstku.

Na rozdíl od masy vzduchu v lodi bylo vzduchu na můstku o několik řádů méně. Reagoval okamžitě: strhl Allu zpět, vytrhl dveře Oldverzovi z ruky a nepozornou Marii hodil hlavou na roh vedlejšího pultu. Alla místo kotoulu vpřed udělala salto vzad a dopadla na ruce pouhých dvacet centimetrů od rámu dveří.

Dveře strhl proud vzduchu a ty silně udeřily Allu do nohou. To ještě 'ustála'. Vzdušný vír však podrazil starému kapitánovi nohy a hodil s ním na dveře. Sto dvacet kilo živé váhy podlomilo Alle ruce. Byť měla nohy stále napnuté, změna úhlu způsobila, že jí nohy sklouzly a dveře ji vytlačily z můstku.

Alla klouzala prsty po stěně a když pod nimi ucítila rám, zatnula prsty do obložení. Udržela by se tak sotva sekundu, ale to dveřím stačilo, aby se prudce zavřely a přirazily Alle ruce do rámu. Zlámaly jí zápěstí, nedověly se však úplně.

Alla zařvala bolestí, ale nikdo ji neslyšel. Tady už bylo vakuum...

9. Marek Tichý

Jmenoval se Marek Tichý, syn slavného otce.

Díky slavnému otci se po něm povozil snad každý, kdo to jméno znal. Spolužáci i učitelé. Výsledkem ovšem bylo, že Marek byl fyzicky zdatný a psychicky odolný. Mnozí málem pukli vzteky, když byl vyřazen jako nejlepší v ročníku. Největší satisfakcí však pro Marka byla jen těžko skrývaná hrdost jeho otce.

Měl krátce před pětadvacátými narozeninami a už půl roku velel kulovité zásobovací lodi. Hvězdných kapitánů byl věčný nedostatek, a když majitel kolonie na Doře Altar Newman viděl, co se mu vrátilo z Akademie, okamžitě ho obsadil na velitelský post, kde už dva roky původní kapitán přesuňoval.

Nad ránem skladníci naložili jeho BROUKA potravinami, materiálem, náhradními díly a náplněmi do syntezátorů a v osm odstartoval s nekompletní posádkou k vedlejšímu slunci. Altar si poblíž Dory totiž zřídil další malou a tajnou základnu pro své výzkumy.

Marek, tak jako nikdo na Doře, žádné podrobnosti neznal, ale věděl, že výzkumníci na tomto odloučeném pracovišti museli podepsat doložku pracovní smlouvy, v níž brali na vědomí, že budou neustále sedět na bombě. Altar tam bral jen svobodné, takže věkový průměr v těchto laboratořích byl pod třicet.

Všechny planety této hvězdy byly mrtvé a Altar si tak mohl vybrat. Zvolil druhou planetu větší než Dora, ale menší než Země. Gravitace zde byla příjemných sedm desetin g a na povrch dopadalo dost slunečního záření, aby se vyplatilo použití fotovoltaických systémů.

* * *

Kromě jména a bujné, nepoddajné kštiny zdědil Marek po svém otci také schopnost připlést se ke kdejakému průšvihy. Vlastně to fungovalo tak, že čím větší problém to byl, tím pravděpodobněji se tam Tichý vyskytl. Bylo v zásadě jedno, zda šlo o vedlejší ulici, planetu nebo hvězdnou soustavu. Také tentokrát to nebyla žádná drobnost.

Že se připlétl k pořádnému průšvihy, poznal Marek hned, jak se BROUK vynořil ze subprostoru. Jen díky rychlé reakci NSH se nesrazili s překážkou. Existovalo úzké pásmo za hranicí účinnosti kompenzátorů inerce, ale pod hranicí smrtelného přetížení pro lidskou posádku. Až tak daleko musel počítač zajít, aby zabránil srážce.

Marek nebyl z takového šoku nadšený, ale potěšilo ho, že se z mrákot probral jako první. A to ještě dřív, než zdravotník obešel všechny lidi na můstku s dávkou nějakého životabudiče. NSH zaregistroval jeho probuzení a hlásil: „Krise úspěšně zvládnuta, pane. Překážku jsem identifikoval jako tanker, který pan Newman prodal panu Hopsalovi. Aktuální název je KOPRETINA.

„Děkuju. Pan Hopsal je ženatý, že?“

„Ano, pane... Nechápu souvislosti.“

Marek jen něco zabručel. Sice kopretinu nikdy neviděl, ale že je to pozemská květina, věděl. A také věděl, že Hopsal není botanik.

„Zastav. Navázal jsi spojení?“

„Ne, pane. Žádná reakce. Ty poletující kusy nejsou díly nebo kameny, ale zmrzlé palivo typu Sirup01.“

„Kolik lidí má být na palubě?“

„Jen tři: velitel, navigátor a technik. Velí buď váš přítel Oldverz, nebo sám pan Hopsal. Bylo pravidlem, že na Doru létal s KOPRETINOU pan Oldverz. Pokusíme se zachránit, co se dá?“

„Samozřejmě! Přiblíž se a srovnej s nimi rychlost.“

Obrátil se na posádku:

„Chci další dva – kdo jde se mnou?“

Kdyby se nepřihlásil dobrodruh Frank, bylo by něco špatně. Po menším váhání se také přihlásila malá Simona. Ne že by byla tak dobrodružný typ, ale Marek se jí líbil a chtěla na něj dohlédnout.

„Tak si pojdte vzít těžké skafandry. Simono, vezmeš s sebou havarijní skafandry. Měly by tam být dva. A ty, Franku, vezmi hydraulický vyprošťovák... Počítači, pošli nám k východu zdravotníka s patřičným vybavením.“

„Provedu, pane,“ ozval se NSH, „Takový menší problém: na akci máte čtyřiašedesát minut. Nejlépe na změnu rychlosti či směru. Bez toho se tanker zřítí na třetí planetu!“

„Že je u každé záchranné operace vždycky nějaké časové omezení!“ povzdechl si Marek.

„To je logické, pane. V trupu je na úrovni strojovny díra jak Dora. Hodinový limit určitě není konečný. Jestli tam někdo přežil, bude mít ještě méně času než tu hodinu. A nezapomeňte něco udělat s tou oddělenou nádrží. Stojí tolik, co já...“

* * *

Cestou k přechodové komoře přemýšlel Marek nad slovy NSH.

Bylo jasné, že udělat 'něco' znamená jediné: zprovoznit nervový systém hvězdoletu. Prvním příkázáním konstruktérů hvězdoletu bylo 'Ochraň NSH!', posádka byla až na druhém místě. Přeživší posádka bez funkčního počítače mohla jen čekat, až se udusí nebo s něčím srazí... Všechno bude záviset na tom, zda je počítač funkční.

Na rovníku kulovitého zásobovacího hvězdoletu byla druhá, havarijní, přechodová komora, která se používala právě na takovéhle mimořádné situace. Předchozí kapitán ji používal jako odkládiště zbytečností. Marek vzpomínal, kdy že ho to chytlo a dal ji vyklidit – před čtrnácti dny? Před měsícem? Jako by tušil, že ji bude potřebovat.

Když se tam všichni čtyři sešli, tři lidé v těžkých skafandrech a robot, obtěžkaný přístroji a zdravotním materiálem, vysáli vzduch a teď stáli vedle sebe v doširoka otevřených vějířovitých dveřích. NSH manévroval na hranici možností a KOPRETINA byla jen třicet metrů od nich. A přesto vypadala podivně malá.

Přímo proti sobě měli konec hvězdoletu s přibližně desetimetrovou dírou. Příčina byla zcela evidentní: výbuch na palubě. Oba konce lodi byly identické a na obou byly stejné strojovny a stejně opotřebené trysky raketových motorů. Nebylo tu nic, podle čeho by se dalo určit, o který konec jde. Jde-li o konec, kde byl můstek, který je jen jeden, po takové explozi těžko najdou někoho živého.

Ledové hroudy se leskly v záři místní rudé hvězdy a zdálo se, že se tam jen tak vznášejí jenom proto, aby překážely. Ve skutečnosti letěly spolu s hvězdolety rychlostí třiceti tisíc kilometrů každou sekundu. Nebylo třeba se jich obávat – těžký skafandr byla v podstatě už malá kosmická loď. Stačilo zapomenout, že letíte bokem desetinou rychlosti světla, odrazit se a vnímat jen ten pomalý pohyb směrem k tankeru.

Marek narazil na stěnu a těžký sochor mu setrvačností přirazil ke stěně prsty. Inteligentní tlakové senzory omezily špičku, ale i tak to pěkně zabořilo. Málem ho upustil. Po stěně přeručkoval do otvoru a brzy stál na ožehnuté mřížce podlahy. Řekl klidně do mikrofonu:

„Dej pozor na prsty, Franku. Setrvačnost a těžký vyprošťovák se proti tobě bez váhání spiknou.“

Pozdě! Přejděme to mlčky, přestože se Frank vyjádřil velice jadrně. Přeručkoval do otvoru a vyjeveně zíral na svého velitele, který tasil laserovou pistoli a bedlivě se rozhlížel ve světle reflektoru na přílbě.

Marek držel v jedné ruce ocelový sochor a v druhé odjištěnou zbraň a opatrně postupoval podél strojů, spečených žářem výbuchu. Od svého otce věděl, že svět, který vidíme, je jen čtvrtina reality a že mimozemšťané nejsou jen v literatuře nebo v jiné galaxii, jako ti Hopsalovi. Na Frankovu poznámku jen zavrčel:

„Rozsvít!“

Frank zvedl od pasu pořádný reflektor, zapnul ho a namířil před sebe. Překvapilo ho, že se světlo neodrazilo zpět od stěny strojovny. Někde tady by měla být! Otočil se se světlem kolem dokola a hned pochopil: kusy stěny byly všude kolem. Některé se jen tak povalovaly na podlaze, jiné však byly zaražené do zbytků strojů a přístrojů. Zřejmě poškození stěny způsobilo zkratky, které vyřadily NSH a vedly k výbuchu.

„Au!“ vykřikla Simona, když přistála. Ze strachu se odrazila co nejsilněji, a přesto měla celou dobu dojem, že se sotva pohybuje. A při přistání se jí setrvačnost přílby pomstila. Být tam vzduch, všichni by slyšeli, jak čtyřicetimetrový hvězdolet zavibroval.

„Koukej, Franku,“ řekl Marek a v hlase mu znělo zadostiučinění, „Ještě si myslíš, že jsem cvok?“

Do světla Frankova reflektoru přistrčil sochozem po podlaze zmrzlé zbytky nějakého tvora, složeného z článků. Kus ho chyběl a zbytek byl částečně rozdrčený, ale i tak byl obrovský!

„Už jsi viděl něco takového?“

Frank neodpověděl, protože fyzicky cítil, jak mu po těle naskakuje husí kůže. Proti dramatu nic neměl, ale horory neměl zrovna v lásce.

Krátce nato přistál zdravotník. Nejtišeji ze všech.

* * *

Pokračovali nultým podlažím k druhému konci. Stav můstku rozhodne!

Vzdálenost třiceti metrů překonali za pár minut, přestože se museli vyhýbat zmrzlým zeleným loužím a Sirupovým krápníkům. Na tomto konci byla stěna strojovny jen zprohýbaná. Také schodiště do patra bylo pokřivené, ale dalo se použít. Marek s Frankem synchronně nakopli vzpříčené dveře strojovny a ty povolily.

„Co myslíš, Franku – znamenají dvě strojovny také dva reaktory?“

„Těžko! Zbytečně by to komplikovalo konstrukci a zvedlo cenu.“

„Tehle tanker je z minulého století. Určitě byly tvrdší předpisy. A nám by se to hodilo. Podívej se po něm, prosím... A jestli umíš nějaké přivolávací kouzlo, tak ho použij!“

Frank v šoku, že tehle mladíček zná ono kouzelné slůvko a nebojí se ho použít, okamžitě vběhl do strojovny a moc si přál, aby našel alespoň malý, ale hlavně funkční reaktor.

Marek se obrátil na Simonu, chvíli ji pozoroval a pak nejspíše řekl:

„Nechci tě podceňovat, ale uvědomuješ si, co tam asi najdeme?!“

„Však já to zvládnou,“ řekla hrdě a vypjala hrud. Ale v těžkém skafandru to nemělo ten efekt.

Marek se usmál a vstoupil na točité schodiště. Jeho stav byl tristní, ale bez energie neběžely ani gravitační generátory a nemusel se bát, že se zřítí. Raději se však odrazil a jako superman s jednou rukou nataženou před sebe proplul do patra, kde se zastavil o strop a jemně se odrazil k podlaze.

„Kapitáne!“ zvolal Frank a tentokrát to oslovení neznělo přezíravě, „Možná něco mám!“

„Výborně! Pokračuj.“

Marek se otočil právě včas, aby se vyhnul Simoně. Matně si vzpomněl na nějaké konstrukční doporučení, aby žádné schodiště neústilo přímo před vstupem na můstek. Nenapadlo ho, že to může být i nevýhodou: nemohl být z dálky varován, nic ho nemohlo připravit na pohled, který se mu vzápětí naskytl.

Obešel roh můstku a hned spatřil na podlaze lidské tělo ve středním skafandru. Bez přilby! Sprostě zaklel a jedním velkým skokem překonal zbývající tři metry, aniž si uvědomil nesmyslnost spěchu. Tehle člověk byl ve vakuu už tak dlouho, že Markovi trvalo několik sekund, než v mumii poznal svou navigátorku, zapůjčenou Newmanem Hopsalovi.

„Naše Alla,“ zaštkal a cítil, jak se mu zvedá žaludek. Odpovědí mu byl výmluvný zvuk dávení. Zvedl hlavu a viděl Simonu, že zezelenala, upustila balíčky havarijních skafandrů a tou rukou se snaží stisknout krk. V těžkém skafandru by to neudělala ani ve svěráku. Potíže člena jeho posádky mu připomněly, že on je ten, co tu má zodpovědnost. Žaludek se zklidnil a on dokázal nasadit ironický tón:

„Udělej to a ten skafandr si zaplatíš!“

Na Všeobecné životní je učili leďacos, ale Marek si zrovna žádnou moudrou psychologickou radu nevybavil. Ale měl štěstí! Aniž si uvědomil proč nebo co je v sázce. Kromě zblitého skafandru, který nevyčistíte žádnou zázračnou technologií dvaadvacátého století. Pro Simonu to totiž byla nebetyčná urážka od objektu její zamilovanosti a ze šoku ji zvracení rázem přešlo. Tak tam jen tak stála, měnila barvy a nálady z vteřiny na vteřinu.

Marek už si jí nevšímal a věnoval se Alle, která ležela na boku a obě ruce měla vzpažené a přivřené do dveří můstku. Chvilí mu trvalo, než přišel na to, jak se do téhle pozice dostala – atmosféra unikající z můstku ji strhla s sebou a ona se zachytila rámu dveří, které proud vzduchu vzápětí přibouchnul. Když se podíval blíž, zjistil, že se nezachytila rámu, ale něčeho vedle rámu, na stěně – ve dveřích nebyly přivřené jen její prsty, ale celé zápěstí.

Tím si uvědomil, že dveře budou špatně těsnit, a napadlo ho zapnout vnější mikrofon. Nebylo pochyb: vzduch z můstku unikal, a než se rozplynul do prostoru, zprostředkoval Markovi tiché syčení. Do průzkumu zasáhl Frank:

„Kapitáne, měl jste pravdu. Je tu druhý reaktor! Malý a odstavený. Mám ho zapnout?“

* * *

John Oldverz málem spadl z trojice sedadel v rohu můstku, určených pro případné hosty, kam si s Marií sedli, aby byli vedle sebe. Přitáhl si ženu silněji, snaže se ji zahřát, protože na můstku mrzlo, a hlasitě, aby překřičel to syčení unikajícího vzduchu, řekl do absolutní tmy:

„Taky jsi to teď slyšela?“

„Ano. Myslíš, že teď je to něco jiného než ty rány předtím?“

„Rád bych věřil, že ano. Zdálo se mi, že to znělo krátce jako úder, třeba nějakým nástrojem. Nebo přilbou. Zvuky tepelné roztažnosti byly spíš zdlouhavé a hodně skřípavé... Nebo myslíš, že blbnu?“

„Všechno je jednou poprvé,“ dokázala se zasmát a vzpomněla si na těch čtyřicet let společného života, de facto společné služby. S touto stránkou svého života mohla být spokojená – vzala si hrdinu svých snů a on ji ani jednou nezklamal! Dostala šílenou chuť:

„Kapitáne, možná je čas na poslední hrdinský čin!“

„Nesouhlasím se slovem 'poslední' ani 'hrdinský'!“ zdálo se, že výzvu nepochopil, ale pak se prozradil, „Umrz by ti zadek!“

Další rozhovor přerušila rána, ještě silnější než předtím. Vlastně hned následovala druhá, o poznání slabší. Ted' už nepochybovala ani Marie:

„Někdo vstoupil na palubu!“ zvolala.

Krátce nato další, ještě silnější rána, přivedla Oldverze k závěru:

„Tohle už bolelo.“

„Měli bychom zabušit na stěnu.“

„Zapomínáš, že v lodi není vzduch! Nic neuslyší... Vydrž, však oni k nám zanedlouho dorazí.“

Čas v mrazivé tmě plynul nepříjemně pomalu a odhad času na překonání třiceti metrů chůzí vůbec nefungoval. Po nekonečné době se ozvaly další hlasité rány a potom skřípění – někdo zatřásl schodištěm, zřejmě uvolněným v závěsech.

Potom zacvakaly podlahové pláty, zakřivené tlakem Sirupu, o kovové lůžko. Krátce nato slyšeli slabou ránu bezprostředně následovanou klapnutím magnetických bot hned za dveřmi. Zachránce objevil Bodkovou a jedním skokem se k ní vrhl. To slabé klepnutí byl okamžik, kdy se rukou odrazil od stropu.

Marie se v manželově náruči vrtěla netrpělivostí a pracně se držela, aby nezačala bušit do stěny. Stejně by je neslyšeli. Musí počkat, až si zachránci uvědomí, že je tu prostor se vzduchem, a sami na ně začukají. Snad budou dost inteligentní, aby v tu chvíli přiložili ucho, nebo raději mikrofon ke stěně.

„Miláčku, jak budeme tím ťukáním komunikovat? Pochybuju, že náš zachránce zná tři století starou Morseovu abecedu.“

„Nad čím si myslíš, že posledních deset minut přemýšlím?!“

„Hlavně: jak jim řekneme, že jsme dva, ale máme jen jednu přilbu?“

Do Johna jako když píchne. Vyskočil na nohy a kdyby ho nedržela, už by se vznášel u stropu.

„Co se děje, miláčku?“

„Právě jsi to řekla: máme jednu přilbu. Nic tu nefunguje, ale vysílačka skafandru má svůj zdroj. Musíme ji najít!“

Začali lézt po čtyřech po podlaze a každou chvíli v absolutní tmě do něčeho narazili, po minutě dokonce do sebe. Přilba se sice nedala splést s ničím jiným, ale nikdy byste neuvěřili, co všechno se může válet na podlaze můstku po tajfunu.

Marie si dobře pamatovala, kde svou rozbitou přilbu spořádaně uložila, a po chvíli zahlásila:

„Mám tu můj. Tu rozbitou.“

„Má rozbitý průzor, ale vysílačka je chráněná. Zkus ji.“

Marie si přilbu nasadila a hned objevila, že reflektor je funkční. Rozsvítila, a John se lekl. Komentovala to zvesela:

„Vida. Už jsem zapoměla, jak to vypadá, když mi klečíš u nohou.“

John jen něco netrpělivě zavrčel, neměl na srandičky náladu. Opatrně se postavil, aby se nevznepřel, rozhlédl se a hned našel svou přilbu. Chvíli zíral tím směrem a pak řekl:

„Vidím dvojité? Nebo je tam druhá přilba?!“

Marie vykukla za jeho ramenem a sevřeným hrdlem konstatovala:

„To je Allina přilba.“

„Pak stačí, aby nám otevřeli dveře... Překonáš se a vezmeš si tu nerozbitou přilbu, vid' miláčku?“

Došel pro přilby a jednu Marii podal. Zaváhala, než natáhla ruku. Ozvalo se několik začukání, která byla jednoznačně umělého původu, protože Marie si k nim skoro okamžitě vybavila melodii dětské písničky. Zapoměla na znechucení, rychle přilbu popadla, nasadila si ji, zapnula vysílačku a řekla:

„Marie Oldverzová, technička na KOPRETINĚ. Kdo nás přišel zachránit?“

„Marek Tichý. Rád tě slyším, teto.“

„Já jsem tady taky. Ahoj, Marku!“ ozval se John a hned přešel na věcnou komunikaci, „Skoro jsme zmrzli, ale jinak dobrý. Máš s sebou něco, čím otevřeš přisáté dveře?“

„Ano, máme s sebou hydraulický vyprošťovák a dveře pootevřem.“

„Už jsem tady,“ ozval se další hlas.

„Ahoj, Franku,“ poznal ho John neomylně. Frank pod ním začínal a vydržel s ním až do jeho odchodu do důchodu. A ve sluchátkách skafandru slyšel jeho hlas tolikrát, že se nemohl mýlit.

Od dveří se neslo cvakání a štrachání. Díky rukám navigátorky měl Marek mezeru, kam čelisti vyprošťováku vzepřít.

„Jsme připraveni, strýčku! Ale nepočítejte s tím, že odejdete. Musíte zůstat a pomoci nám se zprovozněním počítače. Frank našel nepoužívaný, ale funkční reaktor. Za čtyřicet minut se totiž připlete do cesty třetí planeta.“

„Ach jo! Strašně nerad bych musel rozhodnout, že o KOPRETINU přijdeme... Pusť se do toho, Marku!“

* * *

Adam mířil na synchronní orbitu Dory a mluvil s Altarem. Právě říkal:

„Před hodinou a půl se se mnou Oldverz rozloučil a odletěl. Jestliže tu není, muselo se něco přihodit. Buď jsou uvězněni v subprostoru, nebo z něj vystoupili. Mohou být prakticky kdekoliv, u kterékoliv hvězdy na cestě sem!“

„Pořád jste mi neřekl, jaký je organizmus kontaminoval váš Sirup.“

„Fil vytvořil půlmetrové housenky, které žijí v Sirupu a samy se množí. Nasáli jsme je do nádrží, odtud se dostaly na orbitální ostrov a pak i na KOPRETINU. Dokážou lepat kovy a už víme, že i narušovat tiskový kompozit. Jen tanker odletěl, praskla nádrž jednoho vagónu a tím jsme přišli na to, že dorazily na ostrov. A jelikož ho KOPRETINA vysála skoro do sucha, má je v nádržích. Navíc jsou velmi inteligentní a ze dvou případů usuzujeme, že dokážou ovlivnit i lidský úsudek. Irkovu nádrž dokonce přivedli k výbuchu. V nádrži se namnoží a zatím neznámým způsobem zahřívají své výpary.“

„Strašné. Jak se chcete bránit?“

„Zatím jsme dali mřížku na sání, protože jich je v moři neznámý počet. Z Irkovy nádrže nám utekly do kolonie, ale všechno jsme zkontrolovali a další v Sirupu být neměly. Nechápu, jak se do něj dostaly! Objednal jsem si na Zemi robotického predátora, který proleze kolonii a všechny nádrže. Na každý vstup i výstup dáme mřížky.“

„Ale proč se neprojeví už dřív. Vždyť KOPRETINA vozí Sirup už skoro rok. Třeba už je tady máme dávno a jen se

teprve teď aktivovaly.“

„Ne, pane. Je to tím, že Fil si dal pozor, aby se mu neusadily v jeho oceánu. Chtěl tím jen škodit lidem... Hmm, z toho by vyplývalo, že Ed bude úspěšný.“

„S čím bude úspěšný?“

„Poslal jsem robota, aby hopa, kterého jsme odchytili na testování, vystavil jedovaté atmosféře Hopsinky. Předpokládám, že Fil své vyslance udělal tak, aby nemohli vylézt ze Sirupu, rozšířit se po planetě a časem začít škodit svému tvůrci! Ale pane, já teď poletím do každé hvězdné soustavy na cestě a pokusím se je najít.“

„Mám lepší nápad, pane Hopsale. I když je najdete, co uděláte? Zanedlouho by se měl vrátit mladý Tichý. Zatím připravím záchranný tým, a až Tichý dorazí, nalodíme je a rozběhneme záchrannou akci s pořádným vybavením. Teď máte...“

Bylo to poprvé, co Adam slyšel Altara takhle neuvěřitelně sprostě klít. Zanedlouho se i on dozvěděl důvod. Eva hlásila:

„Adame, KOPRETINA je tady. Poškozená... a navigátorka je mrtvá!“

10. Gerar Renard

Jmenoval se Gerar Renard a byl už rok mrtvý.

Protože toto není duchařský román, je na místě vysvětlení: to jen Gerar se tak cítil, protože byl již celý rok v penzi. A díky pletkám s pozemskou vládou dokonce v předčasné. Ze dne na den tak přišel o šéfa, nebezpečnou práci, ale také o kamarády a kolegy. A cestování po planetě, které mu stále více lezlo na nervy, mu teď vážně chybělo.

Nečekejte však třaslavý věchýtek, vlající za stařeckou holí. Bylo mu šestapadesát a měl život před sebou. Sice už netrénovával jako v aktivní službě, ale plaval pět kilometrů každý den a dvakrát týdně byl v posilovně. Jenže to dělal jaksi mimochodem a na pozvednutí psychiky to nestačilo. Rok se s rokem sešel a on se stále užíral tím, že byl odstaven. Od konání dobra!

Musel ale spolknout ještě další hořkou pilulku – na čtení potřeboval brýle. Ještě mnohem horší bylo pozadí téhle potupy: jako vládní agent, když se mu před deseti lety zrak začal zhoršovat, prodělal za peníze daňových poplatníků sofistikovanou operaci očí, jakou zdravotní pojišťovny nenabízely. Ale před dvěma lety došlo k regresi a podle lékařů to už žádná operace nenapraví. Vlastně může být rád, že touhle dobou neoslepl úplně.

S brýlemi si najednou připadal starý a neschopný. Změnily jeho záliby: propadl knihám. Tohle slovo zamrzlo v čase a dnes neoznačovalo jen archaické předměty, samo bylo archaizmem. Za velké peníze si půjčoval papírové knihy a létal pro ně až na druhý konec planety. A to si půjčoval obyčejné romány ze začátku minulého století. Oblíbil si sci-fi a detektivky.

Detektivky vlastně četl už dřív, protože v nich hledal inspiraci pro svou práci. A že hledal dobře, byl ve své práci vládního odstraňovače problémů, dnes bychom řekli, že nájemného vraha, opravdu ten nejlepší. A pak najednou šup, a byl v penzi! Poloslepého agenta nemohou potřebovat, ne?

Další smutný den byl pryč a Gerar dělal oblíbenou činnost: zalezl do postele s knihou. Byla tlustá a těžká. Obdobný byl i děj a Gerara zcela pohltit. Tvzení ve druhé větě této kapitoly bylo příliš kategorické, protože se najednou těsně u Gerarova ucha ozval ironický hlas:

Neměl bys číst takovej brak, Gerare!

Kdyby někdo stál u postele, bylo by to ještě divnější, než když tam nikdo nebyl. Hlas ale s nefalšovaným zděšením pokračoval:

Hele, dávej bacha na svěrače! Jsi v důchodu teprve rok, Gerare, ale lekáš se jak malej kluk... Vážně je to hloupá kniha – odlož jí a bav se se mnou.

„Blbnu, nebo došlo k astrální projekci mého já?“

No fuj, přirovnávat mě k člověku! A ještě k nějaké projekci!

„Každý slušný duch se nejdřív představí!“

Zdá se, že je to ve všech galaxiích stejné: vždycky se najde někdo, kdo se dovolává nějakých pravidel. Tvůj šok a nejistota si totiž užívám! Nezkazím si to nějakým představováním.

„No, já si to moc neužívám. Málem jsem si cvrknul do pyžama!“

Tak dobře. Říkej mi třeba Galaktáku. Jak vypadám, není podstatné, určitě bych se ti nelíbil, ale jsem si jistý, že nejsem duch. A jsem hlavním klaunem v téhle kupě galaxií. Nedávno jsem objevil Zemi a nějaký čas se u vás zdržím, protože je s vámi sranda.

„Budu ti říkat Gale... To chodíš od člověka k člověku, vyděsíš ho k smrti a říkáš tomu zábava? Co takhle dělat něco užitečného?“

Hlavně na mě nechod' s nějakými pravidly, Gerare! Líbí se mi vaše rčení, že zábava musí bejt, i kdyby na chleba nebylo! Přejal jsem ho za své. Jen mu dám svůj obsah, o jakém se jeho autorovi ani nesnilo... Přestaň mluvit, Gerare, a začni myslet. Vypadáš jako retard, když takhle mluvíš do prázdna.

„Tak dobře...“

...Prozrad' mi – proč je s námi větší sranda než s jinými bytostmi?

Klidně! Začíná to už u toho, že vnímáte jen čtyři rozměry. Jsem u tvé postele, ale ty mě nevidíš, a kdybych své vlny vhodně nemoduloval, tak mě ani neuslyšíš. To přináší nekonečné možnosti na téma mizení a objevování předmětů či změn jejich vlastností a pozice v prostoru i čase. A taková simulace poruchy ve vodovodním řádu, když je někdo ve sprše a právě se namydlil...

Znám tě minutu a už jsi mě znechutil... Přeju ti, Gale, aby ti to jiná bytost, kterou ty nevidíš, vrátila i s úroky!

Klídek, Gerare, znám i další druhy zábavy. A ten obrázek slintajícího zeleného ducha jsem zachytil. Nesnaž se mě naštvat. Navázal jsem s tebou spojení, přestože jsi nižší bytost, protože se chci o své možnosti podělit.

Lákáš mě na srandičky typu záměna šampónu ve sprše za přepálený olej?

Tak vidíš, že nejsi zas takový suchar! Ale ne, myslím něco, co určitě neodmítneš. Dám ti možnosti, jaké žádný člověk nemá ani jako vládní agent. Cíle si vybereš sám, důsledky si poneseš také sám. Myslím důsledky psychické: jak může mít vládní agent po čtvrt století služby ještě nějaké svědomí? To se vážně nevidí! Ovšem proto jsem si vybral tebe a ne někoho z tvých kamarádů. To aby ses přestal tolik podceňovat!

Aha. Chceš mi pomoci. To oceňuji. Ale souhlasit budu jen v případě, že mi povíš víc.

Výborně! Podívej se na tohle.

Na peřině, Gerarovi na nohách, se objevila černá krabička velikosti sešitu. Vzápětí si Gerar uvědomil její váhu. Natáhl se pro ní, ale Gal ho okřikl:

Ne, nespěchej tolik! Její povrch je aktivní, nejdřív mě vyslechni.

Co znamená aktivní v tvém pojetí?

Jakmile ji vezmeš do ruky nebo jinou nechráněnou částí těla, napojí se na tvůj mozek. Rozšíří se tvé vnímání obrazů, zvuků a času. A začne s tebou komunikovat stejně jako teď já.

To by bylo dobré. Nepokusí se mě ovládnout?

Je nastavena na spolupráci. Když s tebou nebude souhlasit, bude odporovat, bude-li znát lepší řešení, bude ti ho vnucovat a...

Něco jako naše ženy, že? Ty mají lepší řešení vždycky! A nehrají si na zásady – souhlasí s tebou, jen když jim to vyhovuje.

Přesně tak, Gerare! To je další zábavná vlastnost lidí, dokonce ta vůbec nejlepší! Jste slepé bytosti: nevidíte do zbývajících dvou rozměrů a ani nevidíte, jak důležitým hnacím motorem civilizace ta vaše dvě pohlaví jsou. Nechali jste omezenec, aby vaši největší přednost otočili proti sobě. Chvilí jsem dokonce hledal jinou civilizaci, která se tímto způsobem snaží uvolnit vaši planetu.

A našels? zeptal se Gerar dychtivě.

Ne. Můžete si za to sami.

Děkuji za filozofickou přednášku, povzdychl si Gerar zklamaně, Jde mi o to, zda to pak budu moct odložit. Jestli mi to dovolí.

Aha, bojíš se zotročení. Jsi otrokem knih a detektivních příběhů – to ti nevadí, Gerare?

Nesouhlasím. Kniha se nebrání, když ji chci zavřít a jít spát. A příběhy využívám, možná že zneužívám, ale vždy jednám podle situace. Když jsme u toho: tahle komunikace mě dost unavuje a klíží se mi oči. Mohli bychom pokračovat ráno, Gale?

Však jsme v podstatě hotovi. Všechno ostatní ti řekne krabička sama a to skutečně může až ráno. Dobrou noc, Gerare. Můžu ti zhasnout?

„Ano, děkuji. Dobrou noc... Ale ty asi spát nemusíš, když jsi tak dokonalý.“

* * *

Nějaký pták zcela náhodou a naprosto tichounce zařval, zrovna když prolétal kolem okna.

Gerar se s trhnutím probudil a dlouho zíral do stropu. *Nebyl to jen šílený sen? Snad tam ta černá krabička s aktivním povrchem bude?* Podíval se k nohám vedlejší postele a nebylo tam nic. Zklamaně se posadil – a oddechl si. Černá krabička ležela na stolku.

Neřešil, jak se tam dostala. Vstal a přes koupelnu se postupně dopracoval do kuchyně. Po snídani se vrátil ke stolku a posadil se na židli. Kdyby to s ním seklo, nechtěl si ublížit. Odhodlaně položil na černou plochu dlaň.

Nestalo se nic. Postupně si však začal všimnout, že teď slyší i zvuky z ulice a ještě nějaké vysoké frekvence. Nejdřív si myslel, že je to útočící komáříce, ale žádnou neviděl. A to se mu zrak zlepšil také: viděl lépe než s brýlemi, které ležely na knize u postele. Ale nakonec zdroj vysokých frekvencí našel: jeho komunikátor. Tedy spíš spínaný zdroj v něm.

Máš mluvit, ale ty mlčíš jako ryba, pomyslel si vyčítavě.

Promiň, Gerare, zachytil po chvíli jasnou myšlenku, moje inicializace taky chvíli trvá.

Dobře, neuvědomil jsem si to. Já jsem připraven, spust'!

Na co jsi připraven?

Gal říkal, že mi všechno vysvětlíš. Očekávám nějakou instruktáž.

Kdo je to Gal? Aha, ty nevíš... ani jsi ho neviděl... To je zajímavé.

Říkáš mi jménem, ale nevíš, kdo tě sestrojil?

Tvé jméno jsem si přečetl v tvé hlavě. Ale svého konstruktéra neznám. Nic mi tu o sobě nenechal. Jen pokyny, že jsi mým vlastníkem a s nikým jiným nesmím spolupracovat. O čem měla být ta instruktáž? Klidně ti nějakou dám!

Gerar si vzpomněl na svou včerejší ironii, ze které měl Gal takovou srandu, a jen si vzdychl.

Dobře, seznámíme se: jsem člověk, dýchám kyslík, přijímám úzké množství druhů pevných látek a kapalin a ty se v těle ukládají jako chemická energie, čas mi běží jen jedním směrem a utíká zatraceně rychle, pohybuji se po nohou, ruce slouží pro manipulaci s předměty, statisticky jsem za polovinou své životnosti, ale protože své tělo trénuji celý život, ještě nějakou fyzickou aktivitu zastanu.

Jsem tvůj pomocník, nedýchám, energii mi poskytuje interdimenzionální článek, čas mi sice také plyne jen jedním směrem, určitě stejným, jako tobě, ale mohu ho zrychlovat nebo zpomalovat a případně nakouknout až pět minut dopředu, nemám nohy, pohybuji se jen díky tobě, místo rukou mám vlákna, kterými jsem s tebou spojen ve čtvrtém rozměru, s věcmi ale manipulovat nemohu, statisticky jsem se právě narodil, mé tělo, vlastně můj obal, odolá čemukoliv, co máš k dispozici, Gerare. Stačí ti to?

Nestačí. Mám tě proto, že máš mít schopnosti, které já nemám. Gal mi například sliboval neviditelnost. Dokážeš to?

Nevím, ještě jsem to nezkoušel. Mám tu seznam... Vezmi mě oběma rukama a pojd' k zrcadlu.

Gerar poslechl a šel do chodby. Oči říkaly, že je půl metru od stěny, ale v zrcadle se neviděl.

Měl jsem kolegu, který mi hodně pomohl, když jsem začínal a i později mně nezištně radil. Doufám, že mi nebudeš danajským darem. Budu ti říkat Niku... To je úžasné, Niku. Doufám, že to můžeš zrušit... Výborně, ještě jsem v pyžamu! Radši mě skryj, ať nemusím koukat na to strniště.

Gerar se naklonil k zrcadlu a dýchl na něj. Viděl to kdysi v nějakém filmu a ten efekt se mu strašně líbil. Teď si může rosit zrcadlo, aniž by se viděl, třeba třikrát denně.

Myslel jsem, že máš vyšší cíle, ozval se Nik s dobře patrnou ironií.

Ha ha! Co tam máš dál?

Levitace – koukej!

Skutečně... Jak vysoko to jde? Pěkné, ale zase mě postav na podlahu!

Dál tu mám změnu souřadnic, teleportaci.

V následujícím okamžiku stál Gerar v ložnici u stolu.

Pak tu mám silové pole.

Taky dobrá věc. Prý budeš umět otevřít jakýkoliv zámek... Jdu ke vchodu, je zamčený. Předved' se!

Když uběhla minuta a nic se nestalo, Gerar si to vychutnal:

Nějak ti to nejde...

Myslím, že je to zbytečné, když máme teleportaci, ne?

A najednou stál Gerar v pyžamu na chodbě a s leknutím koukal na domovnici, sestupující ze schodů. Měla s tím spoustu práce a našťěstí si ho ještě nevšimla.

Zpátky do ložnice! pomyslel si, a byl tam.

Bez varování se předklonil, natáhl ruce a položil Nika na stůl. Musí vymyslet, co podnikne. Začne ovšem tím, že se konečně převlékne do pracovního. Zasmál se té ironii a šel do 'pracovní části' skříně zkontrolovat, zda je tam vše. Samozřejmě že ano – pohodlný overal se spoustou kapes tam visel už rok stále v pytlí z čistírny. Tady je všechno v pořádku.

Zavřel skříň a šel k posteli. Když zvedl z podlahy jednou rukou brýle a druhou rozečtenou knihu, bleskl mu hlavou geniální nápad. To, čeho dosáhl hrdina v knize velmi krkolomně, to on dokáže elegantním způsobem a ani se u toho nezapotí...

* * *

Julk Taran byl korpulentní muž, který se spoléhal na svůj entuziasmus a nějaká nadváha a šelest na srdci ho nijak neomezoval ani nevzrušoval. Byl přísný na sebe i na své podřízené, za což ho šéfové milovali a podřízení nesnášeli.

Udělal ohromující kariéru ve státních službách a ještě rychlejší v podsvětí. Měl skvělou paměť, skvělé instinkty a opravdu, ale opravdu obří dávku drzosti. Ale to bylo před dvaceti lety, třiceti kily a nekonečným množstvím drobných krůčků na hierarchii Kajenských kasin a heren.

Blížila se druhá hodina ranní, správci jemu podřízených podniků se brzy začnou scházet, aby vyhodnotili dnešní směnu a přinesli tržby. Julk byl vždy pečlivý, na jakékoliv jeho záznamy bylo vždycky spolehnoutí. Vstal z masivního křesla u svého masivního stolu a kolébavým krokem došel k trezoru, zabudovanému ve zdi. Kód byl dlouhý, ale zadával ho nejméně tisíckrát a znal ho z paměti.

Otevřel těžké dveře – a zůstal zírat. Uvnitř to vypadalo jak po zemětřesení! Všechno bylo zpřeházené, pečlivé komínky bankovek zasáhl nějaký tajfun a stejně tak další dokumenty. Že by se přechodně zbláznil a nepamatoval si to? Bylo to jediné vysvětlení, protože i kdyby připustil tu nereálnou možnost, že se mu tam někdo hrabal, asi těžko by tu ten půlmilion zůstal.

Otřepal se, připustil, že existují věci mezi nebem a zemí, které leží mimo nás, a uklidnil se. Z pochopitelných důvodů tady počítač budovy neměl žádné senzory a už vůbec ne kamery. Nemohl se ho proto zeptat, co viděl. Samozřejmě že nic!

Postupně všechno uvedl do původního stavu a zahleděl se na srovnané bankovky. A protože měl skvělé snad všechny druhy pamětí, jimiž člověk disponuje, hned postřehl, že sloupeček je nižší. Chybělo nějakých dvacet třicet tisíc. Takže sem vážně někdo vlezl!!!

Nechápal, jak, a zkazilo mu to náladu. Jeho nekonečný elán z něj unikal skoro viditelně! Když dospěl na samé

dno, napadla ho jiná šílená věc: ten někdo se třeba hrabal i v tajné schránce! Trezor, vyrobený na zakázku, měl dvojité stěny a jejich jištění bylo skryté ve dvojitěm dně. Bylo prakticky nemožné se do nich vloupat a nezanechat stopy.

Šel ke dveřím na chodbu, otevřel je a řekl počítači budovy:

„Farfale, potřebuju se zamknout! Ať chlapi počkaj tady, dej mi čtvrt hodiny.“

Musel totiž obsah trezoru vyndat na podlahu, aby se dostal ke dvojitěmu dnu. Vydechl, aby dosáhl ukazováčkem až k zadní stěně trezoru, a přešel úhlopříčně po chladném kovu – nejprve zleva doprava, potom zprava doleva. V pomyslném průsečíku úhlopříček pak přitlačil ukazovák a podržel ho tam tak dlouho, až se z levé stěny vysunul šuplíček s klávesnicí a dvěma senzory.

Vyťukal kód, a protože se nespletl, snímač otisků zezelenal. Přiložil k němu palec a zelené světlo přeskočilo na bionický senzor. Dotkl se ho dvěma prsty a senzor zčervenal. To byl ale jen fígl na zmatení nepřítel. Julk znovu přiložil ukazováček a prostředníček k senzoru, šuplíček zajel do stěny a čtyři zámky slyšitelně cvakly.

Levá stěna se uvolnila, držena už jen magnety. Julk strčil prsty pod těžký, železný plát dole a nahoře a musel zabrat, aby plát odtrhl od magnetů. Měl v úmyslu ho postavit ke stěně a věci ve schránce prohlédnout. Zafuněl, protože plát byl opravdu těžký, a opatrně, aby nepoškrábal dno, ho vytahoval ven. Jakmile ale plát vyndal z trezoru tak na dva prsty a pohled mu padl do schránky, do *absolutně prázdné* schránky, zbledl a pro jeho srdce to byl poslední hřebíček do rakve. Infarkt jak z učebnice!

Když se šéfové z ostatních podniků na Julka nedobouchali, o půl třetí vyrazili dveře. Ležel tam, vaz zlomený o hranu kovového šuplíku na mince, položeného na podlaze, a kdyby to snad nestačilo, měl ještě stěnu trezoru rohem zapíchnutou do pupku.

* * *

To, že se Ferdinand Mazel stal detektivem, byl malý zázrak. Byl to ale zcela spravedlivý zázrak! Mazel byl vždy slušně oblečený, vždy vstřícný a korektní, vždy pracovitý a pečlivý, spolehlivý a loajální. A proto neměl úspěch – ve hře ani v lásce. Neztrácel však naději, protože je statisticky dokázáno, že i štěstí se časem unaví.

To ráno, po dalším nezdařeném pokusu jako po flámu, dorazil do své kanceláře o deset minut později než v jiné dny. Vůbec nevnímал, že když se objevil, celé oddělení ztichlo. Ta změna byla tak markantní, že na chvíli zmlkla i ta dáma u pultu, co vehementně přesvědčovala službukonajícího policistu, že ten flákač odvedle jí zase vykradl schránku.

Dokonce i náčelník oddělení to ticho postřehl. I kdyby Mazla neznal, jasně mu signalizovalo, že by se shodil, kdyby vyletěl z kanceláře a seřval ho za pozdní příchod. Že by si nedal říct a prohrál výplatu? Nebo zase dostal košem? V tomto případě přímo doprostřed čela?!

Mazel vstoupil do své kanceláře, a když se otočil, aby opatrně zavřel dveře, všichni už zase pilně pracovali. Smutně si sedl za stůl a unaveně položil hlavu do dlaní. Terminál se rozsvítil a blikající čtverec hlásil, že má 279 nových zpráv. Chtěl si zanádat, ale zjistil, že na to nemá sílu. Vysíleně řekl:

„Počítači, ukaž mi tu nejdůležitější zprávu.“

Seznam nahradilo okno zprávy. Byla opravdu stručná:

Detektive, v šuplíku máte dárek. Váš fanoušek

Myslel si, že jde o hloupou srandu, ale uvědomil si, že počítač to považuje za nejdůležitější zprávu. Tak se podíval. Skutečně tam byla obálka, kterou tam určitě včera neměl. Položil ji na stůl. Nebyla zalepená. Vytáhl z ní několik papírů A4. Některé listy byly hodně ohmatané a čpěly tabákovým kouřem.

Opatrně je rozložil a pohroužil se do zajímavé četby. S každou sekundou se pochybnosti vytrácely a Mazel viděl, že má v ruce poklad. Jména, postavení v hierarchii Kajenských kasin a heren, podnik, který vede, tržby a odměny za minulý rok a za minulý měsíc. Seznam dívek a jejich pasáků a jejich výkonnost. Seznam obchodních partnerů: velkododavatelé a velkoodběratelé drog. Seznam rabijátů, co vybírají výpalné, a procenta jejich úspěšnosti. Ovšem poslední list byl nejzajímavější: seznam dodávek s typem zboží, daty, časy a místy. Asi polovina listu už byla vyškrtaná, ale první neškrtnutý řádek měl zítřejší datum.

Mazel měl najednou energie na rozdávání. Celý šťastný popadl papíry a vyběhl za náčelníkem. Mezi dveřmi se ale zarazil, udělal krok zpět a obrazu v zrcadle nad mrňavým umyvadlem s úsměvem řekl:

„Čau, vole!“

Protože štěstí se konečně unavilo a dosedlo.

11. Ajax a Ben

Po havárii KOPRETINY zadal Adam Newmanovi výrobu desítky sacích košů a dojednal speciální hvězdolet na převoz plynů. Potom se vrátil na Hopsinku, kde zjistil, že předpokládal správně: hop, kterého Ed vynesl na 'vzduch', chcipl do deseti sekund a během dvaceti minut se v atmosféře Hopsinky částečně rozložil.

Ed potvrdil, že lehký skafandr nemá s atmosférou Hopsinky žádné problémy a že doposud prohlédnuté vagóny jsou v pořádku. Také mu hlásil novou událost: hop v nádrži dva se znovu rozdvojil. Bylo jasné, že ten nasátý hop se

musel moc snažit, aby mu rozdvojení trvalo tak dlouho. A také to vysvětlovalo, jak dokázali hopíci způsobit KOPRETINĚ takové problémy: za pětatřicet hodin jich v nádrži jedna mohla být celá stovka.

Adam poručil Edovi, aby chytil dalšího hopa a přiběhl s ním k Amině. Robot zůstal v přechodové komoře, Amina vyletěla do vesmíru, a zde přechodovou komoru otevřeli. Ve vakuu přežil hop celé tři minuty. Ale protože stále vypadal jako živý, vrátili se s ním do Brumlanu a Ed ho hodil do nádrže. Nechápal, co tím Adam sleduje. Po půlhodině pochopil – hop ožil a za hodinu si plaval v Sirupu, jako by ho nikdy neopustil.

Nedalo se nic dělat. Adam se vrátil na Doru, kde Altarovi oznámil výsledky experimentů, a s hvězdoletem na převoz plynů a Oldverzovými rovnou odletěl na Hopsinku. Altar zatím poslal na KOPRETINU na parkovací dráze tým robotů, který hermeticky zakryl trhlinu ve středovém válci.

Adam přivezl nádrže plné atmosféry Hopsinky, přiblížil se k tankeru a napumpoval ten jedovatý koktejl dovnitř. Roboti prošli loď a ujistili se, že nikde nezůstal vzduch. Našli už jen jednoho polorozpadlého hopa. Potom totéž zopakovali s nádrží, která zůstala na oběžné dráze třetí planety ve vedlejší hvězdné soustavě.

KOPRETINA byla opět kompletní a mohla přistát a podrobit se opravě.

* * *

Amina visela nad Dorou a Adam u Altara zjišťoval situaci:

„Dobrý den, pane.“

„Á, pan Hopsal.“

„Jak postupuje oprava KOPRETINY?“

„Myslím, že dobře. Využili jsme té díry a pravou strojovnu jsme uklidili od trosk a naplnili stroji a materiálem. Přepážka je hotová, takže se současně obnovují schodiště, montují stroje a opravuje se vnější plášť. K tomu ještě další skupina dělá druhý plnicí otvor do všech nádrží, jak jste si přál. Nahnali jsme tam maximální počet lidí a robotů.“

„Děkuji. Znamená to, že KOPRETINA bude hotova včas a nebudete muset řešit výpadek dodávky Sirupu?“

„Přesně tak. Proti stavu před havárií přibýly tři hvězdolety předělané na Sirup, ale i tak máme čtrnáct dní čas... Vlastně jen dvě lodě, ta třetí je pátý výleták XMKT! Ten se vám přísaje na RH0. Naše nádrže tak vydrží celé tři týdny. A vy stíháte zásobovat čerpačku jenom KAPKOU?“

„Výtah pořád funguje a za osm dní můžeme začít plnit. To už budou v nádržích rychlé kamery, na potrubí budou mřížky a všemi nádržemi proleze malý terminátor. Teprve od vás poletím na RH0 zjistit stav a vysvětlit přátelům situaci. A jestli jsou roboti pro mě připravení, tak i přistanu.“

„Jak se má Ikárie, pane Hopsale? Na obzoru je zajímavá zakázka, kde by se calosit velmi hodil.“

„Nevím, pane. Už jsem tam zase tři měsíce nebyl... Ale počítám s tím, že až tahle krize pomine, naložím ženu a obletíme všechny přátele. Pak vám přivezu, co našli.“

„Dobře. Nespěchá to... Doufám, pane Hopsale, že k těm přátelům počítáte i nás.“

„Samozřejmě,“ usmál se Adam, „však jsem na Doře pečeněj vařenej.“

„Vy ano, ale moje žena by se například ráda viděla s tou vaší.“

„Dobrá, zařídím to.“

* * *

Amina, přesně vedená počítačem, vystoupila ze subprostoru necelý milion kilometrů před dráhou Jupiteru. Měli jen třicet sekund na identifikaci, jinak by proti nim vystartovaly z Marsu stíhačky. Pak mohla Amina zrychlit na osm desetin. Identifikací se rozběhl proces, který za třicet tři minut¹⁵ vyústil ve spojení:

„Dobrý den, pane Hopsale. Jsem z Anterosu, máme tady vaše dva roboty. Už skoro týden. Víte, že skladné se každé tři dny zdvojnásobuje? Neobdržel jste snad výzvu?“

„Vím to, samozřejmě zaplatím. Obdržel, ale něco mi do toho přišlo... Když už jste je tam schovávali tak dlouho, poprosím ještě o malé posečkání. Vy stejně budete muset ověřit stav účtu. Já si zatím vyřídím hovor od Měsíce. Za dvě hodiny jsem u vás.“

260 sekund.

„Počítejte s tím, že vám do pěti minut zablokují na účtě patřičnou částku. To kdybyste na Zemi platil něco dalšího. Zatím vám je vyskladním. Za dvě hodiny na shledanou. Anteros konec.“

„Děkuji, Anterosi. Na shledanou.“

* * *

Než se Amina dostala k Měsíci, měl Adam přidělenou vhodnou dráhu, odkud se mohl spojit se Zemí. Nad Evropou zapadalo slunce a Adam zavolal na usedlost. Hovor přijal António:

„Buď zdrav, příteli!“ jásal, „Už jsme o vás měli strach. RH0 má v nádržích už jen čtvrtinu. Co se stalo?“

„Dobrý večer, António. Došlo k průšvihů, KOPRETINA je poškozená a opravuje se. V Brumlanu a na Brumíkovi budou nutné úpravy systému dopravy Sirupu. Za devět dní přiletím s KAPKOU. Podrobnosti osobně. Rádi bychom vás s Amandou navštívili pozítří ráno a asi přespíme, potřebuju krátkou dovolenou. Počítejte s velkou sešlostí, zavolám také Xavierovi. Ale Shaldu¹⁶ tentokrát nezvi – budeme probírat vnitřní záležitosti Brumlanu. Průšvih jsme zastavili včas, takže to nikoho mimo Brumlan nemusí zajímat! Jak se daří vám, příteli?“

Tři sekundy.

¹⁵ Opravdu půl hodiny, tak pomalé jsou rádiové vlny.

¹⁶ Felix Xaver Shalda, t. č. tiskový mluvčí Hopsalových aktivit

„U nás se nic nestalo... Taky tu máš svou objednávku od RoboLiku. Zaplatil to Rhodos. To, předpokládám, souvisí s tím průšvihem?“

„Ano, souvisí... Ahoj, Mirando!“ zahlaholil Adam nadšeně, protože do Antóniovy pracovny vstoupila jeho žena, nemračila se a ve večerních šatech vypadala pohádkově, „Hraješ si na princeznu?“

Tři sekundy.

„Ahoj. Jdeme s Antóniem do divadla, jsem zrovna uprostřed transformace. Přijdeš se na nás podívat?“

„Pozítří... Nebudu vás zdržovat. Zavolám na čerpačku a domluvím termín s Xavierem. Kdyby neměl pozítří čas, domluvím jiný termín a napíšu vám zprávu... Užijte si večer a zatím ahoj.“

Tři sekundy.

„Ahoj,“ řekli Hermanovi dvojhlasně a Miranda mu zamávala.

* * *

Amina přiřazila k Anterosu, jednomu z orbitálních výtahů Marsu. Adam se dohodl s úředníkem, že mu roboty pošle, aby nemusel podstoupit dekontaminační proceduru. Úředník souhlasil, protože doplatek za roboty i týdenní skladné bylo řádně uhrazeno.

Amina se odpoutala a osmi desetiny letěla k Jupiteru. Až tam byl vstupní bod subprostoru. Roboti nastoupili a šli s Adamem do pilotní kabiny. Tam jim Adam přidělil jména:

„Ty jsi Ajax a ty Ben. Počáteční písmena určují pořadí. Časem ještě pořídím Clarka a Dana. Eda už mám.“

Následovala překvapivá reakce. Ben nasadil zhnusený výraz a řekl:

„Já chci být Ajax! Tenhle přístroj,“ ukázal na Ajaxe, „si nezaslouží být první v abecedě!“

„Co to plácáš?“ ohradil se Ajax, „Nespočítáš jedna krát jedna, tak se spokoj s béčkem!“

„Právě jsi ukázal, že si nevidíš ani na špičku nosu a na to, být první, nemáš ani ve snu!“

„Ale hádáví hlupáci jako ty se nemůžou jmenovat od Á!“

Zdálo se, že se na sebe vrhnou. To už se Adam probral ze šoku a zařval:

„Ticho! V tom skladu vám za ten týden asi přeskočilo, ne?“

Oba roboti se najednou postavili do pozoru, zatvářili se vážně, dali si ruku na břicho a uklonili se. Když se narovnali, usmívali se a Ajax řekl:

„Promiňte, pane, to programátoři na Marsu. Nemohli odolat. Program byl eliminován, pane!“

„Ale že jste mě vyděsili! Stejně vás ale nechám na Hopsince zkontrolovat městským počítačem... Evo, seznam se a informuj je o Hopsalově vesmíru... Letíme na Azerii!“

* * *

Na vrakovišti nedaleko hal KKM vládla poobědová dobrá nálada.

Adam opatrně prošel brankou a rozhlížel se, odkud na něj vyskočí Buř. Všude byl klid, chlapi jsou asi v buňce. Než k ní však došel, byl zaznamenán a Trevor i Eman se vyhnuli ven. A Trevor také Adamův doprovod správně identifikoval:

„Ahoj, Adame! To je dost! Vedeš nám pomocníky?“

Adam pozdravil a přikývl:

„Přesně tak, nechám vám tu na pár dní oba. Jmenují se Ajax a Ben. Odlišíte je podle těch lepíků na hrudi. Budete je muset zaučit. Kde je Buř?“

„Doma. V pátek se zranil, neřekl nám to a v sobotu pěkně otekl. Bude v pořádku a zítra zase nastoupí.“

„Zdá se mi to, nebo jsou ty hromady nějaké menší?“

„Máš to v oku, šéfe,“ přikývl Trevor smutně, „Minulou a tuhle sobotu jsme si dali mimořádné směny, protože v pracovní dny nám KKM nechtělo roboty půjčit. A čtyři roboti, znalí práce se šrotem, s těmi hromadami pořádně zahýbali. Nežlob se, Adame, ale už jsme to neměli kam dávat! Škoda, žeš nenapsal, že nám je přivedeš, ušetřili bysme.“

„Poradil sis, to je dobře,“ usmál se Adam, „ale dodací termíny jsou dlouhé a úřední šiml taky dlouho přežvykoval. Však jsem si je vyzvedl teprve před hodinou a letím rovnou sem... Ale kluci, mám velké problémy v Brumlanu a příští týden budu mít práci, kterou zastanou nejlépe roboti. Tak si pro ně zase přijdu... Vždycky bude muset jeden robot v Brumlanu být, ostatní vám sem budu příležitostně vozit.“

„Tak to my si zase uděláme příjemný víkend,“ prohlásil Eman s kyselým úšklebkem.

„Rozhodnutí je na Trevorovi, já si myslím, že to nebude třeba, protože až hoši dodělají práce ve vesmíru, zase je přivezu.“

Udělal úrok stranou, tak aby viděl na lidi i roboty, a řekl:

„Teď mě všichni poslouvejte – a ty, Trevoře, to také vysvětli Buřovi: roboti nemají povolení pro pohyb po Azerii. Musí tady zůstat a vy to nesmíte nikde vykládat! Ajaxi a Bene, kluci vás zasvětili do historie tohoto vrakoviště a do postupů likvidace věcí, co KKM vymontovaly z hvězdoletů. Až odejdu, velí tady tomu Trevor. Nějaké otázky?“

„Kdy si je odvezeš?“

„Za čtyři nebo pět dní.“

* * *

Země, astroport SPGV, půl osmé ráno.

Iva Tenká se z obrazovky usmívala a nechápavý Adamův výraz ji těšil:

„Teď jsem vás převezla, co? Už mám kafe v sobě a vám jsem udělala čáru přes rozpočet... To kdybyste mě náhodou rušil jen tak z recese, víme?“

„To bych si nikdy nedovolil, tohle tak vždycky vyšlo náhodou... V tom případě vám dneska budu dělat jenom radost – Alan už dupe na schodech.“

Tenká se rozzářila.

„Však jsem netvrdila, že jste zlý. Děkuji.“

Alan se vrátil do pilotní kabiny celý rudý:

„Ahoj, andílku. Jsme tu jen na dva dny, budeš mít na mě čas?“

„Pro tebe vždycky, miláčku,“ říkala a tváře jí hořely, „Mám pro tebe poslat letadlo, nebo chceš jet tím pomalým turbovlakem?“

„Přijedu, mám jen malou tašku... Šla bys na večeři?“

„To nepůjde,“ protáhla Tenká obličej, protože si uvědomila nepříjemnou pravdu, „Máme dneska na pořadu komorní koncert. Bude tam celé vedení, víme? Promiň, nemůžu se z toho vykrotit. Uděláme si, miláčku, zítra snídani při svíčkách, ano? V půl páté, to je ještě tma.“

Oba, vlastně i Adam, se tomu zasmáli a Tenkou napadlo řešení. Nasadila ten svůj šibalský výraz, který se Adamovi vždycky líbil a Alan při něm omdléval, a vyzývavým tónem se zeptala:

„Vadí ti klasická hudba, miláčku? Víš, kdo to byl Vivaldí?“

„Tvůj mkléř?“ zaváhal Alan, ale pak honem, aby na něm ta nálepka barbara náhodou nezůstala, dodal, „Toho si poslechnu rád. Jenže nemám smokink!“

„Pak nejedeš ke mně domů, ale přijed' do firmy – v naší firemní půjčovně si určitě vybereš... Stihneš odjezd za pětáct minut?“

„Určitě ano, andílku. Kousek se s Hopsalovými svezu, mají to při cestě z města. Zatím ahoj.“

Odstoupil od řídicího pultu, pokynul Adamovi a usmál se na Amandu, která slyšela smích a přišla je zkontrolovat. Tenká vážně řekla:

„Chtěla jsem se vás zeptat, pane Hopsale, jak se vám daří naplňovat vaše předsevzetí mít v Brumlanu jenom manželské páry?“

„Zatím ano. Hlavní kouzelníci je ale Miranda Hermanová. Já jen dám požadavek na obory. To je její tajemství.“

„A co Alan... Má výjimku? Nebo snad existuje nějaký termín, dokdy si musí najít ženu?“

„Nic takového, madam!“ řekl Adam a ohlédl se, zda Alan opravdu odešel, „Je to čestný muž, který mi zachránil život. Je mi ctí, že jsme přátelé. Naprosto mu věřím! Až ho to přestane bavit, odstěhuju ho, kamkoliv si řekne.“

„Uvědomujete si, že v Brumlanu si manželku těžko obstará? Tam nemá ty správné příležitosti, víme?“

„Uvědomuju. Hned ze začátku jsme o tom spolu mluvili, ale dohození přes Mirandinu seznamku odmítl. Nevím o žádném postupu, kterým bych neublížil jemu nebo sobě... Nebo vám.“

„Děkuji,“ špitla Tenká. Tvář měla jako vytesanou z mramoru, včetně barvy. V očích se jí zalesklo vlhko, ale hlas měla pevný, „Tak běžte, ať to Alan stihne... Na shledanou.“

„Když se ukážete zítra na oběd, bude to vynikající. Na shledanou.“

Jen se spojení ukončilo, Amanda se k němu přivinula a dostal velkou pusou. Nevěděl, co tak najednou, ale pak mu zašeptala do ucha, jak moc je ráda, že je takový, jaký je.

„Adame, Xavierova limuzína je zde do dvou minut.“

„Děkuju, Evo, už jdeme.“

* * *

Ale k Amině přijel automat.

Věděl jen to, že Xavier je ještě na cestách, tak vyslali jeho. Hlavní bylo, že se tam pět lidí naskládalo. Adam počítači vysvětlil, že potřebují na stanici turbovlaku, a jako vždy krásně naleštěné auto vyrazilo.

Alan se obrátil na Luciena:

„A kam vy vlastně jedete?“

„Do Toronta na výstavu. Kousek se s tebou svezeme.“

„To v Paříži přeseďte, že?“ konstatoval Alan, když si srovnal v hlavě, kde asi tak je Toronto, „Já bych na TT nesedl ani za zlatý prase!“

„Proč, prosím tě?“

„Mám nepříjemné pocity už v turbovlaku. Když mě tam hermeticky uzavrou, fyzicky cítím tu rychlost. To se dá ještě vydržet. Ale čtyři machy? Jen z té představy mi naskakují pupínky... Navíc nesnáším ten název. Přijde mi strašně nabubřelý!“

„Máš zbytečné obavy, Alane! Za těch třicet let, kromě nějakých zkřivených plechů, neměl TerraTreno žádnou nehodu. Tam je každá drobnost jistěná tolikrát, že se ani nic stát nemůže. Název vychází z latiny a odpovídá skutečnosti – za osm a půl hodiny objede Zemi! Lepší by už bylo, jen kdyby tunel vedl středem, ale neznáme materiál, který by za těch teplot vydržel takové tlaky.“

„No jo, zapomněl jsem, že jsi technik. Já nejsem z těch technických zázraků tak nadšený... Kde je další stanice? Do Toronta asi budete muset přeseďat.“

„Ano. Z Minneapolis to je ještě hodinu turbovlakem. Projdeme si výstavu a jedeme zpět.“

„To toho moc neuvídníte za... tři hodiny,“ zapochyboval Alan.

„Zapomněls na časová pásma. Výstava otvírá v devět, ještě budeme hodinu čekat. A budeme tam až do tří. Povečeříme v restauraci při rychlosti pěti tisíc kilometrů v hodině a před půlnocí jsme na usedlosti. Když nezapomenou poslat auto... Ty jedeš až do Londýna? Jakže se jmenuje? Tenká?“

„Správně,“ přikývl Alan nadšeně, ale pak mu došly souvislosti a ochladl, „Cestuju desítky světelných let, abych

musel v kvádru poslouchat Vivaldiho!“

A zamračil se, protože se mu Adamův smích vůbec nelíbil.

* * *

Na výstavě pěstitelských celků to dopadlo jako minule. Lucien i Zdena byli spolu rádi, ale procházet společně výstavu, když každého zajímalo něco jiného, prostě nešlo. Domluvili se, kde se sejdou na oběd, a rozdělili se.

Výstav, jako byla tahle, bylo na Zemi mnoho, ale konkrétně na této byla Zdena proto, že se tu měla setkat s Editou Salachovou, vévodkyní Nebojácných koček. Zdena se po Editě nesháněla, věděla, že si ji najde, až sama bude chtít.

Zdena měla k Editě citový vztah,¹⁷ o nějakou politiku se nezajímala. Ze všech motivů vedoucích ke zradě je navivta ten nejsmutnější. Na minulé výstavě jí předala informace o pozici Hopsinky a nijak se nestarala, jak s tou znalostí Edita naloží. To se mělo změnit.

„Pořád se vodiš s tím chlapem za ručičku!“ ozval se za Zdenou povýšený hlas, v němž byl pohrdavý úšklebek, který byl pro Editu typický, dobře slyšet, „Není to znak demence?“

Tón a výraz ale Zdena u Edity vždy ignorovala. Znala ji už dlouho a brala ji takovou, jaká byla – filtrace proběhla na úrovni podvědomí, takže vědomí to ani nezaznamenalo. Edita ostatně ani nějakou reakci neočekávala, a když se Zdena otočila, hned pokračovala:

„Ahoj, Zdeni. Moc ráda tě zase vidím!“

Ona vlastně měla i Edita ke Zdeně citový vztah. Dokonce ji objala.

„Jak se ti daří v tom absolutním zapadákově?“

„Dobře! Dělán práci, která mě baví, a jako bonus mám *toho chlapa*. A jak se daří tobě?“

„Nemůžu si stěžovat. Nedávno jsem povýšila – díky tobě!“

„Co mám společného s tvým povýšením?“

„Katalogové číslo Brumly perfektně ladilo s těmi časy letu. V lednu jsem navštívila královnu Feminy a popovídaly jsme si. Ona byla dobrá kamarádka mé matky, takže to bylo skvěle neformální. Není mi jasné jak, ale slíbila, že ty informace ověří.“

„Aha, už je mi jasné, co to bylo za hvězdolet, který se neidentifikoval.“

„O čem to mluvíš?“

„Začátkem února nás ve dvě v noci vzbudil poplach, ale hvězdolet hned zase odletěl, aniž se zjistilo, o co šlo.“

„Vzpomínám si, že jsem na ní viděla, že má nějaké pochybnosti. Přesto ale dodržela slovo... To je hodná.“

Editin dravčí výraz pronikl přes podvědomé filtry a Zdena se zhrozila. Pokles krevního tlaku byl prudký a značný. Zbledla, celá se roztrásla, ale než mohla reagovat, zjevil se za Editou Lucien.

„Ahoj, Zdeni... Kdopak je tahle mladá dáma? Dobrý den.“

Editě přelétla přes tvář vlna vzteku, ale než se otočila, ovládla se a na Luciena se usmála. Podala mu ruku:

„Dobrý den. Pár let jsem pracovala pod Zdenou na Azerii. Prý jste pan Wynn, co navrhoval výtah na Marsu.“

„Ano, madam.“

„Zdena si vždycky dokázala vybrat přátele... Já ale zase půjdu! Na shledanou... Ahoj, Zdeno! Tak zas někdy.“

A byla pryč.

* * *

Na druhém konci světa rozbalil Adam jednu krabici z dodávky firmy Robolik a postupně vyndal její obsah v jídelně na stůl.

Adam byl s dneškem velmi spokojený: popovídal si a poobědval s přáteli a odpoledne strávil s Amandou na návštěvě u rodičů. Taková malá přepadovka.

Sice rodiče pravidelně informoval, ale až teď byla příležitost, aby jim svou ženu představil. Náhoda byla zase jednou na jeho straně: ráno přijela k rodičům jeho sestra s celou rodinou. A tak, aniž to Adam plánoval, byla z toho rodinná sešlost.

Robot v transparentní fólii vypadal spíš jako malý bobr než králík. Především svou tmavou srstí. Nebyla to však okrasa, ale ochrana vnitřních systémů a všestranná zbraň. Když se naježil, rozpíchal i chitínový pancíř, a těžko si představit útok, který by pronikl k vlastnímu tělu. Dokonce dokázal jehličky vystřelovat, prý až na tři metry.

Miranda Adama pozorovala, jak si bobra zálibně prohlíží, a neměla z toho dobrý pocit:

„Nechceš tu potvoru teď aktivovat? Doufám!“

Znělo to dost výhrůžně. Adam to v úmyslu neměl, ale když už se Miranda zeptala, bylo třeba správně reagovat. Zvedl hlavu, tvářil se překvapeně, přemýšlivě. Rozhlédl se po ostatních tvářích, které se po dotazu napuly očekáváním a asi i obavami. Rázem ho chuť na nějakou provokaci přešla. Usmál se, zakroutil hlavou a začal všechno vracet do bedny:

„Neboj se, jen jsem se chtěl podívat. Přečtu si návod.“

Miranda se uklidnila a chtěla odejít, ale Adam jí ještě řekl:

„Zapomněl jsem ti, Mirando, říct, že mi před sedmou přišla zpráva od Luciena z Minneapolis. Psal, že jsou v pořádku a TT je za rohem. Mám poslat Berušku do města?“

„Je hezké, že sis vzpomněl. Ale nemusíš, já nezapomněla... Dobrou noc.“

* * *

Ráno volal Alan.

Bylo na něm vidět, že toho moc nenaspal, ale náladu měl evidentně skvělou. Usmál se na Adama z obrazovky a řekl:

„Iva s tebou chce mluvit. Můžu jí přivést na oběd?“

„Samozřejmě. Vždyť jsem jí už včera říkal, že ji rádi uvidíme... V kolik přijedete?“

„Do jedenácti jsme tam. Už jsme prakticky na odchodu. Můžu poprosit o Berušku? Co Lucien a Zdena.“

„Auto vám pošlu. Oba jsou celí, ale ještě dospávají. Tak pojdte, už se na vás těšíme.“

Když obrazovka zhasla, Amanda, která se během hovoru objevila vedle něho, přesvědčeně prohlásila:

„Až tak moc ráda nejsem. Tenká mi přijde chladná a příliš sebejistá. A to, co vy slepci považujete za lásku, jsou jen nerealizované mateřské pudy. Mám obavy, že až zamilovanost pomine, stane se Alan jejím majetkem, se kterým bude zacházet hůř než se svými podřízenými.“

„Tvé obavy jsou opodstatněné, miláčku. Viděl jsem to na ní hned při prvním setkání a taky jsem to Alanovi hned na začátku řekl. Ale zažil jsem, že přes všechnu zamilovanost dokázal Ivě odporovat. A ona se podřídila.“

Amanda si myslela své a jen se na něj smutně podívala:

„Důležité je, aby mu to vydrželo.“

* * *

Po dobrém obědě nechal Adam přátele debatovat v jídelně a šel s Tenkou do Antóniovy pracovny. Jen zavřel dveře, Tenká se k němu otočila a podala mu ruku:

„Už jsem nad tím uvažovala minule, ale nebyla jsem si jistá, že to přijmete. Můžeme si tykat?“

Tenká a nejistá? Adam pocítil nepříjemný tah za nitky. Ještě nevěděl, co po něm Tenká chce, ale celý se napružil v předtuše, že jde o jeho konec vařeně nudle, na které ho Tenká následně potáhne, kam on nechce.

„Nejsem proti, bez přátel nejsem nic!“

„Děkuju.“

„Tak se posad'. Co máš na srdci?“

„Před časem došlo k velkým přesunům akcií, následným změnám ve správní radě a dnes má firma ADS nové vedení. Nový ředitel je velký lidumil a už se nechal slyšet, že mé metody řízení jsou prý zastaralé. Tak se to říká, když se chceš někoho zbavit. Tamtamy už mi ale donesly i podrobnosti: prý jsem moc přísná, dokonce padlo slovo despotická. Je zřejmé, že na své pozici nebudu dlouho, tak jsem přemýšlela, co budu dělat dál. Ještě jsem nezjišťovala, zda by nepotřeboval technického ředitele někdo jiný, nejdřív jsem se chtěla zeptat, zda bys mě přijal jako kolonistu. Tvou podmínku bych splnila a vzala si Alana. Otevřeně jsme o tom mluvili a Alan není proti, ale na Zemi zůstat nechce. Je to paličák a přijde mu, že na Hopsince je nebezpečí menší než tady. Samozřejmě se nebojím o sebe.“

„Tvých znalostí bysme určitě časem využili, ale v situaci, kdy nás je dvacet a z toho tři šéfové a jeden bezpečák, nabírám techniky. Např. nám chybí tři technici, abych mohl rozjet třetí směnu kolem nádrží dřív, než z toho začnou lidi blbnout. Šla bys dělat techničku do podzemí?“

„Alana šíleně miluju a půjdu za ním i do kolonie na prázdné planetě, ale tohle bych dělat nechtěla. V mém věku to ani není dobrý nápad.“

„A co sis představovala, že tam budeš dělat?“

„Alan říkal, že jsi ještě nestanovil svého zástupce.“

A bylo to venku. Amandiny řeči o charakteru Tiché a Alanově slepé lásce se Adamovi moc nelíbily, ale teď byl rád, že ho tak říkajíc probrala a oběd ho zatím neuspál. Díky tomu teď viděl tu vařenou nudli v celé kráse. Dalo mu hodně práce se ovládnout a reagovat konzistentně a hlavně slušně:

„Ivo, moc se omlouvám, tohle je moje chyba. Alan má pravdu, oficiálně jsem ho nestanovil. Tohle jsem zanedbal a mrzí mě, že mi to Alan neřekl už dávno. To sakra mě!!“ zvýšil Adam hlas a hrál rozčileného. Měl dobrý pocit, že za tu vařenou nudli teď táhne on.

„Zadrž, Adame. Alan si to neuvědomil, dokud jsem to s ním nezačala včera probírat, víme? Po tom koncertě byl naměkko a byla to ideální chvíle!“

„No dobře... Však já jsem si teď uvědomil, že ve chvíli, kdy jsem tam nebyl, sám Alan trval na tom, aby nastalou situaci řešil Lucien Wynn. Právě Luciena jsem hned poté ustanovil mým zástupcem před městským počítačem. Na vědomí lidem jsem to ale nedal, to je vážně chyba. Ještě dnes, až se vrátíme, to napravím. Sestavím řádnou brumlanskou hierarchii a zveřejním ji. Nicméně to, co jsi mi řekla, mění situaci a já si dám... moment, to není špatný nápad: potřebovali bychom kybernetika. Skvěle by ses na to hodila, protože ti důvěřuju. Tenhle člověk bude mít v konečném důsledku v rukách životy nás všech.“

„Nevím, Adame, jestli bych to zvládla. Budu to muset promyslet... Ale děkuju ti za tvůj čas. Vrátime se?“

„Slibuju, Ivo, že na to budu myslet. Ale teď mám otázku já: Brumlan bude potřebovat nějaký obranný systém. Někaké kosmické stíhače, PK rakety a bojové satelity. Všechno ale oficiálně, legálně. Na tomhle trhu se vůbec neorientuju ani neznám nikoho ze zbrojního průmyslu. Mohla bys poprosit svého otce, aby mi poradil?“

* * *

Doprava šesti lidí jednou Beruškou nebyla jednoduchá. Aby Iva nemusela jet taxíkem, musel si Alan a Lucien sednout v nákladovém prostoru na podlahu. Ale nebylo to tak zlé: Miranda nechala na zakázku ušít pevné a vysoké polštáře

se suchým zipem. Přestože António navrhoval, že kolečka by přinesla mnohem více zábavy, byl odmítnut.

Adam plánoval, že se podívají na Ikárii, ale Zdeně nebylo dobře a nakonec i Amanda prohlásila, že je utahaná a chce do své postele. Také poznamenala, že na Ikárii si může Adam zaletět zítra a sám.

„Tak dobře,“ rozhodil Adam ruce, „letíme domů!“

12. Export z Ikárie

Ikárie, hlavní a jediné město Calos.

Starosta Forseti právě obědval, když se radnice začala chvět. Pomalu vstal, podíval se z okna a zjistil, že přistál Hopsalův bachratý hvězdolet. Došel ke kuchyňské lince a ze šuplete vytáhl náhlavní soupravu. Znovu se podíval z okna, a když viděl vystupující skafandr, řekl do mikrofonu:

„Slyšíme se, pane Hopsale?“

„Slyšíme. Dobrý den. Kdepak jste?“

„Dobrý den. Zrovna mám oběd na stole – nebude vám vadit, když přijdete k nám a já budu při rozhovoru jíst?“

„Nebude. Za chvíli jsem tam!“

Adam zaklepal a vstoupil do starostovy kuchyně a zároveň jídelny. Rodince u talířů popřál dobrý den a dobrou chuť. Čtvrtá židle už byla připravená. Posadil se a spustil:

„Jezte, budu mluvit já. Na Hopsince stojí nultá verze Brumlanu a k ní orbitální výtah. První čerpací stanice u Země je už také v provozu. Na řadě je Ikárie. Dospěl jsem k závěru, že pro začátek bude stačit, když na oběžné dráze Ikárie vybudujeme část orbitálního výtahu – jen ostrov a překladiště Sirupu. Způsob financování by byl jako dosud: postupné budování jako bartový obchod s Dorou. Ovšem, druhá možnost, která by se mně osobně líbila víc: Ikárie si vezme na Zemi půjčku, ručil by vám Rhodos...“

„Co je to za firmu? O té jste se nikdy nezmínil.“

„Tu jsem založil na Zemi, vlastní druhý tanker jménem KAPKA a bude převážet Sirup z vašeho překladiště do čerpacích stanic u Země. Je to vlastně realizace myšlenky, na kterou jsem vás lákal už na začátku. Bude mít výhradně pozemskou posádku, může vozit informace, zboží i lidi. Můj společník ve firmě, Xavier Mortimer, majitel cestovní kanceláře XMKT, je velmi mocný muž a výhodnou půjčku by vám sjednal.“

„Rhodos je ostrov na Zemi. Jaký to má vztah k přepravě Sirupu?“

„Je to zkratka: Raketová Hopsalova dopravní společnost... Vlastně ještě existuje třetí možnost, pane starosto... Podle zákona, který považuju za hodný dodržování, se hvězdná soustava považuje za jeden celek, dále nedělitelný. Pokud je v soustavě obydlená planeta, patří dané kolonii celá soustava. Zákon vybízí, aby úhrady za použití jiných planet byly kráceny s pořadím nikoliv od hvězdy, ale oběma směry od planety. Mohl bych si zřídit překladiště na třetí planetě. Všechno bych si financoval sám a vám platil nějaký poplatek. Výtah bychom prozatím odložili.“

Forseti dojel, odložil příbor na jednu stranu talíře, zkontroloval syna, že ho odložil správně, opřel se na židli a šibalsky se na Adama usmál:

„Nepotřebuju radní, abych vybral tu správnou variantu. Uděláme to podle druhé varianty. Já mám pro vás totiž také překvapení...“ udělal dramatickou pauzu a prozradil důvod své spokojenosti, „Našli jsme další calosit. Už ho máme přes pět kýblů, přesněji jednu velkou bednu – máme šikovného truhláře. Už vyrábí druhou a věříme, že ji také naplníme.“

Adam na Forsetiho zíral a nevěřil vlastním uším:

„Jak se vám to povedlo? Řekl jste si o něj mimákům?“

„Neřekl. Nikdo zatím nepřišel na to, co bychom jim za něj mohli nabídnout... Měli jsme dobrý nápad, přesněji náš kartograf. Podle mapy je naše říčka jediným přítokem velkého jezera asi patnáct kilometrů po proudu. Šťoural se v mapách základního průzkumu a napadlo ho, že když calosit skoro plave, že je velká pravděpodobnost, že se za mnoho let shromáždil právě tam. Jezero je rozsáhlé, ale podle dálkového měření mělo být mělké.“

„Výborná dedukce... Takže jste sestavili potápěčský oddíl...“

Forseti už se nadechoval, když si Adam uvědomil:

„Moment,“ zvedl ukazováček a zatvářil se objevitelsky, „řekl jste 'mělo být'?“

„Ano... Je vyschlé!“

„A kam teče ta říčka?“

„Teče korytem, které si už dávno vymlela prostředkem dna jezera. Překrásným vodopádem padá z deseti metrů. Podívejte se...“

Forseti si chvíli hrál s komunikátorem a pak Adamovi ukázal fotografii. Přeskočil na další obrázek:

„Protrhla se hráz. Jednoznačně teprve nedávno... Možná, že část přílivové vlny z naší přehrady, kterou břehy v zátočině zadržely, pokračovala až k jezeru. Musela být slabá, ale mohla být tou pověstnou poslední kapkou a hráz povolila.“

„Nebo jí někdo pomohl,“ nadhodil Adam.

„Myslíte... Ale říkal jste, že jsme jim naprosto lhovostejní... proč by to dělali?“

„Když vám, pane starosto, navrhnu...“ začal Adam, ale došlo mu, že je tam Niki – naštěstí právě odcházel, „... že vltíneme na zasedání vlády a vystřídáme je do posledního, věřím, že se mnou vyběhnete. Ale troufáte si tvrdit, že když obejdu kolonii, nenajdu ani jednoho spolupachatele?“

„Vy máte přiměry!“ zasmál se Forseti, „Ještě také záleží na tom, jaké má člověk období: v posledním roce, než nás konečně vystěhovali, bych váš návrh pozorně vyslechl.“

Adam se podíval, kam Forseti tak překvapeně kouká – a on na svou ženu. Mračila se jako okluzní fronta. Vůbec se jí takové řeči nelíbily!

„Slyšel jsem,“ pokýval starosta vážně hlavou, „že ztráta smyslu pro humor je znak počínající psychické poruchy.“

Podíval se na Adama a oba se začali smát. To už paní starostová nevydržela a vyjela z kuchyně jak namydlený blesk. A nezapomněla pořádně prásknout dveřmi.

„Tak vážně, pane Hopsale – jak jste to myslel?“

„Mají Galaxii rozdělenou na části, kterým říkají pěstitelské okruhy. Nevím, jestli to je nějaký rozsáhlý prostor, kde může být pěstitelských planet víc, nebo to odpovídá jedné planetě. Ke každému okruhu je přidělen... on tvrdil, že je biolog. Choval se vstřícně. Slušně... Robot, co nám zničil přehradu, sice lítá po polích samostatně, ale biolog mu velí. Dokážu si představit, že mu mé vyptávání na calosit vrtalo hlavou... nebo čím že myslí... No, třeba ho dokážou nějak detekovat. Víme, že jsou zde, takže základní argument proti padá. Zásah mimáka se mi zdá pravděpodobnější než tvrzení, že přílivová vlna z osmimetrové přehrady, jejíž většina se vyřádila v Calosu, putovala patnáct kilometrů a pak protrhla hráz mělkého jezera, které je v těch skalách přinejmenším stovky let... Nebude vám vadit, když se tam někdy zajdu podívat? Pokud se dá někde blízko přistát.“

„Myslím, že jednodušší bude zaletět tam diskoplánem... Ministerstvo se plácló přes kapsu a dodalo nám jeden zánovní. A taky dvě SP střely. Umíte diskoplán řídit?“

„Ano, už ze školy,“ a protože se Forseti netvářil nijak přesvědčeně, dodal, „Určitě to bylo asi tak sto hodin... Pane, ještě jste neřekl, jak se k tomu calositu dostanete.“

„Prostě ho sbíráme.“

„To jako jen tak leží na povrchu?“

„To víte, že ne... Asi jste ještě neviděl vypuštěný rybník... Musíte sáhnout do bahýnka, přehrábnout sedimenty.“

„A ty tři kýble calositu jsou z jak velké plochy?“

„Tak deset... patnáct metrů čtverečních. Čvachtat se v tom je dost fyzicky náročné, navíc vytáhnete tak tři šutry na jeden úlomek calositu. Odhaduji, že jsme probádali asi pět procent dna jezera.“

„A to jste ještě nešli do hloubky – jak vysoká je vrstva sedimentů?“

„Netuším.“

„Tak vidíte... klidně tam může být stovka kýblů – nemuseli byste si brát žádnou půjčku! Uzavřeme obchodní dohodu: dáte mi jeden kýbl calositu, já ho přes Newmana zpeněžím a seženu přenosný sací bagr. Zbytek vám pochopitelně vrátím. Jste pro?“

„Samozřejmě, že jsem... Nevím sice, co si pod pojmem 'přenosný sací bagr' mám představit, ale zní to dobře... A co takhle celou tu bednu? Když už se to bude zpracovávat. Doneseme vám jí až do přechodové komory a počítače transakci stvrdí.“

„Souhlasím... Neunesu ji sám?“

Forseti sjel Adama kritickým pohledem a pochybovačně zakroutil hlavou.

„Dobře, zavolejte svalovce!“

* * *

Amina vystoupila ze subprostoru a nakonec se dopracovala k Doře. Adam si nechal spojit majitele kolonie:

„Dobrý den. Ujišťuju vás, pane Newmane, že jsem nepřiletěl kvůli nervózní otázce, zda je KOPRETINA hotová, ...“

„To jsem si oddech!“

„... ale mám pro vás překvapení z Ikárie. Měl byste, prosím, čas na obchodní transakci? Budu ale potřebovat jednoho robota, je to strašně těžké.“

Altarova odpověď Adama překvapila:

„Dobře. Přistaňte, váš hangár je volný. Ale zůstaňte v lodi, přijdu se za vámi podívat.“

Než Amina přistála, nechal si Adam spojit počítač kolonie:

„Jerry, víš, co je to sací bagr?“

„Vím, co to je, ale jen podle obrázků. Na Doře nejsou řeky ani půda, tak ho nepotřebujeme.“

„Takže vaše továrny nic takového nestavěly?“

Jerry potvrdil, že nic takového po nich nikdo nechtěl. Adam bude muset zaletět na Zemi a nějakého dodavatele sehnat.

Jakmile Amina přistála a hangár se uzavřel, hlásila Eva, že se Altar blíží a že mu vysouvá schůdky. Adam seběhl k přechodové komoře, uvítal ho a představil Evě. Pak odklopil víko bedny s calositem, která samozřejmě prošla vnější i vnitřní dekontaminací, vzal do ruky jeden šedý, beztvářý úlomek a řekl:

„Pane Newmane, mám tu calositu celou bednu. Měli totiž skvělý nápad, kde ho hledat. Rádi by vám to prodali. Dohodl jsem se s nimi, že dodám vhodnou techniku, kterou naleziště vytěží stonásobně rychleji a efektivněji... Souhlasíte?“

„Jak rychle to chtějí?“

„Nespěchají – žádné nebezpečí z prodlení nehrozí.“

„To je dobře... Barter, nebo peníze?“

„Peníze, které poukážete na pozemské konto Ikárie... Ale pane, musíme to utajit! Žádám, aby veškeré zpracování provedli roboti.“

„Nezapomněl jsem, o čem jsme se už bavili, mladý muži.“

„Děkuju... Ještě bych měl ale jednu prosbu – bylo by možné přetavit calosit do nějakého ingotu, abych jim tu bednu mohl vrátit? Klidně tyhle vícepráce zaplatím hned.“

„Rozumím vám – jakmile budeme mít čistý calosit, bude možné stanovit cenu. Uděláme to a nic platit nemusíte, připsu to k vašemu účtu.“

„Ještě jednou děkuju... A teď by to chtělo toho robota.“

„Mám ho s sebou,“ přikývl Altar, „Evo, zavolej ho, prosím, nahoru.“

* * *

Než se Amina dostala k Měsíci, měl Adam přidělenou vhodnou dráhu, odkud se mohl spojit se Zemí.

Evropa měla půlnoc, ale určitě nějaká firma na americkém kontinentě bude. Musel však počkat, než Eva stáhne informace o sacích bagrech, protože tuhle část GWW v paměti nedržela. Potom mu spojila malou firmu Sacbag, protože Adam měl těch obřích firem s jejich taktikou roztroušené zodpovědnosti plné zuby. Tohle byla soukromá firma o jednom člověku, na drátě měl přímo majitele. Uvolněně řekl:

„Dobrý den, jmenuji se Adam Hopsal a potřeboval bych sací bagr.“

Tři sekundy.

„Dobrý den i vám. Jmenuji se Aiden Hagen a dodám vám sací bagr. Potřebujete vyčistit nějakou řeku? Nebo snad jezero? Nebo potřebujete nějaké suché práce?“

„Zatím ani jedno, ale přivedl jste mě na nápad řešení problému, který nastane za pár let... Můj počítač vám pošle specifikaci k aktuální akci, kde bude stačit kapesní bagr. Mám ale důležitou otázku, se kterou všechno stojí a padá: potřebuji ho dodat, zprovoznit a servisovat na jiné planetě, konkrétně v kolonii na Ikării, kde technik bude muset být ve skafandru. Zvládne váš technik něco takového? Dostane samozřejmě peníze za ztížené podmínky... Ideální by bylo, kdyby tam u toho byl celou dobu, řekněme týden. Spát bude v kajutě na lodi. Abyste věděl, půjde nejspíš o jednorázovou akci. Palivo je totiž dost významný náklad... Máte na to kapacity?“

Tři sekundy.

„No, s kapacitou není problém,“ zasmál Hagen, „Heslo 'Bagr z Meliny do každé rodiny!' bohužel nefunguje. A technik to zvládne, jinak ho vyrazím. Hmm, to půjde těžko... Tak si snížím plat! Jenže skafandr nemám. Půjčíte mi ho? Klidně si odečtete pronájem... No teda! Koukám na tu specifikaci. Pane Hopsale, ale sací bagr je velký jako bagr a samohybný je proto, že plave nebo je na nějakém podvozku. Jak jste si to zařízení představoval vy?“

„Ponton dvakrát dva metry, mikroelektrárna, filtrační jednotka, sací jednotka se dvěma hadicemi na teleskopickém rameni a jeden robot, který to bude ovládat. Možná dva roboti: ten druhý bude přebírat, co vyvrhne filtrační jednotka, a kameny bude házet zpět. Roboty bych dodal já. Způsob pohybu po bahně mi ale není moc jasný.“

Tři sekundy.

„Když je to jednorázovka, bude stačit obyčejné lano a naviják. Dno pontonu bych vybavil alespoň trochu říditelným kormidlem, aby to drželo směr. Robot bude stačit jeden, protože pohyb bude po krocích, vždy o dosah hadice. Hadici zvedne, popojede, vysaje a tak pořád dokola. A to zlato, co během jednoho řádku vybere, pak vyloží při úvrati na břeh.“

„Dobrá úvaha,“ zasmál se Adam, „ale zlato nehledáme. Postavíte mi něco takového? Máte moji adresu na Doře, tam je třídní aktualizace GWW. Kolik očekáváte, že bude potřeba času?“

Tři sekundy.

„Je jedno, co hledáte, postavím vám to... Předpokládám, že něco takového někdo vyrábí. Je to určitě za jiným účelem, já bych to jen přizpůsobil. I tak bude práce dost – stojí to za to? Termín vám ale řeknu stěží... no... čtrnáct dní až měsíc. Prolezu síť a bude to záviset na tom, co tam bude, jak moc to bude potřeba předělat... Sednu na to, hned jak domluvíme, a při třídním kurýrovi slibuju, že nejpozději pátý den budete vědět, kdy bude hotovo. Pořád to ale bude odhad. Až budu mít všechno na stole, napíšu vám, kolik na tom bude práce. Souhlasíte takto? Počítač vaší lodi všechno zaznamenal, už se z toho nevyvlíknou!“

„Určitě to za to stojí, pane Hagene. Ano, zaznamenal. A ano, souhlasím... Budete mít finance, nebo chcete hned nějakou zálohu?“

Tři sekundy.

„Záloha by byla dobrá, ale netuším, kolik by to mělo být. To bude druhá věc, kterou napíšu. Ale i kdyby se někde něco zadrhlo, mám rezervy dostatečné. Vidím však jiný problém: nejbližší astroport je den cesty autem. S tím je také třeba počítat.“

„Pro vás a Bahňáka objednáme a zaplatím letecké taxi z astroportu. Až to bude aktuální, dohodnete si s nimi termín a upřesníte místo přistání... Myslím, že jsme probrali všechno, Nemáte-li dotaz, pane Hagene, jsme domluveni.“

Tři sekundy.

„Kam vy chodíte na ty názvy?! Ale ano, jsme domluveni. Na shledanou.“

„Na shledanou.“

* * *

Na synchronní orbitě se Amina pověsila nad Calos a XB1¹⁸ spojil Forsetiho:

„Dobrý den i vám. Copak jste chtěl, pane Hopsale?“

„Oznamuji, že přenosný sací bagr se staví a zhruba za tři týdny bude připraven. Do té doby pan Newman zpracuje calosit a pošle peníze. Zatím jen pětasedmdesát procent, které dorovná, až dokončí nějakou zakázku se supravodiči. Další důležitá věc je doprava. Hodně jsem bádala, ale nakonec bude nejlevnější a nejméně komplikovaná pozemní

---

18 Počítač kolonie, umístěný v podzemí radnice (název si vymohl objevitel Ikárie).

cesta. Vlastním přepravní pásové vozidlo, kterému říkám Bručoun. Chtěl jsem vás požádat, respektive vaše lidi, aby zatím udělali průsek až k jezeru. Bručoun asi strom neporazí, ale padlý kmen přejede. Průsek musí být nejméně čtyři metry široký.“

„Děkuji. Průsek bude, techniku na to máme. Za tři týdny to určitě stihneme, protože na trase je spousta pasek a holých míst. Promiňte, máme zasedání...“

„Nebudu zdržovat. Zatím na shledanou.“

Z Ikárie ještě zaletěl na Doru, oznámil Altarovi, že akci rozběhl, a u Jerryho objednal nákladní hvězdolet za dva týdny.

13. KOPRETINA a KAPKA

Sál pro sto padesát lidí zel prázdnotou.

A to i přesto, že se zde sešla celá kolonie. Za předsednickým stolem seděl Adam, Amanda, Lucien a Alan, v prvních dvou řadách zbývajících šestnáct kolonistů. Chyběl jen Oldverz a jeho žena. Adam se postavil a zahájil historicky první brumlanskou konferenci:

„Tak vás tu vítám. Říkejme našemu setkání třeba konference. Rád bych, aby se takové setkání opakovalo, jen ještě nevím, jak často. To ale ukáže čas. Dneska jsem vás svolal z mnoha důvodů a mluvit budu především já...“

Jak vidíte, je nás tu jen dvacet. Kapitán Oldverz se svou ženou zůstal po havárii tankeru na Doře. Tento sál je počítán na konečný počet kolonistů, ale sám musím uznat, že jsem své požadavky projektantovi asi přehnal. Naplánovali jsme všechno možné, ale představa o profesní skladbě je stejná jako před třemi lety: mlhavá...

Všechny informace jsou samozřejmě v městském systému, ale některé jsou tam sotva dvě hodiny. A ty bych chtěl probrat, protože jsou důležité a nerad bych, abyste si snad mysleli, že jsou tajné. Zanedbal jsem to, pořád jsem někde lítal. Tak nějak jsem spoléhal na to, že máme inteligentního správce kolonie, který vaše dotazy zodpoví a problémy bude řešit...

První věc je hierarchie vedení – Cibe, zobraz nám strukturu... Ten člověk na prvním místě je jen nákupčí a zařizovač, který tu věčně není, takže nejdůležitější je druhý a třetí řádek. Má žena Amanda je můj zástupce, dalo by se říct výkonný ředitel. Také řeší formální stránku, tedy smlouvy. Když jsme loni žili na Doře, velmi si rozuměla s Magdou Newmanovou a ukázalo se, že má pro oblast bezpečnosti vloh. Postupně tedy vybuduje bezpečnostní složky... Netvařte se tak, pane Kaspere, až nás tu bude stovka, budeme policii potřebovat. I kdyby to měl být jeden člověk, který bude dohlížet na pořádek... Zatím jediným člověkem s praxí je Alan. Na Zemi býval detektivem. Pak tu máme člověka přes techniku. Pokud to snad někomu uniklo, Lucien tuhle kolonii navrhl podle mých představ... Občas mou ženu ukecám a cestuje se mnou. Potom se Alan a Lucien stávají zástupci mého zástupce...

Další věcí je problém s hopy. Nechal jsem vyrobit řádné sací koše na potrubí v moři, protože nevíme, kolik hopů tam ještě je. Kolem sacích košů je samostatný kamerový systém. Před každý vstup do dané části sirupového řetězce jsme dali další mřížky, také s kamerami. Pořídil jsem také kamery do všech nádrží pod Brumlanem. Ovšem je zde druhá část problému: po výbuchu zásobníku v laboratoři se neznámý počet hopů dostal do kolonie. Další hopíci se dopravili Sirupem až do tankeru. Havárie tankeru nám dovolila doplnit jejich vlastnosti: dokážou se množit bezpohlavním dělením, ale protože Fil byl všechno možné, jen ne blázen, udělal je tak, že se množí jen v uzavřeném prostoru. Slyšíte dobře: on přesně pochopil, jak nasátý Sirup uchovááme a přepravujeme, ale zabránil jim v nekontrolovaném množení, protože nechtěl ohrozit sebe. Ještě přidal další bezpečnostní prvek: v jedovaté atmosféře Hopsinky přežije hop jen pár minut. Je to určitě méně, než by potřeboval k cestě z našeho moře do jiného. A do druhého dne se zcela rozloží. Jediná možnost šíření je Sirupem nebo v naší atmosféře...

Popis včetně fotografií a zpomalených videí najdete na síti. Co tam ale ještě není, je řešení problému uniklých hopů. Cibe, ukaž nám toho bobra... Sice vzdáleně tohle pozemské zvíře připomíná, ale je to robot. Ukazuji vám ho proto, abyste se neděsili, když ho potkáte v kolonii. Určitě ho ale nekrmte! Plán je následující: po konferenci dvojici bobrů otestujeme v nádrži dva, aby se seznámili s hopy, a potom je vypustíme do Sirupu v nádrži číslo jedna a postupně je necháme zkontrolovat trasu od podsvětí až po Brumíka. Potom je vypustíme do kolonie – přivezu další dva, protože v některých místech by hopíci mohli dvěma bobrům proklouznout. Protože jsou tihle roboti hodně drahá sranda, neuklidíme je do skříně, ale dva necháme hlídat na orbitálním ostrově. Programování totiž nejsou jen na likvidaci hopů, ale také na hledání poškození nádrží a vagónů. Druhou dvojici vypustíme do moře Brumlanu a necháme je hlídkovat kolem sacích košů a likvidovat hopy, kteří se přiblíží. To aby nám hopíci ty mřížky nenaleptali!

A teď bych vám chtěl vyprávět o havárii KOPRETINY, její rychlé deratizaci a opravě na Doře...“

* * *

O čtyři dny později se Amina pověsila nad Doru a Adam se spojil s Altarem:

„Dobré rá... pardon, vy tu máte poledne – tak dobrý den, pane.“

„Letíte akorát, pane Hopsale. Váš tanker bude do tří dnů hotov. Počítám s tím, že v pondělí do něj naženeme lidi a uděláme testy. Pořád chcete starého Johna?“

„Ano, pane, nebyla to jeho vina. Promluví s ním.“

„Jak to dopadlo s terminátory?“

„Mám dva. Ti prolezli všechny nádrže a zkontrolovali potrubí. Od včera jsou na orbitě, zkontrolovali nádrže a postupně kontrolují vagóny. Brumík je skoro plný, večer nebo v noci začneme tankovat KAPKU.“

„Našli nějakého hopa?“

„Naštěstí ne.“

„Jak jste jim vysvětlil, co mají hledat. Podle fotek?“

„Nejen to. Nastavili jsme jim cvičný mód a vypustili jsme je do nádrže, kde máme odchyceného hopa. Vlastně teď už zase dva. Je to něco jako lidská klaustrofobie – jakmile je hop v uzavřeném prostoru, může se bránit, jak chce, ale nakonec se rozdvojí. Takže bobří přesně vědí, proti čemu stojí... Jako umělé výtvoř, tedy z vědeckého hlediska, hopy obdivuju: jsou hbití a velmi inteligentní. Povím vám, pane, že se jeden bobr proti dvěma hopům vůbec nechytal. Po čtvrt hodině se hopíci nacvičili a plavali si v nádrži, jako by tam žádný bobr nebyl. A když se dostanou k sobě na deset centimetrů, komunikují spolu na úrovni pojmů. Jsou schopni se domluvit na události a na tom, co udělají, až nastane.“

„Brzděte, pane Hopsale,“ zamračil se Altar, ale pak si uvědomil souvislosti a pokračoval smířlivěji, „Tohle je nemoc všech inženýrů – jsou schopni obdivovat nepřátelský výtvoř jen proto, že si uvědomují, jak pracné ho bylo vytvořit.“

„No dobře, už mlčím, nechtěl jsem vás zlobit... Jak vypadají mé finance?“

„Jste v záporu, ale není to nic dramatického – v sobotu jsem prodal nějaké Amandiny šperky. Jakmile začne KOPRETINA plnit mé nádrže, rychle se dostanete do plusu... Uvědomujete si, pane Hopsale, že už mi zbývá jen pár šperků a tento zdroj vám vyschne? Nemáte náhodou ještě ulité nějaké duhové kameny?“

„Otevřeně říkám, že nemám už ani jeden. Ale jinak to jsou samé dobré zprávy... Když dovolíte, pane, ještě si vyřídím poštu. Očekávám rozpočet na sací bagr pro Ikárie. A promluví si s Oldverzem.“

„Jak je libo. Na shledanou v pondělí.“

„Na shledanou... Jerry, spoj mi Oldverze... Dobrý den, kapitáne.“

„Dobrý den, pane. Mluvil jste s Newmanem?“

„Ano, proto volám... Předpokládám, že jste to s Marií probrali a vy mi teď řeknete, zda se vrátíte na KOPRETINU. Zvládnete to psychicky?“

„Probrali. Byl z toho v podstatě vzpomínkový večer. Shodli jsme se, že je lepší zemřít v akci než na gauči. Jaké jsou rozkazy?“

„V pondělí budete velet testu, a když bude všechno fungovat, hned v úterý můžete letět na Hopsinku. Nechal bych na vás, kolikrát poletíte a jak dlouhou si dáte pauzu. Jen to oznamte Cibovi, protože se může stát, že nádrže RH0 budou prázdné a KAPKA s Brumíkem to nebudou stíhat, tak bych si vzal KOPRETINU. Navigátorka je funkční?“

„Ano, pane.“

„Pak nechám organizaci na vás. Děkuju. Na shledanou... Jerry, spoj mi ještě Toreovou... Dobrý den, madam. Jak se cítíte?“

„Fyzicky dobře. Psychicky pod psa... Na KOPRETINĚ jsem měla být já!“

„Drahá Anastázie, přece byste měla být ráda, že jste tam nebyla.“

„Však jsem ráda – a z toho je mi tak špatně!“

„Aha... Radost z přežití by byla nemorální, kdybyste v její smrti měla prsty. Vidím to tak, že když zůstanete sama, bude to jen horší, takže si myslím, že bude správné, když v pondělí nastoupíte s Oldverzem na testy KOPRETINY a v úterý začnete plnit místní nádrže. Už jsou skoro prázdné. Váš kapitán vám řekne, kdy a kde.“

„Provedu, pane.“

„Děkuju. Zatím se mějte... Evo, stáhni poštu a letíme na Hopsinku. Přečtu si ji cestou.“

* * *

V poště byly tři zprávy.

Pravidelné měsíční hlášení od Trevora z vrakoviště a dvě zprávy ze Země. První byla od Antónia: psal, že další dva objednaní bobří už přišli. Druhá zpráva od Hageny byla rozsáhlejší, se seznamem dílů, co Hagen pořídil, s nákresy a podrobným popisem. A také cenový a časový rozpočet.

Hagen se dotazoval na velikost korby Bručouna, kvůli délce profilů U, jež na straně přehrady ponosou naviják, který se v profilu bude posouvat. Na straně přítoku by měl být prostor pro Bručouna, tj. bude stačit jeho naviják. Profily na straně přehrady budou držet tři kůly, zaražené do dna. Tady se počítalo se silou robotů. Kůly jsou dvaapůlmetrové, ale teleskopické, dají se natáhnout na čtyři metry.

Dále byl ve zprávě uveden odhad konečné ceny a výše zálohy. Nicméně na závěr byla věta, že mu věří a hned zítra se pustí do stavby Bahňáka. Ale že má ještě nějaké resty, a tak odhaduje na práci deset až čtrnáct dní.

Adam se zamyslel a počítač hlásil:

„Připrav se na přechod, Adame.“

„Odepsal jsem Hagenovi, Evo,“ řekl Adam hned, jakmile se vynořili ze subprostoru, „Pošli odpověď na KAPKU. Bude to rychlejší než kurýrem... A jdeme hned na přistání.“

„Pane,“ hlásil Cib, „Začali jsme už plnit KAPKU.“

„To je skvělé, Cibe! Nechám Aminu na Hopsince a nahoru pojedou s Balonovými výtahem. Kdy bude vhodné vyrazit?“

„Nejpozději zítra ráno.“

„Děkuju, Cibe, informuj Balonovy... Někaké nové problémy?“

„Všchno v pořádku, pane.“

* * *

Amanda běhala někde po kolonii, tak si Adam sedl ve své kanceláři ke stolu, ale Cib mu hned spojil Stelu:

„Dobrý den, šéfe. Chci se pochlubit a pozvat vás na první koloniální chléb.“

„Dobrý den i vám. To mě těší, blahopřeji. A co ten slibovaný guláš s místní zeleninou? Kolik lidí mělo zájem?“

„Gulášek bude zítra k obědu. A objednala si ho celá kolonie.“

Stela hrdostí zářila jako sluníčko a Nadire vedle ní se spokojeně usmívala.

„Výborně, dámy, děkuji. Ale s tím čerstvým chlebem opatrně, ať v noci nestrhneme klimatizaci. Hezký den.“

Bylo to pokračování dobrých zpráv z předvčerejška a včerejška: první úroda ze zahrad je sklizena a první mouka je hotova a kvalitní.

Další volající byl Lucien:

„Ahoj, Adame. Jak se máš?“

„Děkuji, příteli, jde to.“

„A stav KOPRETINY?“

„V pondělí ji Oldverz protáhne testy a v úterý přiletí pro další Sirup. Hlavně to stihneme ještě před vyschnutím dorských nádrží! Tak copak bys rád, Luciene?“

„Prostudoval jsem Jeřábníkův návrh, hluboce jsem se zamyslel a poslední týden dávám dohromady nový přepravní systém. Chtěl bych ho s tebou probrat. Jedná se o zcela novou koncepci, ne drobné změny té stávající. Mám ho propracovaný do detailů a má potenciál stonásobného zrychlení celého řetězce. Kdy na mě budeš mít čas?“

„Ráno vyrazím s Balonovými na Brumíka... Co takhle hned teď?“

„Proč ne. Jsi ve své kanceláři?“

„Ano. Pojď, už se na tebe těším.“

* * *

Lucien připadal Adamovi starší, než když ho viděl naposled. Vlastně i spokojenější, nebo spíš takový... usedlejší. Zřejmě vliv existence další ženy v jeho životě. Zrovna minulý týden o něm s Amandou mluvili – přišla totiž s objevem: Lucien už miluje Zdenu jako Zdenu, ne jako reinkarnaci své ženy. Možná se brzy dočkají první svatby v Brumlanu.

Podali si ruce a Adam posadil Lucienu ke stolu naproti sobě. Ještě než Lucien spustil, zeptal se:

„Je ten Jeřábníkův lineární dopravník vůbec reálný?“

„Ano. Je ale vhodné oddělit dopravu Sirupu mimo Hopsinku a jeho převoz k čerpacím stanicím. Jeřábníkův LDS by měl být funkční, ale vadí mi na něm jiná věc – stále je na principu orbitálního výtahu, takže ho sami nedokážeme postavit ani v budoucnu. Hledal jsem něco, co bychom postavili sami. Sami ve smyslu montáže: celky samozřejmě necháme vyrobit specializovanými firmami, které však nebudeme tahat na Hopsinku a řešit pak problémy s utajením. Nazval jsem to magneticko-gravitační katapult, MGK. Každý takový poskládáme jako stavebnici. Výroba většího počtu kusů stejných dílů MGK zlevní a vyřeší se také dostupnost náhradních dílů... Ach jo, netrpělivý příteli, jediným dotazem jsi mi úplně rozhodil připravenou přednášku. Nejdůležitější informace měly MGK předcházet.“

„Promiň, Luciene. Ve skutečnosti to nebylo na závadu: teď jsi mě navnadil tak, že tě nikam nepustím, dokud mi všechno neřekneš!“

„Tak dobře... Když už tady hážu zkratka, tak přidám další: celek jsem nazval kontejnerový dopravní systém, KDS. Vychází ze systému námořních kontejnerů a i v našem případě je hlavní přínos ve zrychlení přepravy, protože eliminuje nejpomalejší článek dopravy Sirupu – čerpadla. Nic se nebude přečerpávat!“

Kontejner bude navenek válcovitý, ale jeho vnitřní struktura bude splňovat dva protichůdné požadavky: variabilní objem a minimální pohyb obsahu. Po různých výpočtech jsem dospěl k tomu, že kontejner bude mít vnější průměr dvacet metrů, výšku přes třicet a objem dvojnásobek jedné nádrže KOPRETINY, nějakých šest a půl tisíce metrů krychlových. Je to spočítané vzhledem k možnostem dnešních raketových motorů. Jak vidíš, počítám i s dopravou nosičem, jaký udělal Altar pro KOPRETINU. Ukázalo se to jako výhodné a hlavně rychlé řešení, byť přináší závislost na výrobcí paliva. Když on je jakýkoliv jiný způsob časově náročný na vybudování...

Přeskočme podrobnosti a už jen konstatujeme, že máme na oběžné dráze naplněný kontejner – mým výtahem nebo jednou pomocí MGK, Jeřábníkovým LDS, nebo raketovým nosičem. Máme-li zachovat výhodu kontejnerů, musí také navazující systém pracovat s celými kontejnery: jak orbitální ostrovy, tak čerpací stanice. A samozřejmě také překladiště nad Ikáříi...

Takže ten plný kontejner připojíme k tahači, k remorkéru – říkej tomu, jak chceš – a přesuneme ho na překladiště. Z překladiště ho převezme jiný tahač a přesune ho k čerpací stanici. Stanice bude mít nejméně čtyři kontejnery: když se jedna dvojice vyprázdní, přepne se na druhou dvojici a ta první se může vyměnit za plné kontejnery bez přerušování tankování...

Jak vidíš, nikde nejsou třeba žádná čerpadla a jejich servis. Při změně požadavků se nemusí měnit konfigurace čerpací stanice, jen se změni intervaly výměny kontejnerů. Snadno se tak bez dalších nákladů dají zohlednit sezónní výkyvy – když skončí sezóna, zvětšené nádrže ti už zůstanou, takhle se jen vrátíš k původním intervalům. Navíc se rámová konstrukce mnohem snadněji a rychleji rozšíří o další kontejnerová stání...

Promyslel jsem všechno do důsledků a vyšlo mi, že bude jednotný rám pro dvojici kontejnerů. Tím chci říct, že všechno bude v sudých počtech. S tím totiž souvisí velikost toho tahače – měl by být schopen převzít dva kontejnery... Cibe, zobraz nám první tahač... Jak vidíš, tahač bude fungovat obdobně jako KOPRETINA – válcový hvězdolet, který si připne dva nebo čtyři kontejnery. Cibe, ještě ukaž druhý tahač...

Tenhle tahač funguje jinak: diskový hvězdolet převáží dva kontejnery za sebou, držené třemi kolejkami. Na

tomhle ale ještě pracuju: snažím se vymyslet způsob manipulace s kontejnery bez nutnosti raketových motorů, tedy bez závislosti na palivu. Ale nevím, zda to má smysl: šest tisíc tun má takovou hybnost, že všechny konstrukce musí být velmi masivní. Možná by to šlo lépe, kdyby byly kontejnery poloviční. Nebo zkusit kombinaci obou způsobů... Promiň, Adame, ale vidím to tak, že se naše závislost na Doře spíš ještě zvětší.“

„Ve skutečnosti bude větší spotřeba raketového paliva pro nás výhodnější: Altar mi dává na své palivo stejnou slevu jako já jemu na Sirup. Jenže mu dodáváme Sirupu třicetkrát více. Tak to, Luciene, ani neřeš... Chtěl jsem ale říct, že ten úplně první krok, tady na Hopsince, se bez čerpadel neobejde!“

„To je pravda, ale ten není tak problematický jako stovky čerpadel, rozestých po vesmíru. Zásadní výhodou je stacionárnost: čerpadla budou v prostoru se stálou gravitací a kyslíkovou atmosférou. Snadněji je budeš kontrolovat a opravovat. Navíc, protože všechno bude navrženo od začátku, budou kontejnery na rychlé plnění připravené.“

„Jak to myslíš?“

„Už jsem se zmínil, že to nebude jedna nádrž, ale několik menších, pevně spojených. Zvažuju dvě konstrukce: jedna má třináct plnicích otvorů, druhá čtrnáct. Když použijeme čerpadla, co teď máme na ostrovech, pět metrů za minutu, naplníme kontejner za sto minut. Na RH0 bys mohl dodat pět KOPRETIN každý den a ne jednu KOPRETINU za tři dny! Jsem si jistý, že počet plnicích otvorů a tím i rychlost můžeme zdvojnásobit... Potom by ale bylo výhodné, kvůli spotřebě paliva, mít remorkér pro čtyři nebo šest kontejnerů. Tuhle část bych ale potřeboval konzultovat s Kenem Wilsonem na Doře... Jednou... Předpokládám, že by to dělala Dora.“

„Když by neodmítli, tak ano... Děkuji ti, Luciene, ale už mám hlavu jak horkovzdušný balón. Půjdeme na oběd?“

„Dobře, ale jen my dva, bez žen. Ještě ti chci vysvětlit ten katapult.“

„Jsem pro, pane konstruktéře!“

* * *

U Země čekalo Adama překvapení.

Sluneční pošta, automatický hvězdolet putující sluneční soustavou, vzala čerpací stanici ALFA RH0 na vědomí a doručila sem oba bobry. V Evropě byl podvečer, a tak hned, jak se KAPKA připojila k téměř prázdné nádrži, spojil se Adam s usedlostí:

„Ahoj, Země. Kdokoliv je tam, díky za poštu. Oba bobry jsem převzal v pořádku. Byl to skvělý nápad, který ušetří čas i peníze. Jak se vám tam dole daří?“

Šest sekund. António byl v pracovně, tak reagoval hned:

„Ahoj, Adame. Tady dole nic zvláštního ani nového. Jaká je situace u vás? Vezeš, předpokládám, nějaký Sirup. Na čerpače byli nervózní a odnesli jsme to my, protože nám zavolat mohli!“

„Hlavní je, že u nás situace není horší a brzy se vrátí k normálu: v pondělí vezme Oldverz KOPRETINU na projížďku a od úterý zase začnou plnit Doru. Já jsem tady s KAPKOU, první dodávka z Brumíka.“

Šest sekund.

„Blahopřeji ti, Adame... Právě mi došlo, že KAPKA může čerpat jediné z Brumíka. Kolik tam vlastně máš čerpadel? Jaký je interval? A co ti dva bobří? Jak to dopadlo?“

„Vůbec nevadí, že je na Brumíkovi jen jedno čerpadlo a plníme nádrže postupně, protože to zdržuje výtah. Interval je dvanáct dní: KAPKU začneme plnit ve třetině jedenáctého dne a na konci dvanáctého dne jsme tady. Bobří prolezli celý sirupový řetězec a nenašli žádného hopa ani další poškození. Hopíci jsou hodně inteligentní a komunikují mezi sebou, jeden bobr by hopa nedostal. Takže to není zbytečné mrhání, do kolonie musíme vypustit ty čtyři najednou, aby měli alespoň nějakou šanci, když narazí na dva hopy. Viděli jsme také úspěšný hopíkův útok tím tvrdým koncem – bobr vyletěl ze Sirupu a obloukem dopad o dva metry dál. Ale nic se mu nestalo – prohlédli jsme ho a jsou dobře udělaní. Ale nemusíš se bát: v řetězci je několik mřížek, jištěných kamerami a speciálním dohledovým systémem, který nemá s rychlostí hopů žádný problém. Bylo dobře, že jsme si ty hopy v nádrži nechali, mohli jsme bobry i hlídače detailně seznámit s nepřítelem... António, pošlu ti číslo účtu a částku, kterou uhradíš z účtu Ikárie. Je to záloha na Bahňáka. To je ten sací bagr, který Hagen pro Ikárii staví. Děkuji ti... Pozdravuj Mirandu. Jestli nepotřebuješ nic dalšího, tak se zatím měj.“

Šest sekund. Vedle Antónia se objevila také Miranda.

„Jo, hodnoty jsou zde. Hned to pošlu. Zatím to je všechno. Ahoj.“

„Ahoj, Adame... Pozdravuj Amandu,“ zamávala Miranda do kamery a usmála se. Musela mít hodně dobrou náladu.

* * *

Adam si ověřil čas a už chtěl volat Hagenovi, když mu NSH oznámil, že přišla zpráva ze Země, odesílatel pan Herman:

Ty sis, Adame, neověřil, kolik na tom účtu je, vid'. Zapomněl jsi, že se vloni kupoval potravinový konvertor a další věci. Ministerstvo zatím refundovalo jenom půlku. Ale Xavier na ně už přitlačil, zbytek bude do tří neděl. Na účtě Ikárie jsou sotva dvě třetiny požadované částky. Co mám dělat?

António

„Počítači, odešli odpověď: Počkej s tím. Nejdřív zavolám Hagenovi... Konec zprávy. A teď mi spoj toho Hagen... Dobrý den, tady Hopsal.“

Dvacet sekund.

Hagen byl v dílně a chvíli mu to trvalo. Na obrazovce se objevily nejprve ochranné brýle a až potom Hagen. V ruce

držel kotoučovou pilu a usmíval se:

„Jsem rád, že voláte. Přestože jste už třetí za deset minut – jen začnu něco dělat, spustí se bengál! Jak vidíte, kus už je hotový. Psal jsem vám, že mám resty, ale jakmile jsem to odeslal, matka příroda zatlačila a najednou se všechno během jednoho dne vyřešilo. Nemám rád, když si ze mě takhle dělá srandu... Myslím, že Bahňák bude do týdne hotov. Už jste domlouval nějakou dopravu?“

„Tak dopravu jsem domluvil až za dva týdny, ale zkusím to posunout. Termín vám řeknu za dvanáct dní, až přiletím s další dodávkou Sirupu. Poslal jsem vám odpověď na dotazy na Bručouna a chtěl jsem vám poslat zálohu, jenže tu je menší zádrhel – Ikárie na svém účtě nemá dost peněz. Jsou tam dvě třetiny vašeho požadavku. Chtěl jsem se zeptat, jestli nevádí, že vám to pošlu ze dvou různých účtů.“

Šest sekund.

„No vidíte – zrovna jsem vám chtěl vysvětlit, že odhad zálohy byl přemrštěný. Už jsem nakoupil všechno, takže vím, že ty dvě třetiny původní částky budou jako záloha stačit. Zbytečně to nekomplikujme.“

„Děkuji. Dobře se mi s vámi jedná. Ujišťuju vás, že každou chvíli mají dorazit peníze z Dory. Než se z Ikárie vrátíme, účet bude doplněn.“

Šest sekund.

„Já děkuju vám, pane Hopsale. Znáám lidi, co by z takových průběžných změn měli doživotní trauma... Tak za dvanáct dní na slyšenou.“

„Na shledanou. Ozvu se... Počítači, ukonči hovor a odešli panu Hermanovi zprávu: *Můžeš to poslat, António. Hagenovi to prý bude stačit. Adam. Konec zprávy.*“

* * *

Další na řadě byla Iva Tenká. Celou dobu se průběžně vracel k jejich rozhovoru a bádál nad tím, co užitečného by Iva v kolonii mohla dělat.

„Ahoj, Ivo. Máš chvíli?“

Po šesti sekundách se ozval hlas počítače firemní budovy:

„Dobrý den, pane Hopsale. Paní Tenká už tu není, ale smím vás přepojit na soukromé číslo. Malý moment...“

„Tenká. Ahoj, Adame... Ano, mám tolik času, kolik budeš chtít.“

Její oči zapátraly po můstku KAPKY a zklamalo ji, že neviděla Alana. Adama zamrzelo, že neměl dost představitivosti a nevzal Alana s sebou. Ale možná, že je dobře, že tu Alan není. Chystal se dát Ivě návrh, který by se Alanovi asi moc nelíbil. Ivino zklamání asi bylo hned dvojité, protože evidentně měla nový účes, který musel dát hodně práce, a chtěla se milému pochlubit.

„Nejsem sice Alan, ale nejsem ani slepý: tohle ti, drahá Ivo, moc sluší... A teď proč volám – mám nápad na tvé důstojné umístění v Brumlanu. Mohu ti ho předložit? Tedy jestli se situace nezměnila.“

Šest sekund.

„Děkuju. Jsem ráda, že si alespoň někdo všimne... Situace se nezměnila. Takovéhle věci se nesrovnávají samy od sebe, víme? Může to být jen horší. Pomluvy narůstají do obudných rozměrů. Začínám být znechucená.“

Pak si vzpomněla na Adamovu oblíbenou zábavu a pokusila se trochu rozhovor odlehčit:

„Žádný návrh nemůže být horší, než tvé volání při ranní kávě.“

„Tak dobře... Co kdybys složila velitelské zkoušky a velela tankeru mezi Hopsinkou a Ikárií? Kapitánů je nedostatek, uchytila by ses i kdekoliv jinde!“

Šest sekund. Vlastně deset – Iva vyvalila do kamery oči a čekala, kdy se Adam začne smát. Když jí došlo, že to myslí vážně, zasmála se ona:

„Ty seš vážně cvok! Z velení strach nemám, ale co já vím o hvězdoletech. Těžko bych zvládla několikaleté studium, víme?“

„Je to jinak. Dvakrát ročně se na Sluneční akademii sejde komise, která přezkouší přihlášené a v předběžném slyšení akceptované dospělé osoby s praxí. Z člověka s tvými zkušenostmi budou nadšení. Termín nejbližší zkoušky, září, je skutečně nereálný, ale příští březen už ano... Podívej, Ivo, mám pilotní průkaz té nejvyšší třídy, takže tě na Silvestra přezkouším skutečně do hloubky. Také mám od mého zkoušejícího odkazy na potřebné materiály, které ti dodám... Promysli to, mít na můstku člověka, kterému důvěřuju, je k nezaplacení. Abys rozuměla: licenci nepožaduju já, ale počítač lodi. Bez toho nikam neletí. Ale trestat lidi nemůže, proto tam musí být velitel. Poslal jsem ti odkaz. Funguje to tak, že následující den po zkouškách je předběžné slyšení na následující termín. Takže máš čas do září.“

Šest sekund.

„Zní to dobře, Adame. Já si to prostuduju. Kdy tu zase budeš?“

„Za dvanáct dní tu zase budu s tankerem, ale za další dva dny přiletím s nákladní lodí do Minneapolisu. Napadlo mě, že kdyby sis chtěla udělat pár dní volno, přivezl bych ti Alana. Nebo tebe bych na pár dní odvezl na Hopsinku.“

Šest sekund.

„Zní to moc hezky. Ale jak tomu říká ta komise: jsem dospělý člověk s praxí. Kromě jiného v kalkulaci nákladů. A to, co nabízáš, jsou zřejmě náklady navíc, víme? Taky vím, že umíš počítat. Takže: proč tohle děláš, Adame?“

„Protože, jak už jsem řekl, nejsem slepý. Vidím a slyším, jak těžce neseš dlouhé odloučení. Je mi to zřejmé, protože totéž se děje s Alanem. Snad mi odpustíš, že mi to *není* jedno...“

14. Bahňák v akci

KOPRETINA byla zase funkční a právě čerpala Sirup na Hopsince. Již třetí kolo po opravě. KAPKA se především vrátila z druhé cesty k RH0 a Adam s Balonovými sjeli výtahem do Brumlanu. Čtyřčlenný bobří tým brázdil kolonii. Žádného hopa zatím nenašli, ale Cib hlásil nalezení několika jednoznačných stop. Bobři byli opravdu pečliví kontroloři!

Nyní se Amina blížila k Doře. Adam se tentokrát obrnil trpělivostí a vydržel nekomunikovat až na synchronní orbitu. Nela se Stenem z něho ale měli srandu, když viděli, jak chodí po pilotní kabině jako tygr v kleci.

„Jerry,“ mohl konečně oslovit počítač, „je můj oblíbený hangár volný? Amina tu bude čekat celý týden.“

„Ano, pane Hopsale, můžete tam přistát. Nákladák je také připraven. A až přistanete, chce vás vidět pan Newman. Balonovy vezměte s sebou.“

* * *

Malý nákladní hvězdolet, dvakrát větší než Amina, přistál na brumlanském astroportu a naložil Bručouna, univerzální pásové vozidlo. S ním nastoupil také Alan, protože Iva slíbila, že si na něj udělá čas.

Na Azerii bylo poledne. Adam zavolal na vrakoviště, telefon vzal Trevor:

„Ahoj, Adame. Jdeš si pro roboty?“

„Přesně tak. Potřebuju oba asi tak na týden. Pak ti je sem zase přivezu. Raději je sem doprovod. Mají něco rozdělaného? Když tak počkáme.“

„Pořád mají něco rozdělaného,“ zasmál se Trevor, „Dojdu pro ně, aby se umyli, a hned jdeme. Zatím ahoj.“

Na gigantickém astroportu v Minneapolis přistáli v devět večer. V podzemí přiděleného stání čekala Iva, protože Alan prohlásil, že do TT, podzemního supersonického vlaku, vlezte jen v případě, že Iva bude s ním. Na ploše pak čekal Hagen a letištní dopravník se sacím bagrem.

Vysadili Alana a naložili Hagen. Roboti odnesli Bahňáka rovnou do Bručouna. Adam představil Hagena Balonovým a odvedl ho do kajuty. Když tam přišli, vytáhl z kapsy sáček se zipem, otevřel ho a přistrčil ho k Hagenovi:

„Pane Hagene, dejte mi sem všechnu elektroniku, co máte. Na Ikării stejně nefunguje. Ale kolonisté chtějí mít jistotu, že nebudete pořizovat žádné záznamy... Prosím.“

Hagen byl zaskočen, ale poslechl. Váhavě si sundal z pravé ruky komunikátor a z levé zdravotní náramek a vložil je do sáčku. Adam sáček uzavřel a znovu Hagena překvapil, protože s ním šel k uzamykatelnému boxu za vstupními dveřmi. Box zamkl, ale klíček podal Hagenovi. Komentoval jeho údiv:

„Co se divíte? Já jsem splnil požadavek starosty, NSH pohlídá, že do toho boxu nepolezete. A vy máte jistotu, že se nikdo nebude hrabat ve vašich osobních datech... Teď je na vás, zda budete odpočívat, nebo za námi přijdete na můstek. Na Ikării stejně přiletíme odpoledne, k jezeru vyrazíme zítra ráno.“

„Ještě jsem nebyl na můstku žádné lodi, tak pozvání rád přijmu. Jdu s vámi, chci vidět také start.“

* * *

Bručoun zabručel a pohnul se. Na korbě se povaloval Ajax, Ben a Bahňák, v kabině byli kromě Adama a Hageny ve skafandru čtyři domorodci v pracovní kombiněze: starosta Forseti, kartograf Svach a dva hromotluci, evidentně dvojčata, Jan a Dan, v kolonii přezdívaní Proton a Neutron.

Adamovi dalo dost práce zjistit, že Jan skoro na každou otázku odpovídá 'proto' a Dan obvykle odpovídá 'ne'. S tím také obdržel upozornění, že chce-li si s nimi rozumně popovídat, musí je od sebe oddělit. Avšak následoval smích a poznámka, že jsou svázaní jako zmíněné částice.

Projížděli zeleným šerem, ale mezer bez vegetace bylo dost a teplota v kabině rychle stoupala. Okna hermetické kabiny se pochopitelně nedala otevřít. Adam s Hagenem byli v klimatizovaném skafandru, ale kolonisté byli brzy pečení vaření. Adam si toho všiml až v půlce cesty a spustil klimatizaci.

Když podél říčky dojeli až k jezeru, pochopil Adam, proč si kolonisté dali tolik práce s přemostěním říčky hned u kolonie: na pravé straně byl břeh pozvolný se širokou travnatou pláží, ale vlevo spadaly skály rovnou do vody. Bylo jasné, kam má jet: břeh u přítoku byl na levé straně zarostlý, napravo byl průsek až na pláž.

Adam se obrátil do kabiny na svalovce:

„Už je vám jasné, proč jsme s sebou brali sekery?“

„Ne,“ odpověděl Dan.

„Protože využijeme naviják na předku Bručouna a čtyřmetrový průsek na otočení nebude stačit. Bručoun nemůže stát rovnoběžně s břehem, naviják potřebuje nejméně dvaadvacet stupňů. Bude třeba průsek rozšířit alespoň na šest metrů.“

„Tak proto!“ prohlásil objektivně Jan.

„Roboti zatím zarazí kůly a udělají lávku... Tak všichni ven!“

Vystoupili, Adam otevřel dveře nákladového prostoru a řekl robotům:

„Podejte nám sekery... Ještě tu zůstaňte, objednu jezero, abyste to netahali tak daleko. Díky... Pozor, zavírám!“

Adam nastoupil. Hagen už zase seděl v kabině a omluvným tónem řekl:

„Nejsem na skafandr zvyklý, tak se svezu s vámi. Každý metr dobrý!“

U hráze travnatá pláž končila a skály se svíraly do úzkého údolí. Adam šel pro roboty, Hagen opatrně vystoupil a šel si prohlédnout hráz. Bez zastavení čvachtal podél obřích balvanů až k mezeře, kde se říčka vrhala do propasti. Tam ho ale něco zaujalo a sklonil se ke kamenům. Adam ho pozoroval, a když začal po balvanech šplhat výš, zapnul si vysílačku:

„Pane Hagene, uvědomte si, že tu máme normální gravitaci, ale nemáme nemocnici. Navíc, pokud byste si rozbil přílbu a přežil, musel byste na lkárii zůstat. Máte boty od bahna, snadno uklouznou. Prosím opatrně!“

„No jo, dám si pozor.“

Roboti zatím vytáhli teleskopické kůly a palici. Dva profily složili do trávy, jeden kůl nechali na břehu a vydali se v Hagenových stopách. Zastavili se na pátém metru a roboti silou skoro celý kůl zarazili do bahna. Tak ho zase z bahna vytáhli, uvolnili kolíky a kůl natáhli na čtyři metry. Po zajištění pokus opakovali a na tvrdé dno narazili až ve třech metrech. Palicí kůl dorazili tak, že zůstalo půl metru. Pak šli na desátý metr a postup opakovali. Jenže dno stoupalo a tak museli bušit palicí mnohem déle.

Hagen mezitím došel říčkou skoro až k ústí, protože za ta století měla říčka vymleté široké koryto a proud byl velmi slabý. Adam z něho viděl jen vrcholek bílé přílby. Ale jak se blížil k ústí, koryto se zužovalo a bylo stále mělčí. Když se Hagen zastavil, aby si odpočinul, viděl mu Adam i ramena.

„Pane Hopsale,“ ozval se najednou, „který knoflík vypíná venkovní repro?“

„Ten modrý.“

„Aha... Hola, hola! No jo, je to tak. Nechci, aby mě starosta slyšel, protože vám musím říct smutnou věc.“

„Jen se nebojte a povídejte!“

„Od vás to bude dobře vidět: všimněte si, že přítok není kolmý. Kolik to může být? Dvacet, třicet stupňů? Protáhněte přímkou středem přítoku až ke břehu. Kde skončila?“

„Máte pravdu... Asi tak v polovině, spíš v první třetině břehu. Co je na tom smutného?“

„Což nemáte představivost, pane Hopsale?!“ vzbouřily se v Hagenovi hormony, „Na téhle přímce by mohla být většina calositu. Protože však vznikly podvodní proudy, našli pár kousků i v pravém rohu.“

„Říkáte, že od kraje bude koncentrace calositu narůstat?“

„Pokoušíte se vidět jen to pozitivní, že?“ zasmál se Hagen, „Ano, je to tak, ale potom bude koncentrace prudce klesat a u hráze nebude nic!“

„Ještě nějaké špatné zprávy?“

„Určitě jste už přemýšlel nad tím, jak překonáte Bručounem řeku, až pravou stranu vyčistíme.“

„Ano... Bude se muset udělat průsek...“

„Nebude!“ řekl Hagen tak kategoricky, že se Adam zarazil, „Nebude to třeba. Proudly mají tendenci uzavírat se do sebe a tvořit víry. Směrem ke korytu řeky bude calositu ubývat, v posledním pruhu bude možná trošku těžších kousků u břehu, ale v levé části jezera už nebude vůbec nic.“

* * *

Hagen měl pravdu! Netrvalo to ani tři dny a měli hotovo. Vytěžili s bídou dvě bedny, všechno po sobě sklidili a roboti podle plánu obnovili hráz.

Nejprve položili do proudu několik obřích balvanů v šíři hráze a přibližně dvacet centimetrů nad hladinu bahna. Vodopád, až na pár malých proudů, zmizel, koryto se velmi rychle zaplnilo a voda se rozlila po bahně. Potom položili na každou stranu malé kameny a spojili je rychle tuhnoucí směsí. Na ně položili vedle sebe tři profily U a pak naskládali kameny tak, aby přibližně kopírovaly původní tvar hráze. Mezery zalili šedým betonem a bylo hotovo.

Forseti pozoroval jejich počínání s podezřením, ale když pokládali profily, zeptal se Hagena, protože věděl, že tohle naplánoval on:

„Pane Hagene, jaký to má smysl?“

„Smysl? Jaký má smysl úcta k přírodě? Fuj, to zní jako z letáku. Mluvíme o účtě k prostředí kolem nás. Jsme sice na jiné planetě, ale chcete tu být i za sto či za tisíc let, ne? Uvědomte si, že vypuštěním jezera jsme pro svůj zisk narušili život místní zvířeny, která sem chodila pít. Také mnoho ptáků hnízdilo u zdroje vody. Vy možná ne, ale já dobře viděl ta hnízda na námi pokácených stromech. Hnízda si postaví znovu, ale jezero musíme obnovit my!“

Znělo to velmi neuctivě, až drze. Ale Forseti dokázal překonat urážlivý tón, ze kterého jen lehce pobledl, a naprosto klidným hlasem řekl:

„Máte pravdu, pane Hagene. Snažím se přírodu nepřehlížet, ale teď jsem nějak zapomněl... Asi zklamáním z toho, jak málo jsme toho našli... Vysvětlete mi to, prosím.“

Adam poslouchal a při tom se bavil výrazem dvojčat. Málem se anihlovala zklamáním, protože se žádná rvačka nekonala. Hagen se uklidnil a vysvětlil:

„Speciální směs je drahá, tou jsme spojili jen ty malé kameny, které nesou kovové profily. Díky velkým kamenům, které sahají výš než bahno, se nyní plní celé jezero. Než se hladina přelee přes ně, uplyne dostatečný čas, aby ta extra směs zatuhla. Potom se vodopád obnoví. Vlastně budou tři. Díky odtoku bude hladina stoupat tak pomalu, že obyčejná směs v horní části bez problému vyzraje a voda ji nepoškodí. Ale zanedlouho, tak do týdne, vystoupá voda až nahoru a přelije se přes hráz.“

15. Hagenův objev

Bručounovy pásy zaklapaly na kovové podlaze hvězdoletu. Bručoun zastavil, vrata se zavřela a ukončila další Adamovu akci na Ikării. Oba přešli do přechodové komory, kde proběhne dekontaminace. Tým čističů se zatím věnoval očištění Bručouna.

Dekontaminace se nespustila, ale ozval se přísný hlas NSH:

„Pro dekontaminaci musíte zpřístupnit i kapsy, pane Hagene! Věci odložte do boxu.“

Hagen nejprve ztuhnul, pak se ale zatvářil vzdorovitě a celý se napružil. Asi čekal, že po něm Adam skočí. Adam se ale ani nehnul, jen se tvářil smutně a pokynul mu k boxu, který se vysunul ze stěny. Hagen tam položil šedý váleček calositu a box zajel do stěny. Teď již se dekontaminace spustila.

Adam promluvil, až když odložili skafandry:

„Pojďte se mnou na můstek, musíme si něco vysvětlit,“ a pokynul mu do výtahu. V pilotní kabině je uvítala Nela a Sten, kteří o problému nevěděli. Adam nejprve přikázal start na synchronní orbitu a pak se obrátil klidným hlasem na Hagena:

„Posaďte se. Proč jste to udělal?“

„Co se mnou uděláte???“

„Čekáte snad nějaké násilí? Není k němu důvod... Chtěl jsem tak znalého člověka mít za přítele, mít tak šikovného technika v Brumlanu. Tak jsem jen trochu zklamaný... Opakuji otázku: Proč? Jasně a zřetelně... Prosím.“

„Co jste si myslel?! Investujete takové peníze a množství energie strojů a lidí do hledání kousků nějakého materiálu, ale odmítáte prozradit, co to je. Asi to bude velká vzácnost! Vypadá to jako kov, ale je strašně lehký. Navíc je nad slunce jasnější, že to není nějaká ruda, konkrece, které těžíme v sedimentech na Zemi, ale čistý materiál. Divný materiál v bahně na jiné planetě? Už tahle věc je důvod k odebrání vzorku. Ale jsou tu i další rozpory.“

„První část je logická. Co ale myslíte těmi rozpory, pane Hagene?“

„Víte, začínal jsem na říčním bagru a o řekách něco vím. Prohlédl jsem si hráz a starosta dost přesně popsal loňskou potopu: zbytek povodňové vlny podle mě eliminovaly už ty dva zákruty řeky u Calosu. Myslím, že tu vlnku na jezeře byste ani neviděl, i kdybyste o ní věděli. Rozhodně nemohla protrhnout přírodní hráz!“

„Škoda, že jste to neřekl dřív! Tohle si myslel Forseti, ale já si to nemyslel, už když mi ukázat fotky. To není krycí historka, vážně nevíme, co tu hráz protrhlo.“

„Ale já to vím.“

„Vážně?“ podivil se Adam. *Že by mimozemšťani napadli i Hageny?*

„Dynamit. Ani by ho nemuselo být moc, tlak vody by udělal většinu práce.“

„Těžko. Vám by starosta možná lhal, ale u mě nemá důvod. V kolonii jediná výbušnější věc je malá plynová pistole na radnici v trezoru. Vymyslete něco lepšího.“

„No, zkusil jsem to, pane Hopsale... Zdá se, že jste ke mně upřímný, budu i já... Na ten dynamit zas tak moc nevěřím.“

„Našel jste snad něco dalšího?“

„Našel... Ale vzhledem k tomu, co jste mi řekl, je to nereálné.“

„Právě naopak! Podle mě se milovými kroky blížíte ke správnému závěru. Tak do toho!“

„Aha,“ vydechl Hagen, protože mu došlo, že přeci jenom ten Hopsal ví víc, než říká. „Jednou jsem byl svědkem, co dokáže mikrovlnný laser. Podemletá skála se zřítíla do vody a způsobila rozsáhlé záplavy, protože přehradila koryto. Musí se to ale umět: když ho namíříte na kámen na rozhraní vody a vzduchu, žár narušuje kámen a do prasklin vniká voda, kterou mikrovlny okamžitě mění v páru. Vzniká třaskavá směs se vzduchem, která má dostatečnou razanci, aby skálu během chvíle roztrhala. Podstatné je, že na zbytku skály zůstanou stopy – kombinace jemných prasklin a natavené kameniny. Přesně to jsem našel kolem díry v hrázi.“

Podíval se na Adama a podezřívavě se zeptal:

„Vy víte, co to bylo?“

„Asi ano. Byla to domněnka, ale když jste to takto popsal, jsem si tím jistý... Pane Hagene, už toho víte příliš, nemám jinou možnost... Jste čestný muž, a když vám řeknu pravdu, podloženou důkazy, určitě pak sám uznáte, že mlčenlivost je na místě. Bude to trochu delší, povím vám to v subprostoru. Ale než odletíme, musím vám ukázat důležitý důkaz. Moment... Počítači, visíme nad Calosem?“

„Ano, pane.“

„Dobře. Podívej se dolů: vidíš pár kilometrů od Calosu tu barevnou louku, rozdělenou okrovými pruhy?“

„Ano, pane.“

„Ukaž nám Calos a tu louku, ať Hagen vidí její umístění. Potom se na ni zaměř, ať vidíme jednotlivé rostliny.“

Hagen jen zíral. *Nějaké kytičky!*

„Louka jako důkaz mikrovlnného laseru, pane Hopsale?“ řekl ironicky.

„Říkal jsem vám, že souvislosti jsou složité, vydržte ještě chvíli... Počítači, nech ten obrázek zobrazený a leť na Zemi. Ještě něco: který že paragraf řeší utajení souřadnic a dalších parametrů v případě, že by tím byla dotčena práva vlastníků?“

„Zákon 1212 z roku 2083, paragraf 63. Písmen je tam skoro celá abeceda. Co požadujete?“

„Budu panu Hagenovi sdělovat informace, k nimž smí mít přístup pouze radní Calosu a já. Žádné jiné bytosti, tedy ani Jerry či pan Newman... To se týká i vás, pane Hagene: uslyšíte věci, jejichž veřejná znalost by na milion procent vedla k devastaci Ikárie, v důsledcích patrně k úplné likvidaci Calosu i s lidmi. A také k pořádné ostudě, minimálně v této galaxii... Věc se má takto: loni v dubnu vysadil v Calosu reaktor. Kolonisté prokázali, že nejsou ze skla, a přežili. Jako jediná možnost, jak zachránit osobnost počítače kolonie, byla udělat náhradní zdroj. Vyřešili to tak, že postavili

tu přehradu, která je pak vyplavila. Při hledání materiálu na vodiče objevili calosit. Je to supravodič, pane Hagene. I v horké vodě! Jediné, čeho byste rozbořem toho kousku dosáhl, by bylo, že by na Ikárii vtrhli všelijací prospektoři. Protože to je materiál, který vyrobit nedokážeme. Tu slitinu ano, ale nebyla by supravodivá. Je s ní stejná potíž jako s binedalem, který se používá na spalovací komory hvězdného pohonu. Forseti vám říkal pravdu, ta záplava zabila velmi málo lidí, ale zlikvidovala úrodu krátce před sklizní, staré zásoby i potravinové konvertory. Většinu techniky se podařilo opravit, konvertory ne. Skupina, vyslaná do kopců proti proudu, našla právě takovouhle louku. Provedli rozbor, louku sklidili a snědli. Za chvíli zjistíte, že se kolem téhle duhové louky všechno točí. Ona to totiž není žádná louka, ale zemědělské pole. Je zde milionkrát opakující se čtveřice rostlin: vysoká zelená, podobná přerostlé kukuřici s modrými květy na vrcholu, žluté obilí s více klasy na stvolu a dvě popínavé, červeně a fialově kvetoucí rostliny. Zelená vytváří pro ostatní tři stín, je zásobárnou vody, do které přidává jedy, vytvořené pomocí fotosyntézy, a generuje slabé elektrické pole – obojí kvůli odrazení či likvidaci škůdců. Popínavé rostliny jsou také proti škůdcům, ale těm velkým, kteří budou louku spásat. Kombinace kterýchkoliv dvou rostlin je jedovatá, trojice rostlin násobně více. Díky tomu, že se lidé i přes imunizaci od zdejších zvířat liší, nenastal problém hned, ale až po necelých třech týdnech – lidé začali umírat na otravu, protože prakticky všichni okusili trojici rostlin. Do toho jsem přiletěl já. V podstatě náhodou. Z klád, použitých na přehradu, zůstala už jen jedna. Kláda povolila přibližně uprostřed, ale byla podivně roztrpená a zdálo se mi, že i opálená. Ale stačilo to jen na podezření. Jenomže, naštěstí, se stala ještě další podivná věc: na venkovním stole před radnicí se v noci objevila velká bedna obilí. Bez těch dalších tří rostlin.“

„Gesto dobré vůle! Ať už to byl kdokoliv... Vlastně – jak to všechno víte?“

„Protože jsem za vlastníky duhového pole šel. A byl jsem úspěšný. Částečně. Odmítli kolonistům pomoc, protože, i kdyby se do toho pustili, nestihli by to. Navíc lidem vzkázali, že musí Ikárii do deseti let opustit, protože osejí duhovými poli celou planetu. Také mi vysvětlili, že zničení přehrad bylo nedorozumění: planetární agronom, samostatný létající robot, zničil domnělou přírodní překážku, protože vody přehrad se rozlily tak daleko, že zaplavily jedno z polí. Naštěstí přišel na pomoc Bog, ten z jiné galaxie, z civilizace, co mi dala do užívání Hopsinku, a kolonisty i mě zachránil.“

„Takže už dvě vyspělé civilizace? Zdá se, že na ně máte čich. Hledáme je přes dvě stě let, a vy za tři roky najdete hned dvě. Takže je Ikárie pro nás ztracená?“

„Ztracená není, protože Bog je ukecal, no, spíš donutil, že se s námi o Ikárii podělí. A ještě je donutil k jedné věci... Počítači, na okraji toho duhového pole je taková krychle, zobraz nám ji... Tohle je pro Calos nejbližší komunikační budka, vzor nula. Uvnitř je počítač, který ovládá naši řeč a slouží ke spojení s mimozemšťany pro případ nějakého průšvihů.“

„Jak vypadají?“

„To nevím. Celou dobu jsem byl na samotce. Mohu jen říct, že mají podobný metabolismus: dýchají kyslík, jedí obilí a pijí vodu. Patrně mají čtyři prsty, ale jejich komunikační frekvence leží někde nad sto kilohertz. Když by zakřičeli, asi by nás tím ultrazvukem zabili... Dopovím to: calosit kdysi těžili někde ve vesmíru a používali, ale dneska mají lepší materiály. Tak ho vzali, v podstatě jako odpad, a použili ho v začátcích osetí Ikárie na ohrady proti zvěři.“

„To je neuvěřitelné: u nás je to nedostižný svatý grál, u nich odpad.“

„Je to tak. Teď si ale představte, že nějaký jejich hlupák, co o pravěké supravodivosti ještě neslyšel, z toho udělá plot a do toho plotu udeří blesk. Věčně ty ploty opravovali a myslí si, že jim to ničila zvěř. A protože je calosit tak lehký, roznesla ho řeka na kilometry daleko. Nevím, zda ho dokáže ten létající agronom detekovat, nebo se některý z mimozemšťanů zamyslel, každopádně kartograf v Calosu měl stejný nápad jen o měsíc později. Také jsem Forsetimu hned řekl, že dobrosrdečný zásah mimozemšťanů je pravděpodobnější než nějaká záplavová vlnka. A vy jste mi to potvrdil. Jsem moc rád, děkuji... Umíte se dívat a přemýšlet, pane Hagene: nechám vás v klidu a vy prosím popřemýšlejte, co všechno by následovalo, kdyby se to dozvěděli dobrodruzi a novináři. A na kontrolu přístupu k Ikárii nemám ani já, ani kolonisté peníze. Tím calositem zaplatíme orbitální ostrov a kousek pozemní části orbitálního výtahu.“

„Pane Hopsale, nemusím nijak zvlášť bádát. Pro Ikárii by to byla katastrofa. Máte mé slovo, že se o tom nikomu nezmíním. Kdyby něco, tak jsme hledali zlato, to se nachází v kůře spousty jiných planet, a dvě bedny jsou zklamáním, které nikoho nenaláká.“

„Nejste-li proti,“ řekl Adam, postavil se a podal Hagenovi ruku, „jsem Adam a velice mě těší.“

„Aiden, i mě těší.“

16. Planeta Gé

Mohla to být druhá Země.

Ale i planety mají své osudy. Někdy složité, jako Země, někdy jednoduché, jako Gé. Také začínala jako žhavá koule na oběžné dráze tuctové žluté hvězdy, ne nepodobné Slunci. Planeta pomalu chladla. Její povrch byl ale bombardován tolik, že hory rostly do nebyvalé výše a údolí se propadala až k samotnému pecku.

Nakonec samozřejmě vychladla úplně, takže dopadající kusy ledu se hned nevypařily a začaly povrch postupně

zaplňovat vodou. Dvacet kilometrů hluboká moře střídaly desetikilometrové štíty. I zde trvalo pár miliard let, než proběhla terraformace, ale potom byla Gé druhou zemí oplývající hojností života rostlinného i živočišného.

Jednoho dne však doba klidu skončila. Začala to jedna sopka, další se přidávaly a došlo to tak daleko, že se v údolích začaly otevírat na kilometry hluboké rány, někdy až k samému jádru. Byla to první a zatím poslední horotvorná apokalypsa. Povrch planety se po geologický okamžik jevil jako z plastelíny. Řádově desetina života přežila – ta vodní.

Voda nepřibyla ani neubyla, jen povrch se změnil. Dramaticky! Po tomto řádění geologických sil byste na Gé nenašli jedinou horu vypínající se nad hladinu víc než tři sta metrů. Z celoplanetárního oceánu tak vyčuhovalo nad hladinu jen několik desítek takových hor. A na nich se uchytily jediné nějaké ty lišejníky.

Ale život ve vodě 'brzy' dosáhl a pak překonal původní rozmanitost. Samozřejmě všechno jen vodní druhy, protože pro suchozemce nebylo na Gé místo. To však neznamená, že by Gé zasedla všeobjímající nuda! Je základní vlastností života, že se všichni žerou navzájem. Lidi nejsou výjimkou.

Druhy se vyvíjely, zanikaly a vznikaly nové. Bylo jasné, že jednou musí nastat ta slavná chvíle, kdy se z toho mumraje vydělí druh, který všechnu tu sílu mutací využije pro vlastní rozvoj. V tomto ohledu Gé nezůstala pozadu...

* * *

Hozené rukavice se nakonec chopily tři druhy. Dva obři a jeden mrňous.

První obr se nazýval 'křejch' a měl dlouhý krk a dlouhý ocas na konci zploštělý. Byl velkou nadějí evoluce, protože měl uprostřed těla dvě ploutve, z nichž se časem mohly vyvinout manipulátory. Ale byl to predátor, jehož prostředím nenutilo do dalšího rozvoje, a navíc měl poměrně malý mozek. Jeho fyzický i duševní vývoj ustrnul a ploutvemi mohl tak nanejvýš zatleskat. Inteligence delfína mu stačila: potravy byla hojnost a nikdo silnější tu nebyl.

Mrňous, nazývaný 'cibus', vsadil na jinou strategii – velký počet malých jedinců, vzájemně propojených psychickým polem. Zde byl vývoj dlouho velice slibný. Nakonec však jejich kolektivní inteligence narazila na limity mozku jedince. Když bylo hejno moc velké, byl mozek saturován a jedinec upadal do transu. Cibusky se naučily tento nedostatek kompenzovat a instinktivně vytvářely kolonie s ideální velikostí. Na snadnější život a nejčetnější druh na planetě to stačilo, na vybudování civilizace nikoliv.

Tím třetím druhem, který těm dvěma dal jméno, byli 'cetové'. Podobali se velrybám, jež kdysi existovaly na Zemi, než je lidé snědli. U nich evoluce nevymýšlela žádné speciální strategie a miliony let se o ně nestarala. Kromě velkého ocasu měli jen nepatrné ploutvičky a ty čtyři oči, dvě vpředu na plochem čumáku a dvě po straně hned za spánkovou kostí, nevypadaly na nějakou výhodu. A příliš velký mozek je jen zpomaloval, čehož využívali křejchové, protože cetové jim moc chutnali.

Když si evoluce cetů všimla, měli hlasivky a svůj jazyk, svou individualitu stvrzenou vlastními jmény, svá pravidla vzájemného chování, svoji kulturu a náboženství, své pohřební rituály, své postupy, jak si udržet křejchy od těla a jak ulovit dostatek cibusek, které se staly jejich výhradním zdrojem obživy. A měli vynikající paměť, protože jejich mozek byl nejen velký, ale i efektivní.

Tehdy evoluce zajásala a začala na nich pracovat. Vlastně 'na nich' jen trochu, ale na jejich mozcích hodně. Opatrně, aby nic nezkazila, přidávala orgány a schopnosti. Co na tom, že to trvalo další tisíce let? Prostorová echolokace zdesetinásobila dosah zraku, Telkinův orgán dokázal nahradit manipulátory a Telpatův orgán dovolil tiše komunikovat na velké vzdálenosti.

* * *

AAnn se již dobrou půlhodinu skrýval v hustém háji na úpatí skalního masivu, kam připlouvaly cibusky za potravou. Zde žila jeho rodina a tři desítky dalších. Byla to největší hora na planetě a jediná na rovníku, dosahující nad hladinu.

Vyčuhující část nebyla nijak strmá a daly se na ní hrát všelijaké hladinové hry nebo zkoušet, jak dlouho cet dokáže zadržet dech. Pravda, to všechno patřilo minulosti, protože AAnn už táhlo na stovku, patřil ke střední generaci a měl dvě děti, jak si žádal dobrý mrav.

AAnn se zasnul a málem propásl ideální okamžik. Když si uvědomil narušení magnetického pole, vystartoval z úkrytu. Vyslal ostatním znak lovu a vzápětí se už vřítíl doprostřed hejna cibusek. Bylo jedno, zda mu uhnuly, nebo je spolkl, důležité bylo, že oddělil z hejna přibližně desetinu, která okamžitě pozbyla inteligence.

Cibusky začaly instinktivně plavat v kruhu a hledat zbytek hejna. Zmateně do sebe narážely a blízkost ceta je zbavovala vůle. Stačilo jen pomyslet a otevřít tlamu – zkušený Telkinův orgán zmatené rybky znehybnil a seřadil do desetiřadu.

AAnn spolkl oběd a otočil se. Jeho děti se činily a porcovaly hejno. AAnn si vyhlédl tu správnou chvíli a znovu rozčísl zbytek hejna, ze kterého nakonec nic nezbylo. Vždy starostlivý AAnnB ale hlásil:

„AAnn, támhle je ještě půlka porce – máš chuť?“

Do obrazu ještě přidal šipku, protože díky jejich rejci byla voda zakalená.

„Děkuji, Bé, dám si!“

Jakmile spolkl zbytky od oběda, přišla smutná správa: zemřel AA, nejstarší z rodiny. AAnn to očekával každým dnem, ale přesto ho to bolelo. Mór, nejvyšší ceremoniář, všechny svolával za dvě hodiny na pohřebišť. Další zprávu uzpůsobil tak, aby ji slyšel jen AAnn:

„AAnn, ty se musíš dostavit o hodinu dříve, abychom spolu prošli převzetí rodiny. Tvůj bratr se vzdal veškerých nároků, bude to na tobě.“

„Děkuji, móre. Už jsme to s AAnn prodiskutovali, převezmu odpovědnost.“

* * *

Pohřebiště cetů nemělo pevné místo.

Postupně se posouvalo a ve spirále stoupalo po úpatí posvátné hory až k hladině. Pak se zase přesunulo na dno, do téměř dvou set metrů, a začala se tvořit další vrstva. Výška vrstvy byla přibližně dvacet centimetrů a vznikala z kostry mrtvého ceta. Ale ne časem, nýbrž silou cetů při rituálu lisování.

Aby byl zachován komolý tvar posvátné hory, končila každá vrstva o čtyři metry dále od hladiny. Dal se tak spočítat počet vrstev a tím i existence cetů u této hory. Nyní se pátá vrstva blížila ke konci, což představovalo přibližně šest tisíc let. Nějakých šedesát generací!

Úderem poledne vyplul z vesnice, což byl zarostlý prostor na dně, kde cetové žili, smuteční průvod a začal stoupat po svahu posvátné hory. Mrtvý AA visel sto šedesát metrů nad vesnicí, držen silami ceremoniářových pomocníků. Byl krásně upravený, jako by žil. Vznášel se napřímený bez jediného pohybu čelem k hoře, víčka zavřená, ploutve u těla, žábry sevřené.

Když průvod dospěl na místo uložení k věčnému spánku, vyplul zpoza posvátné hory mór, otočil se čelem k AA, opatrně ho uchopil silou Telkinova orgánu a přitahoval ho k sobě. Přibližně nad místem, kde se posvátná hora zvedala ze dna, pohyb AA na chvíli přestal. To bylo znamení a shromáždění cetové začali zpívat smuteční píseň.

Mrtvý AA pokračoval k posvátné hoře. Když se přiblížil k zadním řadám, shromáždění se rozdělilo na poloviny a ty se rozestoupily. Nyní musel mór opravdu zabrat, protože mu začaly klást odpor síly shromážděných cetů.

Každý přispěl malým kouskem své síly, tvarovaným jako jemné struhadlo. Za pomalého, srdceryvného zpěvu, se proplouvající tělo začalo organizovaně rozkládat. Za ním se táhl dlouhý závoj miniaturních kousků kůže, svalů, chrupavek a vnitřních orgánů, které mořské proudy roznesou po planetě. Bělostná kostra zůstávala netknutá.

Když AA připlul před móra, zbyla z něho jen kostra a mozek. Ten byl z hlediska fyzického mrtvý, ale z hlediska duchovního stále tvořil schránku cetovy duše. Mór nacvičeným pohybem vytáhl mozek z kostry a zvedl ho do výšky tak, aby ho viděli i v zadních řadách.

Na ten pokyn se rozezněla podivně úderná píseň a celé shromáždění soustředilo své síly na kostru. Vznikl obrovský tlak, který kosti slisoval k sobě, vytvořil desku čtyři krát dva metry a tu spojil se spodní vrstvou. Rituál zapouzdření mohl začít.

Mór povellem ukončil lisování a opatrně mozek AA položil na desku. Na další povel shromáždění ceti začali šeptat magická slova, vlnit se do neslyšného rytmu a svou silou jemně zatlačovat mozek do desky. Trvalo to dlouho, protože mór zkušeným zrakem proces sledoval a působící síly chvílemi tlumil.

Nakonec celý mozek zmizel a shromáždění ztichlo. Obřad ale ještě nekončil. Bylo třeba povýšit AAnn na stařešinu rodiny a provést posun všech jmen v rodině – po obřadu tak bude z AAnn jen AA a z jeho bratra AB. Stejně tak se posunou jména jejich dětí a uvolní místo pro další generaci.

* * *

O pár měsíců později se AA rozhodl oslavit své narozeniny tím, že si udělá volno a alespoň na pár hodin se vrátí do dětských let.

Vystoupal k hladině a pořádně se rozjel. Ale věkový a hlavně váhový rozdíl byl propastný: místo toho, aby skončil celý na hnědé skále uprostřed louže mořské vody, dostal ven sotva polovinu těla a ještě si odřel břicho. *Zatím dobrý – pálit to začne, až se do vody vrátím.*

Chvilí vychutnával příjemný pocit teplých slunečních paprsků, který už málem zapomněl. Ale pak si uvědomil, že se snaží vnímat vysychající kůži a bedlivě počítá čas, kdy bude hrozit úpal. Jako malý samozřejmě takovou obavou netrpěl.

Najednou uslyšel podivné zvuky. Nic takového ještě neslyšel. Jeho zvukové orgány, zvyklé na obrovské tlaky u dna, ve vzduchu moc nefungovaly. Ale intelligence mu napověděla, že ve skutečnosti musí jít o zdroj neuvěřitelně silného zvuku.

Zavřel oči, mrskl sebou na stranu a ve chvíli byl ve vodě zpět. Ale vzduch z vaků nevypustil, takže oči zůstaly nad hladinou. Jen zíral. Z dálky se blížil válcovitý tvor, tlustý jako dobře živený cet, se čtyřmi podivnými rameny, vyrůstajícími z jeho zad. Žádný cet ještě nikdy neviděl létajícího tvora a pro tu činnost ani neexistovalo slovo.

Prostě TO plulo vzduchem stejně lehce, jako on vodou. Myslel, že lehce, protože si obtížnost nespojil s hlukem, jaký TO vydávalo. Zato si objevení TO spojil s podivnými světly na obloze, které hlásili pozorovatelé od protinožců.

Náhle a bez varování, s hromovým třeskem, spadl do vody velký šedý válec. Nebyl o moc větší než čerstvě narozený cet. AA usoudil, že TO právě porodilo! Vzdušný tvor rodící do vody? Zvláštní! AA s očima navrch hlavy vytlačil z vaků vzduch a hnal se za válcem.

Než však k němu doplul, vysunuly se z válce další čtyři menší a vpředu se otevřela dvě malá a jedno velké oko. Potom ze dvou menších očí vyšlo světlo a válec se začal pomocí proudů vody z malých válců vrtět. Otočil se kolem osy, a když světlo dopadlo na AA, znehybněl. Asi ho pozoroval.

AA přejmenoval neznámého tvora na návštěvníka a uvažoval o tom, že by mohl rozumět řeči cetů. Vyslal k němu telepatický dotaz:

Kdo jsi?

Čekal dlouho, ale žádná reakce nenastala. Ještě to zkusil zvukovými vlnami, ale ani tak se nic nestalo. Chtěl znovu zkusit telepatii, jenže přes návštěvníka přelétl velký stín a AA se strašně lekl – křeh! Asi ho přilákal ten hluk. Pro samotného ceta prakticky rozsudek smrti.

Poslal varovný signál do vesnice a pokusil se za návštěvníka skrýt. Byl to směšný pokus. Rozhodl se: *budu bojovat! Nejdřív zkusím křehovi zmizet v hypnotickém poli, potom ho budu štípat a drásat.*

Návštěvník pochopil, že se něco děje, a otočil se. AA se ho pokusil varovat, ale křeh ho asi zaujal a on vyplul přímo k predátorovi. Překvapil ho tak, že přestal kroužit, hodnou chvíli si to rovnal v tom svém malém mozečku a pak

vyrazil proti němu.

Pro AA byl zmatený krejch něco nevídaného, ale nehýbal se z místa. Věděl, že krejch návštěvníka brzy spolkně a pak zaútočí na něj. Ale návštěvník ho opět překvapil: když už měl krejch prakticky tlamu až u něho, neuvěřitelnou rychlostí poskočil vpřed a dolů a predátor ho minul.

Když dorazila desítky cetů z vesnice, našli šokovaného AA, který bez hnutí zíral do dále, kam zmizel návštěvník, pronásledovaný krejchem.

17. Kraken vyplouvá

Planeta Gé, rok 2111.

Obří, lesklá vzducholoď se vznášela vysoko na nebi bez jediného mráčku a turbíny ji hnaly k nejvyšší hoře planety, vypínající se nad nekonečnou vodní hladinu více než tři sta metrů. Byla to jediná hora na rovníku.

„Madam, blížíme se na pozici,“ upozornil lodní mozek velitelku. Mladíčka kapitánka Jestřábová si nechala spojit kvadroptéru, kde měla být připravena malá ponorka, pilot a průzkumník.

„Richmonde, jste připraveni?“ oslovila pilota.

„Ano, Andreo. Můžeme vyrazit.“

„Kva, přikazuji start!“

Břicho stojící vzducholodi se otevřelo, kotevní zámky na teleskopických ramenech se uvolnily a Kva vypadla ven. Richmond měl tenhle manévr rád a schválně nezapnul vrtule, dokud řídicí systém nehlásil příliš vysokou teplotu trupu. Dnes si ale dlouhého volného pádu moc neužil, protože Gé měla o dvacet procent větší gravitaci.

„Ty nás jednou zabiješ, Riči,“ prohlásil Kristián, jehož úkolem byl průzkum, „zamyslíš se a vrtule ohoří dřív, než je spustíš.“

Brblal takhle vždycky a Richmond to přešel sebejistým úšklebkem. Chopil se kniplu a přešel do klouzavého letu. Průzkumná ponorka nemohla dopadnout na hladinu ze sta metrů, na téhle planetě ani z padesáti. Richmond si znovu připomněl, že nechápe uvažování vlastníků planety, kteří si myslí, že jim sem budou jezdit turisté, aby se týden nebo déle museli tahat s dvaceti procenty navíc a pořád se koupali ve vlastním potu. Tentokrát se s tím ale světil kamarádovi.

„Uvědom si však, jak ti bude, až se zase vrátíš zpátky na Zemi?“ reagoval pohotově Kristián, „Nebo sem budou jezdit lidi kvůli výhledu – pozemské oceány se s rozmanitostí Gé nedají srovnávat.“

Richmondovi přišel tenhle argument nebetyčně arogantní:

„Nestěžuj si, vyžrali je naši předkové. Nenamáhali se ty druhy obnovovat! Teď je Gé turistické lákadlo, za pár let potrava pro kolonisty, za sto let budeme muset hledat kvůli výhledu jinou vodní planetu. Nezmoudřeli jsme!“

Richmond znechuceně pohnul kniple od sebe a Kva se propadla snad o dvacet metrů. Kristián hned protestoval:

„Jemně, Riči, jemně! Jsem se svou snídaní spokojen a rád bych ji tam udržel až do oběda.“

„Promiň,“ otočil se na Kristiána, „Teda, viděls to?!“

„Co jsem měl vidět?“

„Podívej,“ ukázal Richmond na obrazovku čelních kamer, „Najednou vyjela z vody tahle velryba a zůstala ležet na skále. Řekl bych, že si chce užít sluníčka.“

Řekl to proctěně, protože si vzpomněl na velrybu v muzeu, kam šel se školou, s rodiči a ještě několikrát později sám. Ten vyhynulý tvor ho natolik uchvátil, že začal nenávidět své prarodiče. A znovu, jako tehdy mnohokrát ve snu, se mu vybavila černě orámovaná bílá deska, sdělující, že poslední kytovec byl spatřen v roce 2045. Během planetární krize je zkrátka lidé lovili jak zběsilí a populaci totálně zdecimovali.

„Tak jí to přež,“ pokrčil Kristián rameny bez většího zájmu.

Jak může dělat průzkumníka takový ignorant, napadlo Richmonda. Nahlas ale okomentoval další změnu:

„No jo, vyrušili jsme jí... zírám na nás!“

„Tak na ní budeme zírat taky,“ poznamenal Kristián a otočil se s křeslem k pultu pro ovládání ponorky, „Zastav, Riči, vypustím Krakena.“

Ponorka žuchla do vody a Richmond vystoupal výš, aby velrybu nerušil. Ale než manévr dokončil, velryba se stejně ponořila. Zřejmě ji zaujal ten jejich stroj.

Kristián vysunul trysky reaktivního pohonu, otevřel kryty a rozsvítil malé světlomety a pak zasunul kryt kamery. Aktivoval oblíbený sdílený režim, což znamenalo, že ponorku řídí ručně, ale autonomní mechanismy sledují okolí o řád rychleji, než to dokáže člověk, a v případě útoku vyvedou stroj do bezpečí. Naklonil knipl doprava a ponorka se začala otáčet na místě.

„Tak kdepak tě máme,“ mrmlal si pod fousy. Zdálo se mu totiž, že ta zvědavá velryba, co není velryba, vlastně ani kytovec, plula k ponorce. Bylo to tak: jakmile obrátil o sto osmdesát stupňů, spatřil na obrazovce, co hledal. Zastavila se dvacet metrů od ponorky a sledovala ji tak soustředěně, že Kristián už jen čekal, kdy promluví. To mu připomnělo, že nezapnul mikrofony. Právě včas: velryba otevřela tlamu a voda se zavlínila. Kristián chvíli poslouchal, pak hlasitost zase snížil, otočil se k Richmondovi a konstatoval:

„Slyšíš, jak krásně zpívá?“ zamyslel se a smílivě dodal, „Možná tomuhle obrovi můžeme říkat velryba, protože zpívá jako ty na Zemi.“

Richmond ale vykřikl:

„Dávej pozor! Zdálo se mi, že přes obraz přelétl nějaký stín!“

Kristián se otočil zpět. Stín už sice byl pryč, ale Kristián byl dobrý pozorovatel. Zaznamenal změnu na velrybě a přikývl:

„Něco se děje. Náš kamarád už se tak nevlíká a vypadá napruženě... Gé má na vrcholu potravního řetězce plesiosaury,“ zamračil se sám na sebe, protože aplikaci jmen pozemských zvířat na mimozemské tvory vážně nesnášel, „a velryby jsou jeho hlavní chod. Ale vyjde mu to zřídka kdy. Nerad bych, aby našeho kamaráda ulovil díky nám. Rozhlédnu se!“

Otáčel ponorkou zpět, a když v dálce zahlédl kroužící tělo s dlouhým ocasem a ještě delším krkem, jak manévruje dvěma velkými ploutvemi na bocích, přesunul knipl dopředu a plul mu vstříc. Komentoval to:

„Raději se vzdám, třeba odvedu jeho pozornost od zvědavé velryby.“

* * *

Zbavit se obřího dravce zabralo víc než půl hodiny.

Když se Kristián vrátil s ponorkou k hoře, žádná velryba už v okolí nebyla. Nevadilo mu to. Alespoň budou mít klid – nemají zkoumat flóru a faunu, ale posoudit vhodnost místa pro stavbu hlavního města kolonie nazvané Parnas. Město mělo vypadat jako prstýnek navlečený na nejvyšší hoře planety. Zatím mělo jen název: Delfi.

Průzkumná ponorka sice nemohla za velrybami do hloubky, ale o to dokonaleji byla vybavena všelijakými přístroji. Kristián ji navedl k hoře a vystoupal skoro až k hladině. Chtěl vidět rozhraní mezi tmavou skálou a bílým krunýřem, které zmiňoval předběžný průzkum.

Z rozboru vzorků už věděli, že je to na Zemi neznámý izotop vápníku s podivnou krystalickou strukturou. Každý mikroskopický krystal měl jádro, shromažďující ohromné množství energie, uvězněné v inertním obalu, vázaném na obaly ostatních krystalů. Vazba byla velice pevná a krystalit, jak ho chemici nazvali, mohl být skvělým stavebním materiálem.

Nikdo si však nedokázal představit, kde se vzal tak obrovský tlak, aby krystalit vůbec vznikl. Ze záběrů automatu vyplynulo, že obal hory není souvislý, ale že se skládá z velkých, obdélníkových dlaždic krystalitu. Navíc v několika vrstvách. To se teď potvrdilo.

Ponorka měla za úkol zjistit, jak moc desky krystalitu drží u sebe. Inteligence ponorky měla jasné pokyny a Kristián jen mohl vydat příkaz a pak se koukat. Ruka jednoho ze čtyř manipulátorů byla nahrazena titanovou špachtlí. Robot se s ní oháněl jako cukrář oddělující spleené zákusky:¹⁹ nejprve špachtli opakovaně natlačil do svislé spáry, potom do spodní spáry a nakonec desku odlepil od spodních vrstev a dvěma manipulátory, aby ji snad nezlomil, ji nadzvedl.

Kristián zase převzal řízení. Desku krystalitu opatrně položil zpátky a ponořil se hlouběji. Ještě musí určit, v jaké hloubce budou Delfi umístěny. Osmdesát metrů bylo maximum. Vyzval počítač kvadrokoptéry:

„Počítači, ať ponorka určí průměr hory v této hloubce.“

„Provedu, pane... Hlásí deset a půl kilometrů.“

„Děkuji. Vystoupám na šedesát metrů a ponorka to znovu změří.“

„Ano, pane... Teď hlásí sedm celých devět.“

„Díky... Říkali mi, že průměr osm kilometrů by byl ideální,“ vysvětlil Richmondovi, který jeho počínání sledoval s nedůvěrou, „A to je v hloubce dvaadesát metrů. Tlak je ale jako v pětadesáti... Teď jdi dolů, Riči, vyzvedneme Krakena.“

„Dobře, ale co s tou deskou krystalitu?“

„Tu tady necháme stavbařům. Víme, že to jde. Bude to skvělé obložení stěn. Pokud se to bude projektantům líbit.“

„Ty ses asi koukal na návrhy – kam budou přistávat dopravní hvězdolety?“

„Astroport vznikne tak, že se hora postupně rozebere na stavební materiál. Skončí se třicet čtyřicet metrů od hladiny. Vznikne dostatečná plocha pro řídicí věž a několik hvězdoletů.“

* * *

Planeta Gé, rok 2112.

Spirálová platforma dělala přesně to, pro co byla určena: ve spirále kroužila po svazích hory, kterou ukrajovala lasery, drtila ji v gravitačním drtiči a ze vzniklého pěnového kompozitu tiskla potřebné konstrukční prvky.

Práce byly teprve na začátku a rameno držící platformu v geometrickém středu hory bylo kratší než dvacet metrů. Platforma tiskla nosníky, příčníky, spojky a výztuže, protože pod vodou se teprve budovala nosná konstrukce prstencového města. Roboti pak všechno nosili k jedné ze čtyř zdviží, kterými to posílali montérům pod vodu.

Každý člověk byl upnutý v exoskeletu a zabalený do tlakového obleku. V podstatě šlo o ohebnou jednomístnou ponorku. Bylo zde osmadvacet lidí ve čtyřech týmech, vzdálených o čtvrtinu obvodu hory, aby si nepřekážely. Tiskárna jim sotva stačila.

Kromě jednoho kooordinátora, který na všechno dohlížel, pomáhal, kontroloval a ručil za kvalitu provedení, pracovali ve trojicích: dopluli ke zdviži pro vytištěný díl, dopravili ho na staveniště a namontovali. A tak pořád dokola, do zblbnutí, dvanáct hodin denně.

Tineas Cin, koordinátor týmu A, už si na okukující velryby zvykl. Teď se ale ohlédl a nevěřil vlastním očím. Blížící se vypasená velryba ani trochu nezpomalovala a bylo zřejmé, že se v uctivé vzdálenosti zastavit nemíní. Tineas se

19 Tohle rády dělají punčové řezy – když je přinesete domů, abyste je znovu krájeli!

vydělil – když narazí do nehotové konstrukce, kde nejsou ještě příčnický, její hmotnost zprohýbá nosníky a utrhá ještě nevytvrzená ukotvení do skály. Kromě poškození by pravděpodobně spousta materiálu zmizela v hlubinách. O možném zranění lidí ani nemluvě. Vykřikl do vysílačky:²⁰

„Pozor, chlapi! Pluje sem nějaká potvora!“

Zapnul hlavní pohon a vyrazil velrybě naproti. Ta sice zpomalila, ale nezastavila. Když do Tinease málem narazila, jen lehce mrskla ocasem a koordinátora minula o půl metru. Vír od jejího obrovského těla roztočil Tinease jako káču, ale řízení zasáhlo a zase ho stabilizovalo. Nicméně velryba ho vnímala jako vyslance návštěvníků a začala kolem něho kroužit.

Tohle je naše posvátná hora, zde pohřbíváme své mrtvé! Nejenže nám pohřebiště poškozujete, vy nám znemožňujete vykonat pohřeb. RA právě zemřel a obřad musí být do dvaceti hodin!

Tineas pocítil nepříjemné tlaky v hlavě. Co sem přiletěli, trápila ho migréna. Pořád nechtěla přestat, musel polykat prášky, aby mohl vůbec fungovat. *To jako najednou přestaly účinkovat, či co? Velryba se na něj zamračí a jeho rozbolí hlava? Nebo je to tím stresem?*

Najednou zjistil, že se k němu řítí velrybí ocas. Vystrčil před sebe obě ruce a zapnul hlavní pohon, protože by jinak odletěl jako tenisák. Zlomek sekundy nato se velrybí ocas 'napíchl' na jeho ruce. Desetinásobné zesílení, jaké poskytoval exoskelet, našťastí stačilo. Náraz mu málem zlámal zápěstí, ale velrybu zranil poměrně hodně. Její životodárná tekutina vytryskla do vody a jako temný oblak Tinease rychle pohltila.

Ale tohle už Tineas nevnímá. Velryba vykřikla bolestí – nepříliš hlasité zvukové vlny slyšeli jen lidé, telepaticky výkřik slyšeli až dole ve vesnici. Lidé byli na krátký okamžik oslepeni intenzivní bolestí, Tineas omdlel. Plačící velryba rychle odplouvala, Tinease autopilot stabilizoval na místě. Dva z týmu se s výkřiky vrhli Tineasovi na pomoc, další rychle vystoupal k hladině a přes zesilovač spirálové platformy zavolal vzducholod':

„Základno, tady Bord!“ zvolal naléhavě.

„Tady základna,“ hlas patřil službě, „Velitelka tu je se mnou. Co se děje?“

„Byli jsme napadeni velrybou. Zaútočila ocasem na Tinease a on ji zranil. Řvoucí velryba je pryč, ale Tineas je v bezvědomí. Nevíme proč. Žádáme vás o lékaře a také o ochranu. Zatím si nás nevšimli, ale něco se změnilo a za chvíli jich tu můžeme mít celé hejno!“

* * *

Jestřábová si přece nenechá poškodit jméno nějakými *vlezlými rybami!*

Použila sice trochu ostřejší slova, ale obratem poslala dolů kvadroptéru s lékařem a četou podvodních ninjů, kteří se už radovali, že si zaboují. Než lékař přistál, Tineas se probral. Lékař si vystačil s přístroji v Tineasově obleku, které naměřily jen přemíru stresových hormonů.

Tineas se uklidnil a hlava už ho nebolela. Trval na tom, že se vrátí do práce. Četa velmi nebezpečných mužů a žen se rozmístila v sedmdesátimetrové hloubce kolem pracovního prostoru tak, aby se dělníkům nepletli, ale včas spatřili blížící se útočníky.

Bord ve svém hlášení odhadl situaci dobře. Pár minut po obnovení prací se z hlubin začaly vynořovat dvojice a trojice velryb, celkem čtrnáct kusů. Zřejmě ti horkokrevnější jedinci. Byly od zraněné velryby informovány a hned zaznamenaly změnu. O účelu návštěvníků odlišné barvy nebylo pochyb.

Když se velryby rozestavěly do rojnice a vypluly, velitelka čtyři přikázala:

„Nechci riskovat nějaká zranění. Připravte se, všichni najednou použijeme ulzy. Podle pořadí zleva si každý vyberte rybu... Zamířit... Pal!“

Osm ninjů v černých skafandrech zvedlo pravou ruku. Výstup ultrazvukových pulsů byl na dlani a výsledné gesto 'STOP!' muselo být pochopeno kdekoliv v Galaxii. Intenzita vysokofrekvenčního paprsku byla dostatečná na těžká zranění člověka na tři metry, ale obří velryby na vzdálenost padesáti metrů to jen bolelo.

„Konec lechtání! Miřte jim na čumák, přesně mezi oči. Tam jsou zřejmě citlivější,“ vykřikla nadšeně velitelka.

Teď již cílená palba přinesla výsledky. Velryby se různě kroutily, otvíraly tlamy a zpívaly, postupně zpomalovaly, až nakonec sklonily čumák a jedna po druhé se nořily do hlubin.

Přítomk vůbec nešlo o bolest. Útočící cetové najednou s hrůzou zjistili, že to podivné chvění ruší jejich tichou komunikaci a narušuje soustředění do té míry, že nedokážou použít sílu Telkinova orgánu na to, aby ty *vlezlé návštěvníky* přetrhli jak hady.

Asi hodinu byl klid. Najednou do pracovního ticha promluvila velitelka ninjů. Zněla zamyšleně:

„Stejně nás pozorují... Přístroje mi hlásí ultrazvukové pulsy s malou intenzitou a různým fázovým posunem. Snad jsme je vydělili dost a dnešek se už nebude nikdy opakovat!“

* * *

Planeta Gé, rok 2113.

Z rovníkové hory zbývalo nad hladinou asi sto metrů a náhorní rovina měla více než kilometrový průměr. Kdyby to takto pokračovalo, měli by málo stavebního materiálu, ale o dvacet metrů níž končila strmá část hory a nárůst šířky na metr výšky byl najednou několikanásobný. Až těžba skončí, někde mezi třiceti pětaticeti metry od hladiny, bude mít náhorní rovina, tedy budoucí astroport, v průměru skoro čtyři kilometry.

Mobilní těžební integrovaná platforma, zkráceně MTIP, hala na čtyřech pásových podvozcích, jedním koncem ukusovala skálu a na druhém konci odebírali roboti vytištěné montážní prvky a sendvičové desky, které nosili do

---

20 Rádio pod vodou moc nefunguje, je třeba používat ultrazvuk a eliminovat odrazy.

jedné ze čtyř mobilních montážních hal.

V montážních halách se pro daný tým montovaly díly, které dělníci pod vodou už jen skládali dohromady jako stavebníci a připevňovali na základovou konstrukci. Nejsložitější byl bytový prvek. Měl dvě stěny s poloviční tloušťkou: plnou boční stěnu a vnější stěnu více než z poloviny průhlednou.

Pracovní směna se chýlila ke konci. Všichni byli utahaní a znechucení, protože dneska to obzvlášť drhlo. Také přišli o speciální montážní klíč. Skončil někde na dně. Tineas došel k závěru, že stihnou ještě jeden bytový díl, a poslal Bordovu skupinu na hladinu.

Bord, Inge a Seriu se vynořili a nestačili se divit. Oceán byl temný a nebe bylo do černa. Bord se zase kousek ponořil, přepnul na ultrazvuk a ohlásil:

„Tine, zvedá se vítr. Za chvíli dorazí pořádná bouřka... Nenecháme to na zítra?“

„Máme zpoždění. A stejně budeme muset počkat, až bouřka skončí. Místo čumění uděláme ještě poslední díl. Druhá skupina bude mít taky hotovo a pomůže vám. To je akorát na jednu bouřku. Tak nezdržujte a přitáhněte další kus!“

Bord se zase vynořil a poručil robotům poslat dolů další díl. Roboti dělali veškeré silové práce, žádný nestál u zdviže a nečekal, až na ně dělníci zavolají. Tak se stalo, že bouřka byla rychlejší. Vítr byl hodně silný. Chvilí se točil kolem hory, chvíli foukal zdola nahoru, pak zase shora dolů. Směr měnil nečekaně, jak se mu zrovna chtělo.

Zdviž s připevněným dílem dosáhla maximální rychlosti a spotřeba byla enormní, protože vítr foukal nahoru a opravdu se hodně snažil. Nemohl vyhrát, tak to zkusil opačně. A pořádně zabral! Nejprve se jiskřilo jen od kolejnic, potom i od motoru. Zdviž nabrala šílenou rychlost, ale dělníci se ani nehnu. Nějak jim to pořád nedošlo.

Elektromagnetická brzda řádně zareagovala, přitiskla ke kolejnicím kovové špalky – a přetrhla spojky mezi kolejnicemi. Když povolilo uchycení kolejnic ke skále, usoudili dělníci, že jim ani exoskelet nepomůže, a prchli.

Zdviž s tunovým dílem, křečovitě přisátá ke kolejnicím, sjížděla úbočí jako skokan na lyžích ze skokanského můstku a její řídicí systém s vyvalenými senzory absolutně netušil, která bije. Než se kdokoliv nadál, celý ten cirkus, následovaný vlajcími zbytky kolejnic, zmizel v temné hlubině.

A bouře ještě zesílila.

* * *

Země, rok 2128.

Log Folam, koordinátor nových druhů na Ministerstvu správy kolonií, přišel ráno do práce a nestačil se divit. Betty, jeho dlouholetá sekretářka, o které si myslel, že má místo srdce jen kus ledu, seděla schouleně u svého stolu za smutně na něj koukala uplakanýma pomněnkovými očima. Asi jí umřel nějaký mazlíček. Dokonce se mu zdálo krásná, protože pravěký ochranitelský instinkt mu nasadil růžové brýle. Něžně se jí zeptal:

„Copak se vám stalo, Betty?“

Než odpověděla, pořádně se na to vysmrkala. Troubení stáda mamutů ještě doznívalo v koutech předpokoje, když Betty tiše zaštkala:

„Špalíček dneska v noci umřel.“

Do očí se jí nahruly slzy, opravdové slzy! Log znervózněl, ostatně jako každý muž, konfrontovaný s touto formou slané vody, a žádal upřesnění:

„Omlouvám se, ale už dávno jsem ztratil přehled: kdo je ‘Špalíček’?“

„Velryba z géčka.“

Aha, tunový špalíček...

„Ale, Betty, s tou velrybou to šlo z kopce už pár dní... A je to už třetí.“

Ano, třetí nepodařený pokus! Sdružení zoologických zahrad a milovníci zvířat na celé planetě dali dohromady hlavy a peníze a donutili ministerstvo uspořádat šílený hon na mládě velryby, dovézt ho na Zemi, imunizovat ho a vypustit do ohrazeného prostoru u pobřeží.

Problém nebyl technický nebo zdravotní – mládě prostě uhynulo steskem dřív, než dopravili další. *Všichni ti řvoucí ‘odborníci’, co si myslí, že když přispějí na nějaký projekt, musí být úspěch zaručen, nebo že se stane zázrak, se budou muset smířit s tím, že velryby na Zemi vyhynuly. Definitivně!*

Šel do své kanceláře a nechal si spojit chovatele:

„Jak to proběhlo, Franku?“

„V jednu v noci začal Špalíček šílet a narážet na hrazení. Ještě že už neměl mnoho sil, jinak to tu všechno zlikvidoval. Služba za ním skočila, chtěla mu dát sedativa, ale on ho ocasem odpálil až na skály, je pěkně pomlácenej! Podle kamerových záznamů to pak Špalíček otočil na skály a po čtvrtém výpadu si roztrhl břicho. Než dorazili chovatelé, vykrvácel.“

„Tak dobře. Je mi líto, Franku, žádnou další velrybu už nedopравíme. Tenhle projekt definitivně skončil! A já přejdu na Ministerstvo pro nápravu pošramocené pověsti.“

Frank nedal najevo sebemenší údiv a stejně vážně se zeptal:

„Co tam jako budeš dělat?“

„Poletím na Gé a pokusím se to s těma velrybama urovnat. Už teď nás za ty únosy mláďat k smrti nenávidí.“

„Takové ministerstvo ještě nezaložili. Stejně bys neměl šanci, Logu! Tohle už nikdo nenapraví! A jednou nám to vrátí i s úroky.“

Frank měl pravdu, jenže doma není nikdo prorokem.

18. Delfský věštec

Země, rok 2115.

Jmenoval se Leg Komax. Vysoký, kudrnatý, zelenooký. Stále stejně vyhublý, jako když s ním matka místo školy běhala po doktorech, jestli nemá tuberu. Jednou hubeňour, věčně hubeňour!²¹

Byl aktivní psychotronik – obor, stejně málo vážený jako v minulém nebo předminulém století. Většina ho považovala za flákače. Zaměstnávala ho Psychotronická komora, ale platili ho ti, kterým pomohl od problémů, jež nedokázal vyřešit nikdo jiný. Protože hlady netrpěl, byl vlastně živoucím důkazem, že tu pořád existuje něco, co věda nedokáže pochopit ani uchopit.

Honil duchy s rozsáhlým přístrojovým vybavením a všude se tím chlubil. Pozorovat rozporuplné reakce vznikající porovnáním jeho pochybného oboru s honosnou značkou auta, kterým přijel, ho nepřestávalo bavit. Sám si dal přezdívku 'receptor', protože vnímal změny psychického pole ještě dřív než jeho přístroje. Většinou. Ale tím se nechlubil.

Jeho práce byla jeho koníčkem, vlastně celým životem. O společnost nestál – ani v jednom významu toho slova. Protože však o svůj zevnějšek dbal, některým věcem se vyhnout nemohl, například holiči. Když jednou čekal, až se holič vyřádí na předchozím zákazníkovi, vzal do rukou časopis, vlastně epap v pevném rámečku a s pevným obsahem.

Jak tak listoval, narazil na článek o podmořském hotelu Delfi v pozemské kolonii Parnas, který by rád nové návštěvníky. Fotografie okolí byly opravdu úchvatné. V závěru článku pak byla vyhlášena soutěž o týdenní pobyty. Odpověď na soutěžní otázku v článku nebyla, protože účelem bylo, abyste ji hledali na stránkách hotelu. Tím se ale Leg nemínil zdržovat a navíc holič se konečně blížil k závěru. Už neměl co stříhat.

Kdyby to Leg nechal na doma, vykouřilo by se mu to z hlavy. On však byl 'receptor' a byl přesvědčen, že je napojen na psychické pole Země, přesněji na souhrn psychických sil všech obyvatel planety.

Tak šup šup, vyčistit mysl, povznést se nad fyzické tělo – s tím neměl Leg nikdy problém, byl schopen dosáhnout transu i vedle puštěné sbiječky, zaražené do betonu. Trvalo mu to sotva deset sekund, a už se vracel s informací. Nevěděl, zda je správná, ale rychle ji našel a odeslal. Vyskočil a pohodil epap na stůl, protože holič ho už volal.

Na článek Leg zapomněl, už když od holiče odcházel. Netušil, že zatáhl za začátek cizí nitě osudu a Sudičky mu to brzy spočítají. Nejenže vyhrál, on dokonce získal bonus za rychlost odpovědi – hotel mu zaplatí cestu. Termín mu rozházel plány. Tak moc, že udělal něco nesmyslného: nechal si tři zakázky, které do odletu určitě stihne, a zbytek odřekl. Osud zařadoval a on je zrušil, protože se už nikdy na Zemi ani k tomuhle životu nevrátí!

Pochopitelně si to neuvědomoval a spokojeně odcestoval do Delf. Těšil se! Samotného ho to překvapilo. Vystoupil z hvězdoletu třicet metrů nad nekonečnou hladinou moře. Kterýmkoliv směrem jste se podívali! Opravdu nezvyklý pocit. Znechuceně si vyslechl 'Och!' a 'Ach!' od přítomných dam. On pociťoval mořskou nemoc, přestože se hora ani nehнула. Nepřemýšlel nad tím, proč se to děje. Prostě mu bylo špatně.

Prosklený výtah se velmi pomalu nořil pod hladinu a Lega začínala bolet hlava. Migrénu nikdy nezažil, protože kdyby ano, poznal by, že tohle je něco jiného: bolest vystřelovala odněkud zprostředka hlavy, rozšířila se do celého mozku a na závěr ho stiskla. Jako když mačkáte citrón do čaje. Pak chvíle klidu – a další cyklus! Jediné, co Leg dokázal vnímat, bylo, že se ta chvíle klidu zkracuje. Všechno ostatní se mu začalo ztrácet v mlze.

Leg nevěděl, že počítač návštěvníky bedlivě sleduje. Opíral se o stěnu výtahu a prakticky už vůbec nic nevnímal. Interval mačkání se zkrátil na tři sekundy a Leg se z posledních sil bránil, aby neodmlel. Počítač vyvolal tichý poplach, a když se návštěvníci vyhrnuli z výtahu, vběhli dovnitř zdravotníci a Legovi píchlí sedativa. Zdravotník podle pěny u úst hned poznal, že Leg má zatím nejsilnější reakci, a tak mu dal dvojitou dávku, po níž Leg okamžitě usnul.

* * *

Když se probрал, ležel na lůžku ve svém pokoji. Počítač to hned zaznamenal a promluvil z reproduktoru na stropě:

„Vítejte zpět, pane Komaxi. Jsem městský počítač Delf a říkají mi Pýthie. Podle senzorů jste v pořádku. Jak se cítíte?“

„Bez problémů,“ reagoval Leg a posadil se. Ale když se podíval do svého nitra, překvapeně vyhrkl:

„Naprosto skvěle!“

„To jsem rád. Spal jste deset hodin. Uvítací ceremoniál a večeři jste propásl. Za dvaasedmdesát minut se otevře jídelna. Máme pro vás speciální snídaní jako kompenzaci za nerealizovanou večeři.“

„Víš, proč mě tak strašně rozbolela hlava? Proč ostatní ne? Málem... možná jsem skutečně omdlel.“

„Jste prostě vnímavější, pane, ale co to je, nevíme. Nejste však první, proto byli zdravotníci připraveni. Zatím se v Delfách vystřídalo dvanáct set lidí. Jste teprve pátý, pane. Jednoznačně jste však měl nejsilnější reakci. Jak s oblibou v takových případech říká náš doktor: 'utekl jste hrobníkovi z lopaty'. Budeme rádi, když budete spolupracovat a zajdete za doktorem.“

„Aha, proto jste na mě tak hodní... Jak to u jiných probíhalo – jeden záchvat a víc nic?“

„Kdepak, pane. Jakmile se přiblížili k vnější stěně hotelu, projevil se to znova. Dva jsme museli vrátit do hvězdoletu pod sedativy.“

„Takže je to něco zvenku,“ konstatoval Leg přesvědčeně.

„Ano.“

„Jak to, že nic necítím. Za okny pokoje je přece voda. Alespoň podle fotek v reklamě.“

21 Leg si to myslet mohl. Ale autor si je velmi dobře vědom, že takhle to nefunguje!

„Je. Každý pokoj má však bezpečnostní žaluzie, které odolávají několikanásobku tlaku v této hloubce... Tady došlo k nedorozumění – vy nejste ve svém pokoji, pane.“

„Aha... Tak už se vyjádři, Pýthie.“

„Pokoj je standardní, ale žaluzie jsou speciální: dvě desky z duralu, vyztužené titanovou mřížkou. Tento pokoj je zadržovací pro citlivé jedince.“

„Takže o tom vlivu přece jen něco víte!“

„Když to berete takhle, tak ano. Umíme ho odstínit.“

Leg ještě stále seděl na posteli. Teď ale vyskočil a začal přecházet po pokoji. Od postele k oknu, od okna ke dveřím a zpět k posteli. Přemýšlel, přemýšlel – a nakonec se rozhodl:

„Pýthie, můžeš ty žaluzie trochu pootevřít?“

„Zase se vám udělá špatně... Navíc je průnik nelineární – stačí deset centimetrů a proniká sto procent!“

„Dokážeš motory zastavit po jednom centimetru?“

„Ano, ale nedoporučuji vám to! Co očekáváte, že se stane?“

„Máš k dispozici složky návštěvníků?“

„Vaši ano, pane.“

„Podívej se na to, čím se zabývá psychotronik.“

„Ale to je jen teorie, pane,“ reagoval počítač bez zřejmé prodlevy, „Žádný reálný vliv nebyl naměřen!“

„Sakra, Pýthie! Máš být chytřejší než člověk. Proč se dohaduješ o názvech, když je evidentní, že TO je venku a zavřené žaluzie TO tlumí. Pootevři ty žaluzie a zase je hned zavři! Pýthie, to je rozkaz!“

Leg čekal, že to pozná. Třeba zaskřípou převody nebo něco takového.

„Splnila jsi rozkaz?“

„Ano.“

„Nic jsem necítil. Pýthie, není to, doufám, nějaká milosrdná lež? Tu použít smíš, že?“

„Není, pane. Pootevřu žaluzie znova a nechám je tak... Teď.“

Nyní si Leg všiml, že se uprostřed žaluzií objevila tmavá čára. Stejně nic.

„Pýthie, prosím – pootevři je na dva centimetry.“

Leg pocítil slabé chvění v mozku.

„Poslechni mě, Pýthie – čtyři centimetry!“

V první chvíli sebou Leg cukl, protože nárůst byl citelný, ale po pár sekundách se zorientoval. Ze směsice hrůzy a nadšení si dal ruku před pusku, aby nevykřikl. TO zvenku nebylo nic jiného než proud informací!

„Jste v pořádku, pane,“ strachoval se počítač.

„Jsem. Věř mi, Pýthie, v naprostém pořádku.“

Na Zemi musel být v transu, aby vůbec něco ucítil, tady pomalu začínal rozlišovat jednotlivé informační bloky. Když byl v transu, nevnímal okolí, neovládal své tělo. Ale teď všechno vnímal jako předtím, dokonce mluvil, ale proud informací tu byl pořád.

„Pýthie, to je krása! Tomu já říkám psychické pole... Rozšiř mezeru na šest centimetrů.“

„Opravdu to chcete, pane?“

„Víš, počítači, je to asi takový rozdíl, jako když místo zoufale pomalého člověka komunikuješ s robotem. Přichází ke mně proud informací tak desetkrát rychleji než lidskou řečí. Vlastně mnohonásobně víc, protože občas přijde celý obraz. Chci zjistit, zda rozšířením mezery se pouze změní intenzita, nebo třeba i obsah či struktura... Šest centimetrů, provedl!“

Šest centimetrů už bylo moc! Opravdu vzrostla jen síla signálu, rychlost ani struktura se nezměnily. Leg se snažil, až se mu orosilo čelo, ale vydržel pouhých pět sekund. Zbyla mu síla jen na výkřik:

„Zavřít!“

„Bolí vás hlava, pane?“

„Ne, je to dobré, ale bylo to příliš intenzivní. Mohu-li soudit, informace zůstaly stejné.“

„Rozuměl jste jim?“

„To víš, že ne... Teď ale uvažuj: když měla psychotronika použitelné přístroje, bylo na Zemi šest miliard lidí. Přesto žádné psychické pole nenaměřili. Dnes jich je na planetě sotva půl miliardy a citliví jedinci to pole dokážou využít jen s obtížemi. Není divu, že ani o sto let modernější přístroje nic nenaměří. Ale tady mě to pole málem zabilo. Kde je těch odhadem sto miliard lidí, kteří to pole vytváří?“

„To nevím, pane... Ale musíme myslet na praktické věci – jídelna otvírá za deset minut. Pojdte se nasnídat... Nemusíte se obávat, chodba i jídelna jsou odstíněny.“

* * *

Snídaně pro Lega byla opravdu královská a Legovi moc chutnala. Vrátil se do odstíněného pokoje a už věděl, co udělá. Otázal se:

„Pýthie, můžeš mi spojit někoho, kdo rozhoduje o umístění hostů?“

„Už s ním mluvíte. Co potřebujete?“

„Kdy přiletí další návštěvníci?“

„Za tři dny. Máme dva prolínající se turnusy.“

„Dobře. Znamená to, že tři dny nepřiletí nikdo další, kdo by potřeboval tento pokoj. Je to tak?“

„Ano. Chcete tady zůstat?“

„Přesně tak. Alespoň ty tři dny. Když nepřiletí nikdo stejně postižený, tak až do konce pobytu. Půjde to?“

„Nevidím v tom problém, pane... Ale k čemu vám to bude dobré?“

„Copak nemáš fantazii? Hodlám se naučit s tím polem zacházet. Je jedno, kde se bere. Moc jsem toho zatím

neviděl, ale představuji si to tak, že tam najdu jak informace rychlé, které jen letí kolem, tak informace opakující se, uložené podle doby trvanlivosti... Je k takovým experimentům třeba povolení vedení kolonie?“

„Takový místostarosta by asi byl dobrý. Ten z vás bude nadšený. Nejspíš však bude chtít potvrdit čestné prohlášení, že vás to nezabije a že jste to chtěl.“

„Tak dobře. Udělej to. A děkuju.“

* * *

Tři dny seděl Leg na pohovce se žaluziemi, roztaženými na pět centimetrů.

Chtěl také, že si připlatí za donášku jídla na pokoj, ale počítač mu to rozmluvil. Nejen kvůli fyzickému a psychickému zdraví, ale třeba proto, že chvíle samostatného myšlení bez vlivu psychického pole může přinést nové nápady. Leg musel uznat, že netuší, jak ho ovlivní dlouhodobé působení toho nekonečného proudu informací. Mezi dalšími návštěvníky nebyl nikdo citlivý, a tak Leg v pokoji zůstal.

Leg byl zvyklý pracovat a být sám, a nebyl zrovna sdílný. Čtvrtý den po snídani už to Pýthie nevydržela a zeptala se:

„Umožnila jsem vám experimentovat. Ráda bych také nějakou zpětnou vazbu, pane.“

„Promiň, Pýthie. Nejsem zvyklý se nikomu zpovídat, ale máš pravdu. Aby mohl někdo na mé experimenty navázat, kdyby se mi něco stalo. Ptej se.“

„Jaká je struktura informací a co jste se naučil?“

„Struktura je velice komplikovaná. Jak jsem předpokládal, není to jen proud nových informací, zároveň to je také informační pole. Něco jako knihovna. Že má dvojrozměrnou strukturu, jsem odhalil během prvního dne. Druhý den jsem se propadl do další úrovně a teprve k večeru jsem přišel na to, jak se vrátit zpět. Takže struktura je třírozměrná. Naučil jsem se pohybovat se ve struktuře trvalejších informací, vstoupit do proudu informací nových a zase z něho vystoupit.“

„Co ty informace obsahují?“

„Nevím... Ale upřesním ti to: proudem putují obrazy, celé videosekvence, z různých koutů planetárního oceánu, ale je na nich jen to samé, co v okolí hotelu. Život s neuvěřitelnou rozmanitostí. Občas ovšem proletí statický obraz a podle důležitosti se několikrát opakuje. Nejčastěji se tam objevují dva tvorové: jedna ryba, protože tak doopravdy vypadá, a nějaký tvor, připomínající pravěkého mořského ještěra. Jenže, milá Pýthie, já nevím proč! A pak jsou tam obrazy, podobné... Já už vím, čemu jsou podobné: interferenčním uzlům na nosiči holografického obrazu. Určitě nesou informaci, nějaké myšlenkové struktury tvorů, co tohle psychické pole vytváří. A možná že i na podobném principu jako hologram. V knihovně je většina informací právě tohoto typu. Ale já, tak jako všichni lidé, potřebuji promítačku, abych si hologram prohlédl.“

„Zní to zmateně.“

„Protože to je zmatené! Chybí příliš mnoho částí k tomu, abych složil smysluplný celek... Hele Pýthie, prober si to, připrav otázky a znovu to projdeme. Teď mě ale nech zase bádát!“

Ticho však vydrželo je pár minut. Sám ho porušil otázkou:

„Pýthie, jak je venku? Myslím na hladině.“

„Před chvílí začala bouře.“

„Jak jsou zdejší bouře silné?“

„Narazil jste na ožehavé téma, pane.“

„Nerozumím.“

„Když jsme studovali planetu, bylo tohle místo pro hlavní město vybráno mimo jiné proto, že na rozdíl od jiných míst zde byly bouře mírné, zřídka a krátké. Nejvyšší zaznamenané vlny měly čtrnáct metrů. Když jsme ale odstranili vrchol hory, víc než dvě stě metrů, narušili jsme planetární vzdušné proudy a místní bouře se stále stupňují. Dnes dosahují vlny dvaceti osmi metrů a občas jsou přes třicet. Pak nám zalévají astroport. Zdá se však, že se situace ustálila a horší už to nebude... Můžeme si za ně sami!“

„Evidentně některé věci ani se superinteligentními počítači nezvládneme!“

„To nemá s inteligencí co dělat, pane,“ ohradila se Pýthie. „Prostě je počet proměnných příliš velký a nejspíš některé ani neznáme.“

„Jak se, pochopitelně, dalo na cizí planetě čekat... Možná jsem našel informace o počasí. To by se hodilo, ne?“

„Moc pěkné, ale na to máme satelitní síť.“

Na to už Leg nic neřekl a pohroužil se do proudu.

* * *

Po večeri se Leg rozmýšlel, jestli ještě bude bádát, nebo si půjde lehnout.

Probírání se nic neříkajícími informacemi bylo náročné a Leg si lehl. Bylo příjemné být v klidu a myslet jen své věci. Myšlenky mu vířily, skákaly z jednoho problému na druhý, z indicie na indicii. Vypadalo to, jako by se mu ty myšlenky dostaly do očí a nedovolily mu je zavřít. Když mu přišlo, že zírá do stropu příliš dlouho, oslovil počítač:

„Pýthie, otevři žaluzie, ale nerozsvěcej.“

Že ho to nenapadlo dřív! Tmou odlehčil mozkou od množství zbytečných informací. Teď už se neprodíral proudem, on se vznášel nad ním. Stál na místě a shlížel na prolétající informační bloky pod sebou. Vyžadovalo to méně síly a získal větší rozhled. Při pohledu 'z vrchu' objevil štítky. Každý informační blok měl jakousi hlavičku. Zanedlouho se naučil štítky rozlišovat a dokonce dovedl do bloku takřikajíc nahlédnout, aniž by zase zapadl do proudu.

„Pýthie, zvětši mezeru na šest centimetrů!“

Informace rázem byly ještě zřetelnější – jako detaily předmětů ozářené přímým sluncem. Nebolelo to, zvládal to bez problémů. Pořád byl v psychickém poli, ale když 'nestál' přímo v proudu, nebylo to tak intenzivní. Všiml si štítku, který signalizoval blok o počasí. Už zcela automaticky vyhledal informace o okolí jejich hory – byly tam!

Prudce se posadil a kategoricky prohlásil:

„Pýthie, blíží se bouře!“

„Ale satelity nic nehlásí, pane! Navíc je brzo, nejkratší interval mezi bouřemi byl šest hodin. Poslední bouře byla v patnáct deset, bylo by to méně jak pět hodin.“

„Chtěla jsi nějaké výsledky – tak tady jsou. Bouře se blíží a hotovo!“ prohlásil Leg umíněně a zase si lehl. Za dalších pět minut doplnil:

„Ale nebezpečí astroportu nehrozí, vlny nebudou větší než pětadvacet metrů.“

Počítač nic neřekl, ale po dalších osmi minutách zvolal:

„Měl jste pravdu, pane! Satelity hlásí blížící se bouři!“

„Říkal jsem ti to... Tahle předpověď pochází od místních. Jen nevím, k čemu jim ty informace jsou, když jediná věc na hladině je náš astroport.“

„Když mají takový přehled, tak kde jsou... Když jsou tak inteligentní, tak o nás vědí a chápou, co jsme odstraněním hory způsobili. Třeba se nám tím vysmívají... Nebo, jestli předpokládají, že se dokážeme napojit na jejich informační systém, mohou být tak vstřícní, že tam ty informace dávají pro nás.“

„To je geniální nápad, Pýthie. Možná máš pravdu... My jim tady ničíme hory a převracíme planetu vzhůru nohama a oni nám nezištně posílají varování před bouří? Že by to byl nějaký druh sluníčkářů?“

„To nevím... Má optická čidla potvrzují bouři. Za dvě minuty je tady.“

* * *

Pátý den ráno, krátce po snídani, poručil Leg zhasnout a znovu se napojil na psychické pole místních dobrodějů. Říkal si, že když během dneška neodhalí nic nového, co by mu pomohlo se v těch informacích vyznat a případně je využít k nalezení jejich autorů a k domluvě s nimi, že už toho nechá a zbývající dva dny bude jen jíst, plavat a lenořit.

Snažil se asi hodinu, ale nic z toho nebylo. A pak si všiml nového bouřkového štítku. Ze setrvačnosti nahlédl do bloku a vyděsil se.

„Pýthie, přišla od večera další bouře?“

„Ne, pane.“

„A platí, že když je interval dlouhý, je další bouře silnější?“

„Nic takového jsme nepozorovali.“

„Pýthie, rýsuje se průšvih,“ řekl Leg, vyskočil a rozhodným hlasem zvolal, „Rozkazuji ti: spoj mi starostu!“

Kupodivu to prošlo. Starosta se do kamery zamračil:

„Jste sice VIP zákazník, ale mám svou práci, pane Legu!“

„Prosím vyslechněte mě, pane!“ nečekal na souhlas a překotně pokračoval, „Blíží se bouře! Počítač vám potvrdí, že to vím dřív než satelity. Ale ta bouře, co se blíží, bude silnější než kterákoliv, co jste tu zažili! Chápu-li to dobře, jsou na astroportu dělníci. Pane, musíte je stáhnout. Mají deset minut na zajištění věcí a přesun do bezpečí. Pak je to spláchně.“

„Jen plašíte! Dodělali jsme kolem astroportu zábrany, jsme připraveni na pětatřicetimetrové vlny.“

„Mám informace přesnější než satelity. Čekají nás vlny přes čtyřicet metrů. Chcete riskovat životy?“

„Samozřejmě nechci,“ přikývl starosta a neúměrně klidným hlasem Lega varoval, „ale jestli si vymýšlíte, protáhnu vás po soudech a uhradíte nám ztráty.“

„Trvám na té informaci, pane! A přijímám svou odpovědnost i bez soudu... Pýthie, zaznamenej mé závazné rozhodnutí!“

To zřejmě starostu přesvědčilo. Než zrušil spojení, přikázal:

„Seberte se, pane Legu, a přijďte do mé kanceláře. Pýthie vás sem dovede.“

* * *

Než Leg ke starostovi dorazil, bylo deset minut pryč. V předpokoji ho přivítal místostarosta, hyperaktivní muž středních let. Podal mu ruku a postěžoval si:

„Tíží mě velmi rozporuplné pocity... Nechci, aby nám bouře poškodila astroport, ale zároveň chci, abyste měl pravdu. Už jen proto, že tím potvrdíte, jakého úžasného pokroku jste dosáhli. A také proto, že bych nerad, abyste nám ty náklady hradil,“ podíval se mu do očí a zhodnotil jeho náladu. O poznání tišeji pak dodal:

„Nevíte totiž, že na astroportu byl hvězdolet. Vlny, které předpovídáte, by mu poškodily atmosferické motory, museli jsme ho poslat na oběžnou dráhu... Start a přistání takové potvory je hodně drahá sranda...“

Smutně se na pobledlého Lega podíval a uvedl ho ke starostovi. Jen vešli, spadly z Lega rázem všechny obavy: starosta měl telestěnu rozdělenou na čtvrtiny a v každé záběry jedné kamery na astroportu. Bouře teprve začínala, ale vlny už měly přes dvacet metrů!

„S tou bouří jste měl pravdu,“ přivítal ho starosta a podal mu ruku, „Ty hloupé satelity to ohlásily teprve před pěti minutama!“

„A s její silou taky,“ dodal místostarosta a ukázal na obrazovku, kde se gigantická vlna právě přelávala přes ty slavné zábrany.

„Kam jste ty dělníky poslal?“

„Jsou v té budově vlevo od řídicí věže.“

„To nebude stačit! Ihned je pošlete do řídicí věže! Předpokládám, že jsou budovy propojeny. Ať všichni v ní utíkají do třetího patra a výš! Dolní dvě budou asi zatopena! Věži řekněte, že čím víc toho vypnou, tím menší budou škody.“

Než se starosta probral ze šoku, že mu nějaký potrhlý duchař něco přikazuje, jeho zástupce už řval na Pýthii, ať okamžitě provede, co Leg řekl. Pouhou sekundu potom, co počítač zahlásil splnění příkazů, padlo přízemí řídicí věže i okolních budov. O minutu později byla voda i ve druhém patře.

Starosta se už uklidnil a vyzval Lega:

„Posaďte se,“ ukázal mu na křeslo. Sám si sedl do své pojízdné židle u stolu a zamyšleně ho pozoroval, jak si opatrně sedá do měkkého křesla. Když vzhlédl, starosta si ho pořád ještě prohlížel. Legovi to bylo jedno, upřeně sledoval, jak se další a další vlna žene přes astroport. Riskoval hodně, ale teď byl rád, že neustoupil a hvězdolet odletěl.

„Ušetřil jste nám velký průšvih, pane Legu,“ promluvil konečně starosta, „a mně složitě vysvětlování. Na duchy nevěřím, ale nezbyvá mi nic jiného, než uznat, že si nevymýšlíte. Rozhodl jsem se vás zaměstnat, jestli to přijmete. Dneškem jste prokázal nejen odvahu, ale také jste se nám zaplatil na tříměsíční zkušební dobu. Budeme vám na Zemi poukazovat plat pomocného dělníka, ale tady budete mít byt a stravu. Co tomu říkáte?“

„Pokud mi poskytnete byt, který bude mít stejné speciální žaluzie jako zadržovací místnost, pak přijímám... Ale řekněte mi – proč máte odstíněnu vaši pracovnu?“

„Pýthie vám určitě řekla, že jste pátý případ,“ usmál se starosta, „já jsem číslo tři. První dva byli stavební dělníci.“

„Tak potom mě nepotřebujete.“

„Nenechte se mýlit, mě z toho jen bolí hlava. Nevnímám žádné informace. Vy jste výjimka. A samozřejmě že váš byt bude mít právě takové žaluzie... Potřebujete si na Zemi něco zařídit?“

„Ne, pane. Alespoň ne nic, co by nevyřídila pošta. Máte, předpokládám, kurýra GWW?“

„Ano, tří denního.“

Starosta vstal a Leg se zvedl k odchodu. Při podání ruky starosta řekl:

„Ještě drobnost, pane Legu: další pobyt u nás si zajistíte nejlépe tak, že ve zkušební době přijdete na další využití toho proudu informací... Na shledanou.“

Leg Komax už Delfi neopustil...

19. Pohár trpělivosti

Planeta Gé, rok 2128.

AA ležel, jak měl v oblíbě, v hustém háji na úpatí znesvěcené hory. Ten rohový kus, co kdysi upadl návštěvníkům, využil ke zdokonalení svého úkrytu. Podle průzkumu bylo hejno cibusek ještě daleko, a tak se AA věnoval přemýšlení o návštěvnících.

Pojednou pocítil proud chladné vody na zádech, kousek od čela. V téhle hloubce ale takové proudy nikdy nebyly. AA neodolal, otočil se na záda a trochu se ohnul – a zíral na podivnou mlhu, vznášející se jen kousek nad ním. Vybavil si pohádky, které mu vyprávěl předek, když byl malý. Ale to přece byla jen pohádka! Příběh, vyprávěný po desítky generací. Nebo že by ne?

V tu chvíli udělal AA obří myšlenkový skok, který mohl posunout cety na vyšší úroveň poznání světa, ale nebyl tu nikdo, kdo by se nad tou myšlenkou pozastavil: pohřební rituál zapouzdření není jen zpěv a mačkání mozku do desky z kostí! A tohle tady, to je duch ceta. Proto dělají rituál zapouzdření: aby jim vesnicí nepoletovaly přízraky.

Samotného ho překvapilo, jak snadno si to starodávné slovo vybavil. Na rozdíl od tisíců cetů v posledních šesti desítkách generací jasně viděl jeho obsah. Stále se vznášel nad ním, jako by na něco čekal. Může mu takový přízrak ublížit?

Pokusil se přízrak oslovit, ale žádné odezvy se nedočkal. Opatrně aktivoval Telkinův orgán, jako to dělal při lovu cibusek. To fungovalo, přízraku se to ale nelíbilo. Vysmekl se z válce psychických sil, zakroužil kolem AA a potom neuvěřitelně rychle narazil do jeho břicha. AA jen hekl a zabořilo ho celé tělo. Ne nijak silně, ale příjemné to nebylo.

Nevěděl, zda byl tohle důvod, proč předkové vymysleli zapouzdření, ale vůbec by se jim nedivil. Nejlepší bude, když okamžitě informuje ostatní a vydá se za mórem. Měl by o tom vědět. Nejsilněji, jak to jen dovedl, přidal do proudu obraz přízraku a vysvětlení, co to je. Tohle musí vědět všichni cetové po celé planetě!

Přetočil se a vydal se k vesnici. Přízrak letěl s ním. Soustředil se na móra a sdělil mu, že pluje za ním a přivede přízrak s sebou. Mór ho obratem informoval, ať raději zůstane, kde je, a nevodí přízrak do vesnice, že plave on za ním. AA se zastavil a přízrak naštěstí také.

Mór byl u něho velice rychle. AA se svěřil se svými úvahami: návštěvníci nepřestali ničit jejich pohřebiště a některou desku rozbili. A duch ceta se osvobodil. Mór byl překvapen dedukcí AA a pochválil ho, protože přesně tohle byl důvod rituálu zapouzdření. O tom, že by se nějaký duch osvobodil, neví, ale logika říkala, že to je jediné vysvětlení.

Pak se zeptal, jak se s ním AA setkal. Když mu to řekl a ještě přidal popis toho, co se dělo, když se přízrak pokusil

chytil, mór se upřímně vyděsil:

Ve své neznalosti jsi měl velké štěstí! Přízrak dokáže víc, než jen šťouchat!

Ano, móre, bylo to nepřijemné, ale ne smrtelné.

Ve skutečnosti ti šlo o život. Kdyby ses neotočil, duch by do tebe vnikl. Duch má jediný instinkt: usadit se v mozku.

Pak už jsou jen tři možnosti, ale v každém případě by to byl konec AA.

Pouč mě, móre, prosím!

Dvě duše v jednom těle být nemohou. Buď by tě vytlačil ven a převzal tvé tělo, nebo by tělo zemřelo a zbyly by dvě duše. Třetí možnost je ještě horší: duše by splynuly a ty bys začal bláznit. Zabit bychom tě museli my.

Pak je tenhle duch nebývale klidný.

Asi je zpět teprve krátce a ještě nepocítil úbytek sil. Má několik hodin a pak se rozplyne. To ho bude nutit, aby do nějakého ceta vstoupil.

Máme nějakou možnost ho zničit dřív, než k tomu dojde?

Existuje, ale sám na to nestačím, musíme být tři.

Nejste snad?

QAnn se rozhodl vyrazit do světa na zkušenou. A je příliš daleko, nestihl by to sem. Mám tu jen béčko.

Ale QA, máš mě, dovolil si AA poprvé oslovit nejvyššího ceremoniáře jménem, Když mi vysvětlíš, co mám dělat, zvládnou to!

Můžeme to zkusit. Béčko už jsem zavolaal... Princip je jednoduchý, AA: duch nesmí stát na místě, protože potom se tvým psychickým polem prokouše. Musí mít možnost někam uniknout. Dokážeš si představit tvar, který by tuhle podmínku splňoval?

Musí mít kam utéct a přitom nám neutéct? To je něco jako chytrá horákyňe, ne?

AA, nech si ty srandičky a použij ten největší orgán ve svém těle!

Myslíš žaludek, QA?

AA hned viděl, že mórova trpělivost právě došla, a honem to řekl:

Toroid!

Správně. Duch má jen instinkty. Měl by být hloupý a slepý. V toroidu bude kroužit a já s QAxx ho dezintegrujeme.

Dezi... co?

Rozložíme ho na neškodný obláček, který se rozplyne do prostoru. Musíš v ten okamžik toroid zrušit, aby se tak stalo. Když to neuděláš, zase se složí dohromady. Už jsi někdy zkoušel spojit konce té roury, kterou lovíš cibusky?

Ne.

Tak to rychle začni zkoušet, není to nic jednoduchého. Béčko tu je za chvíli.

AA si nemyslel, že to bude problém, ale byl. Teprve pátý pokus vypadal, že se povedl, ale mór protestoval:

Copak nevidíš, že ten spoj je děravý. Unikne nám a bude na nás útočit. Těžko mu uhneš. Znova!

Teprve při osmém pokusu byl mór spokojen. QAxx právě dorazil a QA mu vysvětlil, co musí udělat. AA chytil ducha do toroidu a ten skutečně začal kroužit. V další sekundě bylo hotovo. AA toroid zrušil a duch se rozplynul.

Mór ale netušil, k jakým koncům tahle zkušenost AA zanedlouho dovede.

* * *

Několik dní po likvidaci ducha AA kontaktoval móra s otázkou:

Móre, když umíme ducha naší silou do desky dostat, šlo by také ho z té desky vytlačit?

Nevím, jestli by jeden cet měl takovou sílu, ale máš velmi nebezpečné otázky. Proč se ptáš?

AA však neodpověděl, jen poslal znak vřelých díky. Pak o něm mór několik dní neslyšel, ale najednou AA poslal žádost, aby se dostavil do háje pod horou. AA ho již čekal a hned spustil:

Děkuji, móre, že jsi tu. Chci ti ukázat něco důležitého... Tady je kus sídla návštěvníků... Byl jsem se přesvědčit, že ze stejných obdélníků je to sídlo celé... Dívej se.

Doplavali k velké desce, dvakrát ohnuté do pravého úhlu. Již dříve provedl AA průzkum dotykem a tvrdil, že se také dotkl čelem jejich sídla – a mělo stejně hladký a chladný povrch. Proto věděl, která plocha je vnější a která vnitřní. AA se postavil čelem k vnější ploše a napnul všechny síly.

Mór si toho hned nevšiml, ale pak jen zíral: AA kousek od desky nevytvořil tubus, jako když lovil cibusky, ale úzkou, tenkou a sotva viditelnou destičku psychické síly a ta se vzápětí vnořila do desky sídla. Nestalo se nic.

Prošla skrz. K čemu to je dobré?

Vydrž. Nech mě, musím se soustředit, ještě to moc neumím.

AA vytvořil destičku znova a poslal ji stěnou. Mór si nebyl jistý, ale zdálo se mu, že na jiném místě. Další destička však byla postavená svise. Čtvrtá destička také.

Tak, a teď se pojď podívat!

AA připlul k desce a čumákem šťouchl do míst, kde prošly skrz jeho psychické síly. Mór nevěřil svým očím: v desce se objevil čtvercový otvor, a když se podívali na druhou stranu, ležel na dně čtverec šedobílé hmoty.

To ale není všechno, móre. Po tom, cos mě naučil vytvořit toroid, jsem zkoušel i další uzavřené tvary. Krychle mi moc nejde, ale kouli na povel už vytvořit umím. Podívej se, co se stane!

AA se snažil čtverec z desky návštěvníků uzavřít do koule. Chvilí s tím zápolil, ale pak se mu to povedlo a průhledná koule a s ní i čtverec se zvedly cetům před oči. AA začal kouli zmenšovat. Mór za svůj dlouhý život viděl spoustu takových kejklů, ale tenhle materiál byl odolný a nezkroutil se jako třeba list rostliny. Stalo se něco jiného. AA

napnul síly a v následujícím okamžiku svou kouli zrušil – a ke dnu klesal už jen šedobílý prach.

Myslím, že se na to hodí slovo 'dezintegrovat'.

V tom okamžiku mór prozřel a vystrašeně se na AA podíval:

Ty odtud chceš návštěvníky vyhnat tím, že zničíš jejich sídlo? Něco takového tě nesmí ani napadnout, AA!!!

Promiň, QA, přicházíš pozdě. Už mě to napadlo. Přemýšlím nad tím pár let.

* * *

Planeta Gé, rok 2130.

AA mnohokrát plul k hladině. Trávil dlouhé hodiny kolem sídla návštěvníků s podivně se lesknoucími místy na šedivých plochách, které byly průhledné, jen když uvnitř bylo světlo, a pozoroval, hledal souvislosti. Plul kolem tak nenápadně, jak jen velryba dovede. Nevěděl, zda o něm vědí, ale žádné reakce se nikdy nedočkal.

Pozorování prováděl poctivě a pořád stejně, aby je mohl porovnat mezi sebou. Netušil, že objevil vědeckou metodu shromažďování faktů. V sídle viděl hemžení tvorů o velikosti trojnásobku cibusky, ale z jejich činnosti toho moc nechápal. Napadlo ho, že to jsou čističi, protože ti se také takhle hemží a navzájem vyhýbají, když se snaží očistit ceta od parazitů. Ale na to byli moc velcí.

Jednoho dne došel k závěru, že toho ví dost a že představa o fungování světa je dostatečně komplexní, aby přestála zkoušku neznalostí jiného ceta. Vybral si pochopitelně nejvyššího ceremoniáře. Už byl na cestě, když žádal o dovolení, a mór ho uvítal ve svém příbytku. To AA potřeboval.

Ne že by si cetové budovali nějaké stavby. Stačilo vymezit prostor kameny a vhodně umístit rostliny, aby se vytvořilo místo, kde cet mohl být sám. Obojího bylo na dně plno. Že nemají střechu, cetům nevadilo: vstávali s rozedněním a uléhali se západem. Ani krejch je neohrožoval – spící vesnice vytvářela kolem sebe tak nepříjemně psychické pole, že se ani nepřiblížil.

Dnes to vypadá na klidný den, uvítal ho mór. Budeme řešit tvá pozorování návštěvníků?

Soudíš správně. Věnoval jsem tomu tolik času, že si myslím, že by důležité informace měl vědět i někdo další, aby se nemusela ta pozorování opakovat, kdyby se mi něco přihodilo. A také se chci podělit o své úvahy o naší existenci.

Když mór neodporoval, AA spustil:

Opakovaně jsem si potvrdil, že ti malí tvorové, které lze vidět, když jsou kryty otevřené a uvnitř je světlo, jsou ti návštěvníci. Já bych jim raději říkal cizinci. Pojmenovali jsme je tak a pořád o nich tak uvažujeme – ale oni se tu usadili natrvalo. Sice se do velkých hloubek nepouštějí, ale už prý obhlíží další posvátnou horu. Jsem si jistý, že jsme se zmýlili a všechna ta velká zvířata, co tu byla, když sídlo budovali, i pohyblivá sídla, kterými nás stále pozorují, jsou neživé věci, pomocníci. Také ta věc, kterou připlouvají z nebe, je jejich pomocník. Návštěvníci jsou uvnitř a ožívují je – tak jako duch ceta, sídlící v malém mozku, oživuje tohle velké tělo.

Jseš si jistý, AA? Už dávno jsme zjistili, že nemají žádný Telkinův orgán jako my. Jak by ty věci vytvořili?

Chyběla nám představivost, QA! Mají čtyři ploutve: po dvou se pohybují a dvě jsou volné. Viděl jsem cizince, kteří se pohybovali a ty volné ploutve se jen tak kývaly. Také jsem ale viděl, že se pohybují a ve volných ploutvích drží nějaké obřadní mísy. A jednou, takže jsem si to nemohl ověřit, jsem viděl, že ty volné ploutve mají na konci roztržené. Když těmi ploutvemi dokážou uchopit malý předmět, což jsem viděl už mnohokrát, proč by jimi nemohli vytvořit ty velké pomocníky? Nebo pomocníky plující po nebi? Znalosti, móre! Oni mají znalosti, které nám chybí.

Nechápu jednu věc: uvnitř jejich sídla je vzduch. Víme, že je příliš řídký a plavat se v něm nedá. Jak se tedy pohybují?

S tebou se dobře diskutuje, QA! Kladeš ty správné otázky. Oni totiž neplavou! I když jsou tak malí, je vzduch tak řídký, že je nenadnáší. Jejich váha je tlačí dolů a pohybují se po dolních ploutvích. Jinou částí těla se země nedotýkají, takže těmi ploutvemi se neodstrkují, jako třeba krejch, ty ploutve je nesou, kam potřebují. A těmi horními ploutvemi dělají spoustu různých pohybů, které ovšem nechápu.

AA netušil, že právě byl jen krůček od definice Archimedova zákona. Sebral ze dna dva kamínky a zeptal se:

Mohu si na chvíli půjčit tvoji lampu?

Můžeš. K čemu ti bude dobrá?

AA jen významně zamrkal a svítící kámen, přikrytý velkým listem, odkryl a přesvědčil se, že je kolem něho volné místo. O nějaké radioluminiscenci cetové nevěděli, ale kámen plnil požadovaný účel, tak ho měl ve svém příbytku každý.

Nejprve ti ukážu, QA, co jsem se naučil, potom ti vysvětlím souvislosti.

AA zvedl připravené kamínky a navedl je k lampě. Potom je chvíli nechal kolem lampy kroužit. Oba, každý jinou rychlostí! Starý ceremoniář jen zíral.

Tak tohle celou dobu děláš?! Nevěděl jsem, že Telkinův orgán něco takového dokáže.

Myslím, že by se to naučil každý, jen to nebylo třeba. Ale takhle budeš vědět, o čem mluvím. Je to lepší, než ti to popisovat... Myslím, že jsi také viděl odplutí pomocníka cizinců z hory. Když jsem zjistil, že ani nás, ani cizince vzduch nenadnáší, usoudil jsem, že nenadnáší ani toho jejich pomocníka. Hledal jsem něco, nějaké ploutve, kterými se odstrkuje, podobně jako samotní cizinci. A našel jsem to!

Skutečně jsem odplutí a také dvě připlutí viděl. Tenhle pomocník je hladký válec, žádné ploutve nemá!

To, že jsme od předků zdědili slovo 'fantazie', svědčí o tom, že její nedostatek řešíme už dlouho. On totiž žádné nepotřebuje, on se odstrkuje těmi blesky.²²

22 Jiný oheň než blesky cetové ještě neviděli, ani pro to nemají slovo.

To už si ale vymýšlíš! Nebo si ze mě děláš srandu!

Ne, QA, byla to past a ty ses chytil. Určitě znáš plošáka, plochou rybu, co má na bocích vaky. Zajisté jsi také viděl, jak do nich pusou nabere vodu a zadním otvorem ji vypouští ven tak rychle, že se za ní vytváří bublinková stopa. Proč by pomocník cizinců nemohl za sebe vypouštět vzduch tak rychle, že se změní na blesk? Takhle to totiž cizinci dělají: koukají se kolem sebe a pak se to snaží napodobit pro své potřeby. Dokonce si myslím, že myslí dál, i za to, co vidí. Cetové jsou jiní: nemají znalosti ne proto, že by byli hloupi, ale protože nemají to puzení napodobovat přírodu a ty znalosti shromažďovat. Přemýšlel jsi, móre, nad tím, kam ten pomocník pluje?

Někam nahoru, k nebi, ke hvězdám.

Slova to jsou pravdivá, to nejméně jednou viděl každý, ale ve skutečnosti nemají obsah. Nepředávají si ceremoniáři mezi generacemi nějaké tiché znalosti, které by říkaly, co tam nahoře je?

Je mi líto, AA, nepředávají. Dokud nepřipluli cizinci, ani jsme nevěděli, že je to možné.

Ještě jedna obdobná otázka: existuje na naší planetě nějaké skryté místo, odkud by cizinci mohli připlout?

Určitě ne! Kromě těch vrcholů několika posvátných hor je všude jen voda.

Tak vidíš, móre, sám jsi to řekl: musí existovat další planeta, kde jsou cizinci doma. To, že se pohybují na ploutvích, svědčí o tom, že takhle se narodili a takhle to na jejich planetě funguje. Víš, jen těžko si to lze představit, ale jejich planeta má hodně souše, možná dokonce víc než vody. Proto musí mít pomocníky a takováhle pevná nebo pohyblivá sídla, protože pod vodou nedokážou dýchat jako my.

Kde by ale ta planeta byla? Za mraky už jsou jediné hvězdy, AA.

No, móre, co jsou ty hvězdy zač? A neříkej, že světélka na nebi!

Tady bych od předků jednu informaci měl – hvězdy mají různou barvu a nejsou pořád na jednom místě, pohybují se. A také mizí a zase se objevují.

Děkuji předkovi s pozorovacím talentem a velkou trpělivostí. Zase jsme u té představivosti: naše planeta tu není sama, máme tady ještě slunce. Také planeta cizinců musí mít slunce, jinak by tam měli tmu a mráz. A co takové slunce dělá? Svítí. Svítí tak moc, že bude vidět i z velké dálky. Určitě i tvá představivost stačí na úvahu, že hvězdy jsou jen další slunce jako to naše. Možná že některá z hvězd na nebi je hvězda, odkud připluli cizinci. Potom také oni vidí naše slunce... jen jako hvězdu... Promiň, móre, začínám být unavený.

A co ta ukázka s mojí lampou. Co to znamená?

Určitě bys na to přišel sám, ale nebudu tě trápit... Když je hodně hvězd, tedy sluncí, klidně může být i hodně planet u jednoho slunce. Na této planetě se traduje, že slunce obíhá okolo nás, a proto se střídá den a noc. Jenomže když bude těch planet víc, přestane to fungovat. Samozřejmě bude stačit, když slunce i planety budou stát na místě a planety se budou otáčet. Ale přišlo mi to divné: když už rotují, mohou také kolem stojícího slunce kroužit.

Víš, že všechno děláš poctivě – máš na kroužení nějaký důkaz?

Mám! Vzpomeň si na předloňské zatmění slunce, které bylo vidět i u nás. Kde myslíš, že se ten temný kruh vzal? Nejjednodušší vysvětlení je, že kolem slunce obíhají nejméně dvě planety, my jsme až druzí. Ta první se na chvíli dostala mezi nás a slunce. Na těch kamíncích jsi to přece viděl: schválně jsem se naučil pohybovat každým kamenem jinou rychlostí, protože to tak určitě bude i ve skutečnosti.

Úplný Koperník!

* * *

Planeta Gé, rok 2131.

AA přehlédl tucet cetů, ležících na dně v půlkruhu kolem něho v háji pod horou. On sám ležel v lůžku z husté trávy v pomyslném obdélníku, který vymezovaly stěny kusu sídla návštěvníků. Aby ho neslyšel nikdo jiný, oslovil je zvukovými vlnami:

„Pro společné oslovení vás všech jsem vymyslel nové slovo. Je odvozené od skupiny, která bojuje s útočícím krejchem. Bylo to nutné, protože cetové ještě nikdy nemuseli bojovat s žádnými cizinci z hvězd. Slovo ‘četa’ tedy označuje takovou skupinu. Vybral jsem si vás tajně, protože většina cetů ve vesnici je proti jakékoliv akci. Také proto nepoužívám Telpatův orgán – nechci, aby nás ve vesnici slyšeli. Ze stejného důvodu o nás nenajdete zmínku v proudu. Omezení platí pro všechny – zde smíte použít jen zvukové vlny...“

Ze všech mladých jsem vybral právě vás ze dvou důvodů: je ve vás ještě zřejmý plamen vzdoru a vaše psychická síla je větší než u ostatních. Budeme spolu dělat dvě věci: trénovat Telkinův orgán, jednak samostatně, jednak všichni společně, a já vám budu předávat znalosti o cizincích, které jsem za poslední roky nashromáždil. Postupně jsem přišel na to, že nejen objem znalostí nás od cizinců odlišuje, ale také chuť je vůbec získávat...“

Abyste věděli, že se nevychloubám, mám na začátek připravenou jednu praktickou ukázkou. Týká se důležité věci – kdy nás cizinci ze svého sídla mohou spatřit a kdy ne. Tady pod listy mám schovanou svou lampu, aby nás nerušila. Bude součástí pokusu. Je tu někdo, kdo ještě neviděl sídlo cizinců?“

Nikdo se nepřiznal, a tak AA pokračoval:

„Tady za mnou vidíte vnitřní stranu stěny. Z vnější strany průhledné části mají několik pohyblivých destiček, které buď průhled zakrývají, nebo ne. Zrak cizinců funguje stejně jako náš, ale mohu-li soudit, náš je citlivější. Proto tam mají tolik světla. Také tím chci říct, že když jsou destičky sklopené, cizinci nás nevidí. Ovšem vlastnosti průhledné stěny, které vám za chvíli ukážu, způsobí, že nás cizinci nevidí, přestože je průhled otevřený. Ověřil jsem si to tak, že když se v sídle svítilo, pozoroval jsem cizince a potom jsem se s přivřenými očima přiblížil ke stěně – ale cizinci uvnitř nijak nereagovali. Že to nebyla jen ignorace, ale opravdu mě neviděli, dokazuje poděšená činnost ve chvíli, kdy“

jsem se dostal ke stěně ještě blíže, přibližně pod dva metry...

Vy zůstanete na této straně, já budu z druhé strany. Ještě jedna věc: cizinci neovládají echolokaci, mají jen oči. Navíc to skrz stěnu cizinců nefunguje. Tak první část pokusu vám dokáže, že stěna je opravdu průhledná.“

AA obeplul stěnu, chvíli se tam mrskal a vrátil se před četu.

„Doufám, že mě všichni viděli?“

Když nikdo neodporoval, vytáhl zpod listů svítící kámen a postavil ho ke stěně. Aniž si to uvědomil, předvedl nastoupeným cetům něco, co ještě neviděli: jeho psychická síla netvořila tubus, kterým se chytají cibusky, ale kouli. Překvapivě jen kolem svítícího kamene – uvnitř nebyl ani kousíček utrženého listu, ani kamínek nebo zrnko písku. Navíc bylo zřejmé, že AA kouli vytvořil, aniž by pod listy viděl. To se již rovnalo zázraku. I ve váhavicích tak zažehl zájem a nad všemi rázem získal absolutní moc.

„Jakmile se uvnitř svítí, stěna není průhledná. Předvedu...“

Za chvíli opět připlul před četu:

„A teď se prohodíme – plavte z druhé strany v řadě a každý se přesvědčte, že mě tady uvidíte díky světlu mnohem lépe.“

Když opět ulehli před ním, uchopil lampu a posunul ji ke čtvercovému otvoru ve stěně sídla.

„Tuhle díru ve stěně cizinci nemají, tu jsem udělal já, když jsem to předváděl mórovi. Protože máme jen tento kus sídla cizinců a chci ho mít nadále k dispozici, nebudu vám to předvádět na stěně, ale na listech.“

„K čemu nám bude děláni děr do sídla cizinců?“

„To bude jako druhá varianta útoku: cizinci neumí dýchat pod vodou jako my. Když jim uděláme do stěny díru, nateče jim tam voda a oni budou muset své sídlo opustit. Podle mě je to totéž, jako když jsme před příchodem cizinců vylézali nad hladinu a zkoušeli, kdo vydrží déle nedýchat. My nemůžeme dýchat ve vzduchu, oni ve vodě...“

Budu vás učit a cvičit, jak vytvoříte jiné tvary síly než obvyklý tubus na lov cibusek. Naučím vás vytvořit kouli, desku a tubus uzavřený do sebe. Když jsem to zkoušel na této stěně, pokusy jsem zjistil, že ani tubus, ani jiný uzavřený tvar stěnou neprojde. Musí to být tenká deska. Proto čtvercový otvor: musíte stěnu proříznout načtyřikrát.“

„Moment, prosím... Druhá varianta útoku? Jaká pak bude ta první?“

„První bude pokus je vyděsit. Kromě mě, móra a jeho pomocníků si všichni cetové myslí, že duchové jsou jen taková pohádka. Před třemi lety mě jeden duch ohrožoval, s mórovou pomocí jsme ho odstranili. Také si všichni myslí, že rituál lisování a zapouzďení je jen zbytečný náboženský rituál, který vymysleli předci, protože neměli co dělat. Ve skutečnosti je duch reálná věc, která živě ohrožuje, a naši předci se smířili s koncem fyzického těla, ale ne s koncem duše. Místo toho, aby riskovali, že je bude duch ohrožovat a pak by ho museli ničit, zavedli zapouzďení, kdy je duch každého zemřelého ceta psychickými silami ostatních uzavřen do desky jeho hrobu...“

Ale co dělají cizinci? Ani jejich znalosti jim neprozradily, co desky, které na posvátné hoře lámou, ve skutečnosti obsahují. Ti hlupáci jimi obkládají vnitřní stěny svého sídla. Protože je deska ale pro ně příliš velká, rozdělí ji na menší. Duch, který tu byl před třemi lety, se z desky uvolnil při porcování asi díky nějaké chybě. Nevím, jak je možné, že k tomu nedošlo opakovaně, protože když se podíváte dovnitř jejich sídla, vidíte spáry mezi malými částmi pohřebních desek. Ani si neumíme představit, co se stane s duchem po rozdělení desky...“

Představuji si to tak, že poplujeme k sídlu a vytlačíme pár duchů nebo jejich částí z obložení. Co se stane, nevím. Proto vás naučím vytvoření toroidu, protože to je jediný tvar, kterým lze ducha chytit. Až tohle zvládnete, odloupneme některou desku z pohřebiště a na ní si vyzkoušíme, že vytěsnění ducha z desky je ve třinácti cetech vůbec možné. Ducha pak mór zlikviduje, říká tomu ‘dezintegrace’.“

„Jsem z čtyř asi nejstarší. Než přišli cizinci, vyskakoval jsem na skálu nesčetněkrát, takže vím, že kdybych tam zůstal, byla by to hodně ošklivá smrt. Ale tím, že do jejich sídla uděláme díry, přivodíme cizincům podobnou smrt. Smíme vůbec něco takového udělat? Zabrali sice malý kus naší hory, ale nechávají nás na pokoji.“

AA s takovou otázkou počítal, věděl, že musí přijít. Ale stejně se neovládl a rozčilil se:

„Máš pravdu, unesli jen tři cetí mláďata. Nevím, proč. Buď jim nechutnala, a proto neunesli další, nebo je mají zavřená na jejich planetě a chodí se na ně koukat. Nejsem si jistý, zda jim to můžeme odpustit stejně, jako jsme jim odpustili znesvěcení posvátné hory, změnu pohřebních rituálů, zranění móra, ničení pohřebiště a použití hrobů našich předků jako stavebního materiálu...“

Ale i kdyby ano, je tu větší problém: cibusky cizincům chutnají stále víc a víc. Loví je ve velkém, mají na to pomocníky, kteří táhnou velikou síť a najednou chytí celé hejno. Ani intelligence cibuskám nepomůže! My dospělí doženeme nedostatek cibusek jedlými listy, ale co naše děti? Ty nemůžete krmit jen rostlinami, pro svůj vývoj cibusky potřebují. Nehledě na to, že se lov cibusek nějakým vyprávěním nenaučí, musí se ho zúčastnit!

Je jedno, jestli si cizinci uvědomují, nebo neuvědomují, co tím působí nám i cibuskám. Vždyť oni vylovili tady v okolí hory všechna hejna a nové cibusky už se nerodí. Jejich pomocníci loví ve stále větším okruhu, a i když to zní neuvěřitelně, za pár let vyloví cibusky na celé planetě. Když nechceme umřít hladu, musíme plavat už tak daleko, že to děti nezvládnou. Museli jsme vymyslet přepravní řetězec, protože plavat s chycenými cibuskami vydrží cet jen chvíli. Když s tím nic neuděláme co nejdříve, začnou ceti umírat na choroby z nedostatku potravy...“

Zamysleli jste se někdy nad tím, proč je cetů tak málo? Myslím na celé planetě? Není to proto, že bychom neuměli počítat do víc než jednoho milionu! Naši předci dali dohromady takový systém střídaní generací, který zohledňuje možnosti okolního prostředí, především rychlost obnovy cibusek jako naší hlavní potravy...“

Tak tu neříkejte, že cizinci nechávají cety na pokoji! Protože když s tím nic neuděláme, vymřeme. Ano, setkal jsem se s tím, že někteří jsou ochotni přinést i takovou oběť. Ale to je krátkozraké! Opět ten nedostatek fantazie. Co zabráni cizincům znesvětit další posvátné hory, zničit tamní pohřebiště, postavit další sídlo a vylovit všechny cibusky?

Nejhlupejší odpověď je, ať to udělá někdo jiný, my nechceme nikomu ublížit. Vždyť ani krejcha nezabijeme, jen ho zmateme tak, že nás pak nechá na pokoji. Proto jsou dvě varianty útoku: nejdříve cizince zmateme a oni odplují zase na svou planetu. A když to nepomůže, udusíme je naší vodou!“

Planeta Gé, rok 2132, srpen.

AA se vracel se svými dospělými dětmi z lovu cibusek. Měli štěstí, že jejich znesvěcená hora byla jediná na rovníku a všechny ostatní byly od ní tak daleko. Měli mnohonásobně víc místa – jinde by už lovili v prostoru jiné hory a mohlo by nastat něco nepředstavitelného: ceti by si začali ubližovat navzájem. Ale těm ignorantům z hvězd by to stejně bylo jedno!

Najednou AA, který plaval první, spatřil v dálce pomocníka cizinců. A měl přesně takový tvar, který kdysi viděl v proudu – pomocník, co pohltil mládě, vyplul s ním k hladině a pak s pomocí blesků odplul vzduchem i s mládětem.

Vyslal ostatním znak nebezpečí a chtěl se pomocníkovi vyhnout, ale pomocník změnil směr a ještě zrychlil. AA usoudil, že pomocníci cizinců klidně mohou vidět stejně dobře jako ceti a že se mu nikam neskryjí. Z porovnání rychlostí mu také vyplynulo, že je mnohem rychlejší než cet. Nezbude nic jiného, než se bránit!

AA bleskem sestavil plán a vysvětlil ho dětem: zpomalí, nechají pomocníka doplout až k sobě, ale pak se každý vydá jiným směrem. Obloukem se vrátí zpět a společnými silami ocasů pomocníka poškodí. Když se bude ještě hýbat, AA ví, jak ho zničit.

Teď plul AA jako poslední. Když měl pomocníka za ocasem, vyslal znak lovu, všichni tři ceti prudce zrychlili a zároveň se odchýlili do stran. AA se obloukem dostal nad pomocníka a vybídl své děti k útoku. Pochopili to trochu jinak: AA narazil čumákem do pomocníkovy předku, AAxx do jeho konce. A teprve, když ho míjeli, přetáhli ho ještě každý jednou ocasem.

AA chvíli počkal. Chtěl dát pomocníkovi čas, aby se otočil a utekl. Ale on se k tomu neměl. *Až se vzpamatuje, myslí si AA, bude pokračovat a napadne jinou skupinu, která se ale nebude umět bránit. Je to třeba dotáhnout do konce!*

AA varoval potomky: *Běžte stranou, ať vám neublížím!*

Vytvořit tenkou desku psychické síly už uměl i poslepu. Teď musela být o hodně větší než jindy, ale před chvílí spořádal tolik cibusek, že v Telkinově orgánu cítil nekonečnou sílu. Také už desku opakovaně nevytvářel a nerušil jako kdysi: vytvořil ji jednou a pak už s ní jen manipuloval podle potřeby.

Jeho zásah se podobal závodnímu dřevorubci, který motorovou pilou krájí kládu na kolečka. Během dvaceti sekund byl šedivý válec, dvakrát větší než cet, nakrájen na dvanáct kusů. Některé kusy nedělaly nic, jen klesaly ke dnu a unikaly z nich obrovské vzduchové bubliny. Ale jiné kusy se hroutily do sebe, přestože v této hloubce nebyl tlak nijak velký. Ze dvou dokonce vylétly blesky, ale naštěstí nikoho nezranily.

Zatímco potomci chválili schopnosti svého předka, AA spatřil vyděšené grimasy několika cizinců, přitisknutých z vnitřní strany na průhlednou část stěny odříznuté špičky, padající do hlubin. V šoku si uvědomil, že byly příliš malé na dospělé cizince. Vůbec nepocítil hrdost nad svým vítězstvím! Naopak! Jen a jen stud.

Tuhle informaci do proudu raději nepřidal!

20. Adam v Delfách

Planeta Dora, rok 2132.

„Dobrý den, pane.“

„Vítejte, pane Hopsale. Vezete další calosit?“

„Ano. Nejdřív bych se ale chtěl zeptat na podezřele vysoký doplatek za tu první bednu. Nejenže nejsou započítané náklady za zpracování, je to o desetinu víc než za ten nejlepší supravodič.“

„Nemáte si nač stěžovat, ne?“

„Samozřejmě, pane, jsem vám vděčný. Sice je to pro Ikárii, ale v konečném důsledku to pomůže mně. Nerad bych ale, abyste byl škodný.“

Altar se dlouho tak dobře nezasmál. Utřel si slzu a zakroutil hlavou:

„Copak už mě neznáte? Rozdělit jsem zisk na třetiny: já, vy a Ikárie... Mám dojem, že váš účet je momentálně nulový.“

„To je skvělé... Stejně by mě ale zajímalo, jak jste to docílil? Není-li to tajné kouzlo!“

„Chytrost nejsou žádné čáry ani tajemství: všechno díky extra vlastnostem calositu. Použil jsem hlavu a Jerryho a sehnali jsme si vědeckou zakázku pro Venuši. Za normálních okolností potřebujete opravdu dobré chlazení, abyste udržel teplotu pod dvacet stupňů, aby supercon zůstal supravodivý. Po řádných testech jsme se s calositem dostali na dvě stě jedenáct stupňů a i potom ztrácí supravodivé vlastnosti postupně. Chladicí systémy jsou poloviční. Umlátili jsme konkurenci nejenom cenou, ale hlavně spotřebou...“

Altar měl dnes skvělou náladu – protáhl se a znovu se zasmál:

„Dokonce nás Elektrozávody žalovaly. Tvrdily, že nabízíme jen Potěmkinovy vesnice. Ale měly pak z ostudy kabát, protože jsme vyrobili testovací zařízení, vysadili ho na Venuši a u soudu jsme předložili dokumentaci o čtrnáctidenní spolehlivé funkci. Doteďka se z toho jejich inženýři nevzpamatovali... Kolik máte toho calositu?“

„Mám další dvě bedny... Skoro plné... Ale mysleli jsme si, že toho bude mnohem víc.“

„Špatný odhad?“

„Náhodou začali na pravé straně, kam proudy calosit zanášely. Na levé straně ale už nebylo nic.“

„Aha. Tak alespoň ty dvě bedny. Přistaňte, vezmu všechno.“

„Jste velmi laskav. Máte další obdobné zakázky?“

„Mám dvě malé. Ale budou další... Až budeme mít čistý calosit, pošlu lkárii peníze podle průměru z minulé dodávky. Až se zakázky zrealizují, doplatím zbytek... Kdy začnete na lkárii stavět? Předpokládám, že nebudete hledat jinou montážní firmu – když už jsme si to nacvičili na čerpače a na ostrově nad Hopsinkou.“

„Nádrže tam dotáhne výrobce, nosnou konstrukci budu chtít samozřejmě od vás. Ovšem kdy se do toho dáme, ještě nevím.“

„Co se stalo? Nějaký palácový převrat?“

„Ne,“ zasmál se Adam, „tak daleko to nedošlo. Není k tomu důvod, pan Forseti je velký demokrat – někdy až příliš. Jde o to, že když konečně nastala reálná možnost založit na lkárii GWW, které bude aktualizovat můj tanker, tak radní couvli. Nebo spíš o tom začali přemýšlet do hloubky. A zalekli se! Nejsou schopni se dohodnout, zda bude napojení lkárie na GWW přínosem, nebo naopak vážným problémem. Všichni si uvědomují, že bude třeba informace nějak omezit, ale nevědí, které a v jakém rozsahu. Uvědomují si, že to v lidech vybudí těžkou nostalgii, a mohli by zasít semínko sváru, které by mohlo vést ke konci kolonie. Nebo minimálně k různým psychickým poruchám. Nebo v mladých vyvolat nespelnitelné sny o svobodném životě na Zemi. Nehledě na inspiraci násilím, kterého je GWW taky plná... Ale když vám to takhle říkám, docházím k závěru, že malý orbitální ostrov a velké nádrže postavím co nejdřív. Nebudu na radní čekat... Dobře, pane – jaký je nejbližší volný termín vašich montážníků? On totiž Rhodos už sehnal pro KAPKU posádku a ti mohou do tří měsíců nastoupit.“

„Podle počítače tam máme příští měsíc čtrnáctidenní okno. Můžeme se už teď domluvit, chcete-li.“

„Dobře, pane, děkuji. Vyhradte je pro lkárii. Budu s tím počítat.“

„Potvrzují. Vyzvednete si je dvanáctého ráno a domluvíte si další postup... Ještě nějaký dotaz?“

„Ne, pane. Calosit vyložím na ostrově a stáhnou si poštu.“

„Upozorním je. Pošlou si pro něj roboty. Ať se vám daří. Na shledanou.“

„Na shledanou, pane.“

* * *

Poštou se Adam, jak už se stalo zvykem, zabýval cestou v subprostoru. Měl jen jednu novou zprávu: od Libora Telíška, původně tajného agenta Dory, který už pár let velel bezpečnosti v Delfách:

Adame a Amando!

Připomínám se, jak jsme se domluvili. Rádi bychom vás s Lili zase viděli. Měli byste nám povyprávět, jak jste si užívali loni na Zemi. Téhle zprávě bude trvat dlouho, než se k vám dostane, tak vám objednáme pokoj až od neděle druhého září. Těšíme se na vás!

T (L + L)

Adam si tu zprávu přečetl podruhé a pak raději ještě jednou. Nejvíc ho zaujal rozpor nezávazného žvatlání a pevně určeného termínu. Rozpor tam ale viděl jen on, protože si byl jistý, že při své jediné návštěvě v Delfách si potykali, ale určitě se na ničem nedomluvili. Od Telíška taková zpráva mohla znamenat jen jedno – nějaký pořádný průšvih!

A září bude již tento týden!

* * *

Planeta Gé, rok 2132, září.

Planeta se jmenovala Gé, kdysi v dávnověku označení matky Země. Všichni ale používali jen označení kolonie: Parnas. Ten, kdo vymýšlel jména, měl rád antiku, ale znalosti pravopisu měl nedostatečné. Proto se hlavní město jmenovalo Delfi. Kromě něj byli lidé už jen v několika větších či menších ponorkách, brázdících planetární oceán.

Planeta byla starší než Země, skoro o miliardu let. Také byla větší skoro o čtvrtinu – ve všech letácích se psalo, že není vhodná pro rodiny s dětmi kvůli 120% gravitaci. Kromě sotva jednoho promile souše byla všude voda, byť poměrně 'mělká'. Planetární oceán oplýval bohatým životem, o jakém se na Zemi zmiňovaly už jen báje.

Většina souše byly podivné podmořské hory krystalitu, vystupující nad hladinu. Delfi byly vybudovány na úpatí té nejmohutnější, tyčící se do výše tři sta metrů nad hladinu poblíž rovníku. Město a hotel tvořily obří prstenec kolem hory s obvodem téměř šestadvacet kilometrů. Kolonie byla díky turistickému ruchu bohatá, přesto dvacet procent tohoto prostoru ještě nebylo využito.

Amina na synchronní orbitě visela nad rozlehlým astroportem, který byl vybudován na náhorní plošině, vzniklé rozebráním vrcholu hory, a byl s kolonií spojen výtahy. Speciálně pro turisty dokonce jedním skleněným, který nevedl horou, ale vodou.

„Dobrý den,“ pozdravili Adam službu na astroportu.

„Dobrý den i vám. Vítejte na Parnasu. Čehož si žádáte?“

„Pan Telíšek pro nás měl zamluvit od dneška pokoj na týdenní dovolenou. Doufám, že nezapomněl. Adam a Amanda Hopsalovi.“

„Nezapomněl, pane Hopsale. Váš pokoj je připravený, můžete se ubytovat. Vybrali jste si ideální chvíli: za hodinu má dorazit výletní hvězdolet a bude tady šílený bláznec.“

„Dobře. Povolte nám přistání.“

„Po přistání se vysune turniket a vy sejdete do sběrné chodby. Robot vás pak doveze k výtahům. Ne abyste se mi

toulali po ploše!“

„Nebojte se, už se těšíme na ten výhled!“

„To jsem rád. Vyhledáte výtah číslo nula – poznáte ho podle toho, že je prosklený. To abyste hned zkraje viděli, že vám letáky nelhaly. Městský počítač se jmenuje Pýthie. Dovede vás do vašeho pokoje a zodpoví všechny vaše otázky. Na shledanou.“

„Děkujeme. Mějte se!“

Amina měla vyhrazené stání na levém okraji náhorní plošiny. Naštěstí projektant nepřehlédl velké vzdálenosti od stání k výtahu, a než přistáli a sešli do široké podzemní chodby, už měli přistavený čtyřmístný vozík, řízený robotem. Byl to ale prachobyčejný automatický vozík a robot-řidič byla jen umělohmotná figurína se širokým úsměvem v uniformě a s čepicí.

Osmdesátimetrová jízda prosklenou zdviží byla skutečně něco úžasného. Když se výtah přiblížil k budově, zdánlivě visící ve sluncem prosvětlené vodě bez jakékoliv opory, ožil reproduktor na stropě výtahu.

„Dobrý den, pane a paní Hopsalovi, jmenuji se Pýthie. Cokoliv budete v průběhu svého pobytu potřebovat, obraťte se na mě. Můžete tak učinit kdekoliv, ale musím vás požádat, abyste brali ohled na ostatní hosty. Mé mikrofony jsou velice citlivé a není třeba nějak zvlášť křičet. Zvláště ne v noci ve veřejných prostorách! Vítejte na Parnasu.“

„Děkujeme, Pýthie. Místo poučování nás doved' do našeho pokoje.“

* * *

Měli sbaleno, jako by tu skutečně měli strávit týdenní dovolenou, a Amanda trvala na tom, že si řádně vybalí a půjdou si prohlédnout pamětihodnosti: především se těšila na bazén, který zatím v Brumlanu neměli, protože vody nebylo nazbyt. Jak Adam předpokládal, Telíšek měl jejich příjezd ohlídáný a ozval se hned, jak dorazili na pokoj. Amanda teprve zkoušela tvrdost postele a počítač už hlásil:

„Pan Telíšek žádá o spojení. Včetně obrazu.“

„Ano, spoj mi ho... Ahoj, Libore. Jak se daří tvé krásné ženě a dětem?“

„Ahoj, Adame, ahoj, Amando. Nic zvláštního. Jako v manželství. Oba kluci jsou v pořádku. Na pořádné zlobení jsou ještě malí... Jsem rád, že jsi tady, Adame, že jsi ten drzý dopis správně pochopil. Byl jsem požádán, abych tě sem zavolal. Myslím, že jsem správně pochopil, jaký máš přístup ke svým mocným přátelům. Tím chci říct, že jsem byl velice tvrdým odpůrcem tvého využití. Dostalo se mi však informací, které mě přesvědčily. Jsou sice trochu zvláštní, ale od jediného člověka z deseti miliard, který se kamarádí s mimozemšťany, očekávám jedinečný nadhled. Chci říct, pevně v to doufám, že neobvyklost pro tebe neznamena apriori nesmyslnost. Dovolil jsem si standardní uvítací večeři zrušit a pozvat – a ejhle, vy už jste svoji!“ vyvalil Telíšek oči na monitor pod kamerou, kde měl zřejmě obecné informace o návštěvnicích hotelu, „Ty jsi hrozný kamarád, ani nenapíšeš! No jo, chci vás pozvat na večeři k nám. Co bys řekl v sedm hodin? Jaký máte vlastně čas na Hopsince?“

„Pozemský. Mí mocní přátelé synchronizovali oběh i rotaci Hopsinky se Zemí. Na milisekundu přesně!“

„Tak to asi uvítáš večeři spíš už v šest, že?“

„Nevím jak vy, pánové,“ položila Amanda Adamovi ruku na rameno a bokem se k němu přitiskla, „ale já mám hlad jako vlk. Ahoj, Libore.“

„Ahoj. Dobře, tak v šest. Hned to oznámím Lili...“

„Co ti to tu vykládal?“ zajímala se.

„Že si mě vyžádal někdo jiný, ne on. A že se děje něco, na co budeme potřebovat Boga. Dokud ho otravuju jen jednou ročně, tak to snad přežije... Bog říkal, že mi pomůže, ne že bude za lidi tahat z ohně kdejaký kaštan... Necháme se překvapit.“

Najednou do něj vjel život a zvedl hlavu ke stropu:

„Pýthie, kolik je hodin?“

„Půl čtvrté.“

„Děkuji... Tak si pojď vybalit, miláčku – a potom vyzkoušíme tu postel!“

* * *

Telíškovici raubíři se najedli už v pět a i po večeři si směli hrát. Narušení obvyklého režimu oba přijali s nadšením. Svým dětským šestým smyslem zachytili vážnou atmosféru a byli ve svém pokoji jako myšky. Dokonce se při společné hře ani neporvali.

Lili Telíšková byla dnes večer opravdu krásná a Adam na ní mohl oči nechat. Libor je usadil k prostřenému stolu a vysvětlil jim situaci:

„Zavolal jsem vás na žádost našeho věštce. Vydržte moment, za chvíli tu bude. Všechno vám řekne sám. Jen chci upozornit, že občas používá duchařské pojmy, tak se nelekněte. Má...“

„Pan Komax je zde.“

„Děkuju, Pýthie, pusť ho dál.“

Leg Komax, vysoký, kudrnatý, zelenooký, byl stále stejně hubený, jako když přesvědčoval starostu, že ví víc než meteorologické satelity. To ostatně platilo stále. Libor ho přivedl ke stolu a představil ho.

„Rád vás poznávám, pane Hopsale. Děkuji, že jste vyslyšel naši žádost,“ zarazil se, nejistě se podíval na Lili, ale pak se odvážil a dodal:

„Myslím, že se schyluje k válce. K odplatě, mám-li být přesný...“

„Ale necháme si to až po jídle. Hopsalovi mají hlad,“ zasáhl Libor, „U večeře je povolen jen seznamovací rozhovor!“

* * *

Adam pochválil jídlo, protože mu doopravdy chutnalo:

„Děkuji za vynikající večeři. Co jsme to snědli?“

„Dovol, Lili,“ skočil jí Leg do nádechu, „vysvětlím to já... Můžeme jít vedle? Budu potřebovat terminál.“

V obýváku pak přikázal:

„Pýthie, promítni nám na stěnu *platýze*... Tohle je místní ryba, která je velice podobná pozemskému platýsovi. Odlíšili jsme je alespoň tím jedním písmenkem. Také je to vývozní artikl kolonie. Promiňte, dnešní večeři jsem žádal po Lili já, protože jsem chtěl, abyste se nedivil, až vám řeknu, že jste právě snědl menší jmění...“

Zadržte, pane Hopsale, vůbec se nechci bavit o penězích! Tedy alespoň ne těch našich. Lidé v kolonii mají dvakrát ročně tuhle rybu zdarma. Možná se vám to zdá jako štedrost našeho starosty, ale ve skutečnosti jsou to jen drobty, kterými chce kolonistům zavítit hubu. Ale nedožaduji se většího podílu! Neměl jsem platýze několik let, přestože mi chutná. Takže ano, Lili, udělala jsi ho skutečně skvěle, taky děkuju. Dokonce ani starosta nemá z platýze bůhví jaký podíl, toho zase berou u huby akcionáři...

Já se angažuju proto, že mám výčitky svědomí – za dnešní situaci na téhle planetě totiž mohu já. Je to o to smutnější, že jsem se to pokusil zastavit už dávno, ale starosta mě vyhodil a odstavil. Jsem tu trpěn už jen jako pouťová atrakce pro turisty. Že mě Libor vyslechl, bylo pro mě překvapením a dost mě mrzí, že jsem za ním nešel dřív. Abyste, pane Hopsale, porozuměl mému problému, dovolte, abych vám v krátkosti vyprávěl můj životní příběh.“

Leg se jim svěřil se svou prací pro Psychotronickou komoru na Zemi a pak jim popsal, jak přišel ke svému věšteckému zaměstnání. Pokusil se Adamovi vysvětlit psychické pole a přiblížit strukturu informací v proudu. Nakonec si těžce vzdychl a pokračoval:

„Tolik jsem tu chtěl zůstat, zkoumat to, co mi na Zemi nebylo dopřáno, a snil jsem o setkání s tvory, co tak intenzivní pole generují. Bylo mi jasné, že musí být inteligentní, a já jsem je toužil najít. A tak jsem udělal největší chybu svého života...“

V proudu se často opakovaly úchvatné obrazy neuvěřitelně rozmanitého světa a mně až po měsíci zde došlo, že to není pro krásu. Něco jako 'Všichni se podívejte, jak krásný je náš podvodní svět!'. Všiml jsem si, že se na těch obrazech vždycky vyskytuje tahle ryba,“ ukázal na platýze, stále zobrazeného na stěně, „a pak už mi stačila jen hodina, abych objevil jemnější strukturu takového obrazu, kde byly uloženy poziční údaje. Nemluví samozřejmě o nějakých souřadnicích GPS. Trvalo mi další měsíc, než jsem prokoukl ten systém...“

Pak jsem přesvědčil starostu, aby dal ulovit pár platýzů na rozbor a ochutnání. V té době ještě kolem téhle hory denně proplovala celá hejna platýzů. Starosta mi dokonce zapůjčil techniku a pozorovací ponorku, kterou jsem si ověřil, že určení polohy u obrazů v proudu odpovídá skutečnosti. Dokonce souhlasil, že tu ponorku mohu využívat i nadále...

Já jsem průběžně nahlížel do proudu a kromě varování před extrémními bouřkami, které ohrožovaly astroport, jsem předával starostovi souřadnice, kde se nachází hejna platýzů. Nebylo by na tom nic zlého, kdyby se platýzi nezačali z Parnasu vyvážet a jejich cena nevystoupala tak vysoko. Mamon zaslepil majitele a oni nutili, vlastně pořád nutí, starostu k většímu lovu...

Prozřel jsem před osmi lety! Nejenže se kolem hory už neproháněla hejna platýzů, ale souřadnice v proudu najednou byly zašifované. Šifra to byla triviální, ale mě donutila přemýšlet. Uvědomil jsem si, jaký jsem ignorant, a začal jsem se zajímat o lov platýzů – už dávno to nebyla jedna malá ponorka, která kroužila kolem hory se sítkou na motýly a přivážela deset platýzů za dopoledne. Vyplovaly čtyři silné ponorky, které za sebou přitáhly v síti tunu platýzů každý druhý den. Když jsem to zjistil, odmítl jsem dát starostovi další souřadnice. Ale on mi vysvětlil, že je to hloupé gesto – s tou velkou sítí je lov pokaždé úspěšný i bez mých souřadnic...

Čekal jsem, že mě vyrazí, ale on si spočítal, že jsem příliš velké lákadlo pro návštěvníky, a nechal si mě tady, abych se lidem předváděl. Od té doby jsem nashromáždil množství úžasných objevů, se kterými jsem se ale svěřil jen jediné osobě: Pýthii. A Pýthie moji podvratnou činnost celé ty roky kryje. Nedávno jsem zjistil, že jsem vlastně zločinec: stavím počítač proti jinému člověku a narušuju činnost jeho pojistek.“

„Mohu vás ujistit,“ přerušil ho Adam, „že ten zákon je míněn jinak. Já a Amanda jsme se loni stali obětí takového zločince. Tenhle váš zvláštní vztah s počítačem asi není správný, ale ještě pořád nejste zločinec... Jaké že objevy jste to učinil?“

„Přesvědčil jsem techniky, aby moji průzkumnou ponorku zodolnili a já jsem s ní mohl až na dno. A tam jsem se nestačil divit. Spatřil jsem domorodou vesnici bytostí, které vytváří psychické pole tak silné, že bez stínění by mě zabilo. Jsou to velice mírné bytosti a moji ponorku strpěli. Viděl jsem jejich denní život, výchovu mláďat, dokonce mě nechali zhlédnout pohřební obřad. Díky němu jsem viděl jejich mozek a už se nedivím, že je jejich psychické pole tak silné. Mají totiž mozek větší než dospělý člověk,“ krátce se zasmál, „To je jen nedokonalost našeho jazyka, nemyslím tím mozek člověka, myslím celého člověka, skoro dva metry...“

Pýthie, zobraz nám, prosím, velrybu. Nedělám si z vás srandu, tohle je místní inteligence. Mohu-li soudit, jsou stejně inteligentní jako my. Možná i víc, protože svou inteligenci ještě nerozvinuli.“

„Myslíte, že to oni na nás chtějí zaútočit? Proč?“ podivil se Adam, ale pak mu to došlo, „Kvůli odlovu platýzů?“

„Přesně tak, pane Hopsale, je to jejich hlavní zdroj potravy,“ zaradoval se Leg nad Adamovou správnou úvahou, „Starosta se mnou ovšem vyrazil dveře. Ani hora důkazů ho nepřiměla zastavit hon na platýze...“

U každé hory je jedna vesnice s přibližně tisícovkou velryb. Tím, že jsme jim vylovili platýze, musí za nimi plout stále dál od vesnice. Dospělí to zvládají, ale mláďata už ne. Situace se obrátila: velryby teď sledují ponorky a pak se snaží nalovit co nejvíc platýzů dřív, než ponorky vychytají všechna hejna v oblasti...

A co dělají lidé? Vysílají na lov už tři čtveřice ponorek! Vlastně teď jen dvě: před deseti dny se jedna čtveřice nevrátila a v proudu jsem pak viděl několik obrázků zničených ponorek, ležících na dně. Určitě to je práce velryb!“

„Ale to se jen brání, to ještě není útok,“ namítla Amanda.

„Já ale netvrdím, že zaútočí hned zítra! Jak jsem řekl, jsou to velice mírní tvorové, ale problém s platýzi trvá dlouho a stupňuje se. Už nějaký čas ohrožujeme jejich existenci a já nevím, kdy pohár trpělivosti přeteče a vezmou nás“

frontálním útokem. Když začnou umírat mláďata hlady, je čas něco udělat! Možná, že útok už začal: skoro čtrnáct dní pohřešujeme ponorku se třemi rodinami – sedm dětí pod deset let!“

21. Konec srandy

Adam s Amandou se vrátili na pokoj po deváté. Celou cestu nepromluvili ani slovo. Stačil jim pohled, šli do obýváku a sedli si na pohovku, Adam objal Amandu a jemně ji k sobě přivinul.

„Pýthie, rozevři žaluzie a zhasni, prosím tě.“

Otevřel se jim úžasný svět, který osvětlovalo množství reflektorů na ‘střeše’ hotelu. Místní už si dávno přestali lámat hlavu nad tím, že z téhle skály vychází světlo z různých míst. Podstatné bylo, že se nehýbá z místa a nijak je neohrožuje. Malá i velká hejna ryb nepřeborných tvarů a barev plula různými směry a mezi nimi se vyskytovali jednotlivci stejně rozmanitých velikostí, barev a tvarů.

Adam přemítal nad věštcovými slovy a hledal způsob, jak situaci vyřešit bez účasti Boga. Amanda si položila hlavu na jeho rameno, ale Adam si toho ani nevšiml.

Domluvil jsem se s Filem i s mimozemšťany na Ikárii! Co kdybych převzal iniciativu a zkusil to i zde? To nejtěžší už věstec vykonal – podařilo se mu určit nositele inteligence na planetě. Ale dostat se do dvousetmetrové hloubky vyžaduje čas, který asi nemám!

Vtom ho napadlo, že by to šlo opačně. Zeptal se:

„Pýthie, čím to, že věštcí věříš?“

„Mimo jiné proto, že záběry z jeho průzkumné ponorky šly přese mě.“

„Dobře, to jsem si neuvědomil... Máš kamery i ve vodě?“

„Ano, vidím tři sta šedesát stupňů.“

„A viděla jsi kolem kolonie někdy nějaké velryby?“

„Spí se těmhle místům vyhýbají. Ale jedna tu je často, skoro pořád. Někdy přivede další.“

„Jak ji poznáš? Podle velikosti?“

„Už není nejmladší, má spoustu různých šrámů a odvažuje se dost blízko, takže vidím detaily.“

„Výborně, to potřebuju. Řekla jsi o té velrybě také věštcí?“

„Neřekla. Použil by to jako argument na starostu a ten by ji s největší pravděpodobností zabil.“

„Nenapadlo tě, zvláště poté co ses dozvěděla, jak jsou inteligentní, že ta velryba vlastně provádí průzkum, shromažďuje informace o nepříteli?“

„Dřív ne, ale po průzkumu v jejich vesnici v jejich vesnici, tak ví všechno, protože ji tu vídám už dávno. Pozdě bycha honit!“

„To máš asi pravdu... Je tu i teď?“

„Není, pane Hopsale. Velryby sice mají lampy, takové svítící kameny, ale nepoužívají je k ponocování. Ulehají se západem slunce.“

„Dobře, mám na tebe dvě prosby. Potřebuju je ale utajit. Jestli starosta nemíní situaci řešit, mohl by mě odtud vyhodit.“

„Rozumím vám. Musím vás ale upozornit, že představa pana Komaxe je chybná! Neporušuju žádná pravidla. Pokud byste požadoval něco, co by kolonii ublížilo, informovala bych patřičná místa.“

„Cožpak nechápeš, že největší nebezpečí se skrývá za nečinností?“

„Důkazy vypovídají, pane Hopsale, o ledasčem. Nebezpečí útoku je ale pouze logická úvaha, vycházející ze sporných důkazů. Navíc je to úvaha, vycházející z lidské logiky...“

„Je vidět, že ti chybí mateřský instinkt!“ zvedla Amanda prudce hlavu.

„Promiňte, madam, vím, na co narážíte... Jste si jistá, že to platí i pro jiné tvory? Ano, na Zemi asi určitě, ale na jiné planetě?“

„Pýthie! Máš být inteligentnější než člověk! Podívej se do záběrů věštcovy ponorky a řekni mi: starají se velryby o svá mláďata? Krmí je, učí je, ochraňují?“

„Mluvíte jako pan Komax – ale ano, starají se o ně několik let.“

„Tohle je, Pýthie, mateřství! Přičti k tomu inteligenci, která si uvědomuje, že tu jsou lidé cizinci. Přes veškerou mírnost povah je umírající mláďata přivedou k útoku! Na sto procent!“

„Děkuji, madam. Pane Hopsale, jaké to byly prosby?“

„Jednak by mě zajímalo, jestli by se tu našla tužka, kterou by se dalo psát na okno? A pak to samozřejmě taky smazat!“

„Ano. Děti pana Telíška mají takové pastelky. Však už taky dávno lituje, že jim je koupil. Obyčejná mastná tužka dokáže na stěnách napáchat divy.“

„No jo, to mě nenapadlo... Druhá prosba bude ale složitější: byl by zde materiál na výrobu helmy pro věstce, která by byla stejná jako žaluzie na jeho okně?“

„Materiál by byl. Myslíte to tak, že po nasazení by se věstec mohl postavit před plně otevřené okno?“

„Přesně!“ zaradoval se Adam, „Jak rychle bys to dokázala?“
„V dílnách tu mám roboty. Ale mají práci. Do rána by to však stihli.“
„To stačí. O tužku si Liborovi taky řeknu až ráno...“

* * *

Amanda by si ráda pospala, ale uvědomovala si, že Adam nedokáže říct ‘to mě nezajímá’ a dát od takového problému ruce pryč. Proto vstala a šla s ním na snídani pět minut poté, co jídelna otevřela.

Adam tu podporu vnímal a vítal. Nemluvili o tom pocitu souznění, protože by se museli zabývat jeho pojmenováním, jeho klasifikací. Popřít ho ale může jen ten, co ho nikdy nezažil, nebo ten, co apriori popírá existenci telepatické vazby a pohrdavě mluví o jakémsi mimosmyslovém vnímání.

Jak Adam předpokládal, potkali Libora v jídelně. Domluvili se, že Hopsalovi přijdou do jeho kanceláře na sedmou. Když tam přišli, Libor tam ještě nebyl. Zato se z druhé strany přičítal věstec.

„Dobré ráno, pane Komaxi. Dovolil jsem si večer požádat Pýthii, tak říkajíc na vaše konto, aby přes noc nechala vyrobit izolační helmu. Pro vás.“

„Dobré ráno. K čemu to bude dobré?“

„Byl bych rád, kdybyste se zúčastnil malého experimentu. Ještě nevím, kdy. Záleží to na velrybě, Pýthie nás upozorní.“

Leg Adama pozoroval a bylo na něm vidět, jak intenzivně přemýšlí:

„Pýthie snad dokáže odlišit jednu od druhé?“

„Ano. Speciálně tuhle jednu.“

Od výtahů k nim došel Libor a divil se přítomnosti věstce:

„Co se děje, Legu?“

„Zachytil jsem v proudu upozornění na rej ponorek nad malou oblastí. Asi budeš mít v poště informace o těch pohřešovaných, podle mě je naši.“

„Tak pojdte dál... Tady mám ještě třetí židli... Ano, mám tu novou zprávu, skutečně je naši!“

Libor pootočil terminál a požádal Pýthii, aby promítla obraz na stěnu. Video bylo krátké: v hloubce pod kamerou, kam se ponorka s kamerou asi neodvažovala, osvětlená silným reflektorem, byla jasně vidět asi desítky částí naporcované ponorky. Leg si jen vzdychl:

„Je to tak. Něco takového umí jen velryby.“

„Ty části jsou pomačkané tlakem v hloubce,“ konstatoval Adam, „ale jinak jsou nakrájené jako salám. Víte jak nebo čím?“

„Ano vím, ale neodvážil jsem se vám to včera říkat. Byl jste tak přesycený informacemi, že byste mi asi nevěřil. Nechtěl jsem před spaním vyvolat nějaký spor, ale teď vám to řeknu přímo: ovládají telekinezi a telepatii. Například takový lov platýzů: rozdělí hejno, přibližně sto dvacet kusů, na menší části, asi tak deset až patnáct kusů. Ryby v dávce jsou zmatené, plavou všemi směry, člověk by musel lovit jednu po druhé. Velryby kolem nich ale vytvoří neviditelné stěny, řekl bych ve tvaru válce, a během chvíle je seřadí za sebe. Jako my si děláme špíz, ony seřadí platýze a pak je spolknou. Nebo mají hromádku listů, takové velké, podlouhlé, žlutozelené. Viděl jsem jednu, obzvláště šikovnou, asi se předváděla: vzala list, stočila ho podélně do ruličky, podrbala se s ním na hlavě, a než ho v podobě malé ruličky strčila do tlamy, nechala ho kroužit kolem sebe. Mají hlasivky, ale z kontextu několika situací vyplynulo, že komunikují neviditelně. O velikosti jejich mozku už jsem se zmiňoval. Taky proto je psychické pole Gé tak silné, přestože odhaduji počet velryb sotva na půl milionu.“

„Jestliže dokážou tohle, pak je mi záhadou, proč potápí ponorky, když kolonie jim nikam neuplave. Proč prostě nepříplavou sem a nerozřežou hotel na polínka?“

„Říkal jsem vám, že jsou to velice mírní tvorové. Představte si sedm dětí v ponorce: ‘Jé, mami, tati, támhle plavou velryby, přibližte se, ať si je pořádně prohlédneme!’ Jestli se stalo něco takového, mohly to vzít jako útok. Do člověka a do ponorky nevidíte. Klidně si mohli myslet, že je ta ponorka loví.“

„Už se něco takového stalo?“

„No, pane Hopsale, stalo. Dozvěděl jsem se to náhodou před dvěma lety: nějakí idioti na Zemi vymysleli, že převezeme živou velrybu a obnovíme jejich populaci na Zemi. Zkrachovalo to, naštěstí toho nechali už po třech odchycích. Kdyby ale někdo lovil naše mláďata, určitě bychom to nazvali únos... Jako na potvoru se ty odchytové stroje velmi podobaly ponorkám. Vlastně to byly ponorky!“

Všichni tři na Lega koukali překvapeně a znechuceně.

„Ano,“ povzdychl si Adam, „My jsme se usnesli, že to jsou jen zvířata!“

* * *

Adam s Amandou si nechali promítnout záběry z věstcovy průzkumné ponorky a jen žasli. Nejméně stravitelný byl pohřební obřad.

Rozklad velryby na atomy byl nechutný, ale mačkání kostry a obřího mozku bylo šílené. Síly na vytvoření vápníkové desky musely být gigantické. Také důvod zatlačení mozku do desky, předložený věstcem, který nezapřel psychotronika věřícího na duchy, se najednou zdál reálný.

Na jiných záběrech byla velryba, co zpod listů vytáhla svítící kámen a různě s ním manipulovala. Lidé neviděli nic, ale z několika situací vyplývalo, že velryby své psychické síly vidí. Možná by bylo lepší slovo ‘vnímají’. Seanci přerušil počítač:

„Pane Hopsale, naše velryba je zde.“

„Dobře, Pýthie, zruš přehrávání a zavolej sem věštec.“

„Provedeno.“

„Hlavně, ať si vezme tu přilbu. Vyzkoušel ji?“

„Ano, pane. Je funkční... Pan Komax právě vyšel.“

„Tak se do toho dáme,“ prohlásil Adam, vzal si tužku ze stolu a zvedl se, „Pýthie, rozsviť všechny reflektory. Už to by mělo přimět velrybu zamyslet se nad neobvyklou situací... Jak to že je venku taková tma, Pýthie, vždyť je skoro poledne?“

„Venku už pět minut zuří bouře.“

„Aha... Kde se ta velryba nachází?“

„Je na pravé straně. Ale za chvíli se otočí a poplave zpět.“

„Výborně, uděláš tohle: až bude na úrovni našeho okna, zhasneš všechny reflektory a necháš svítit jen náš pokoj. Potřebuju, aby tahle strana, alespoň část kruhu v zorném poli velryby, byla ve tmě. Musíš zavřít všechny žaluzie. Snad to hosté chvíli vydrží.“

„Rozumím vám, pane Hopsale, ale tu poslední část nemohu vykonat a vy nemáte právo na takový příkaz.“

„Velmi tím ale klesne pravděpodobnost pochopení ze strany velryby. My si ale nemůžeme selhání dovolit!“

„Něco takového nemohu sama od sebe udělat, pane. Brání mi v tom minimálně jedna pojistka. Nemohu říct hostům: ‘Probíhá experiment, zavřu vám žaluzie’.“

„Ale můžeš,“ ozval se vstupující Leg, který mezi dveřmi zachytil poslední větu a pochopil, co Adam požaduje, „V roce šestnáct mi bylo uděleno právo, něco takového nařídit. Bez konzultace s vedením. Pokud vím, stále to platí.“

„Ano, pane Komaxi, platí. Co mám hostům říct?“

„To, co mají napsané v lázeňském řádu: že věštec potřebuje provést obřad, při kterém musí být zavřené žaluzie. Že se omlouváme, ale vzhledem k náhlé změně situace nebylo možné upozornit předem. A také, že to bude trvat asi patnáct minut. Slovo ‘asi’ je důležité. Proved.“

„Co když se zrovna bude chtít starosta podívat na rybičky?“

„Toho z rybiček bolí hlava, pane Hopsale. Používá kamery.“

„Aha. Jestli to ale půjde dobře, čtvrt hodina nám stačit nebude.“

„Z toho si nic nedělejte. Kdybychom řekli, že to bude trvat tři minuty, zůstanou pozorovatelé sedět, půlka z nich si nechá od Pýthie zobrazit stopky a budou nám to měřit. Ale takhle se zvednou a půjdou dělat něco jiného. Navíc jsem řekl ‘asi’.
Máme času, kolik budete chtít.“

„Děkuji, pane Komaxi,“ usmál se Adam za tu lekci psychologie.

„Velryba je na naší úrovni. Zhasínám reflektory,“ hlásila Pýthie. Po třech minutách ale pokračovala:

„Velryba pochopila. Na infrakameře vidím, že se zastavila. Teď se otočila a pomalu, opatrně, plave k nám.“

„Všichni pojďme k oknu,“ rozhodl Adam. Za dvě minuty další hlášení:

„Dvacet metrů.“

Stáli před tím velkým oknem, které zadržovalo obrovské množství vody, a obrazotvornost pracovala na plné obrátky. Chtěli, aby takový kolos připlaval až k nim. Představa jim vykreslila situaci, kdy stojí v husté mlze na kolejkách se zacpanýma ušima. Že se lokomotiva objeví, bylo jisté. Měla by se zastavit metr od nich. Ale ubrzdí to vůbec?

„Deset metrů,“ poctivě hlásila Pýthie.

Adam zvedl obě ruce nad hlavu a zamával.

„Pět metrů... Tři metry...“

Za oknem se zjevila nekonečná šedivá stěna a pak i dvě velké oči. Vypadaly jako hnědý, jednobarevný koláčový graf velikosti lidské hlavy. Na změně odlesků okna bylo poznat, že se ho velryba čumákem dotkla.

Adam přistoupil blíž a bílou tužkou na okno napsal početní příklad. Jedna plus jedna rovná se dvě. Ale ne lidskými symboly: jedničky byly jen svislé čárky a dvojka čárky dvě. Pod něj napsal další: Dva plus jedna rovná se? A čekal na reakci. Chvilí se nedělo nic, ale pak Leg zvolal:

„Vidím tři platýze,“ hlásil rozechvěle. Pak ještě dodal:

„Bože, to je síla!“

„I přes to stínění ji vnímáte?! Zvládnete to???“

„Zvládnou... Pokračujte.“

Adam napsal další dva početní příklady: Čtyři mínus jedna rovná se tři. Tři mínus jedna rovná se? A Leg skoro hned hlásil:

„Ukazuje mi dva platýze.“

Tak dál: dvakrát dva rovná se čtyři. Dvakrát tři rovná se?

„Dvě trojice platýzů pod sebou. Šest!“ hlásil Leg.

Pak se zachvěl bolestí a vykřikl:

„Něco se děje!“

V následující sekundě padli tři lidé na podlahu jak podřatí.

* * *

AA vystoupal k sídlu cizinců už jen ze setrvačnosti.

Už totiž viděl všechno! I to, že ta silná světla svítila ve dne, nebylo nic zvláštního. Nad horou to bouřilo a tady dole byla skoro tma. Uvědomoval si, že bez prostorové echolokace by toho také viděl jen málo. Dokonce, aby sám sobě ukázal, jak moc jsou ti cizinci ochuzení, lokátor vypnul. A skutečně neviděl skoro nic.

Byl tu už tolikrát, ale nikdy se nedostavila žádná reakce. Byl jediný cet, co dospěl tak daleko, že se vážně zamýšlel

nad způsoby, jak se mohou domluvit tak rozdílní tvorové. Připouštěl také, že u cizinců doma existují cetové, kteří však nepřekročili práh civilizace, a cizince ani nenapadne, že cetové tady jsou inteligentní. Vyplývala mu z toho zásadní věc, ke které evidentně nedospěli ani mnozí cizinci: inteligence je třeba si vážit a naprosto nepokrytě ji protežovat!

Na druhou stranu se v něm ale všechno bouřilo. Není vůbec podstatné, zda jsou cetové inteligentní, nebo ne. Není ani podstatné, zda vylovení cibusek je hloupost, ignorace nebo útok mířený proti cetům. Podstatný je výsledek – přežití cetů bez cibusek není možné. Zatím jen u téhle hory, ale neviděl žádné hranice, které by cizince zastavily. Nikdo to za cety neudělá!

Bez nadsázky lze říci, že se AA vymanil ze sevření své společnosti víc, než kterýkoliv cet před ním. Definujeme-li filozofa jako společenského tvora, který je schopen dát do souvislosti více pojmů než žrádlo, rozmnožování a svobodu jednotlivce a navíc dokáže připustit, že práva tohoto jednotlivce omezují povinnostmi vůči společnosti a ostatním tvorům, pak byl AA filozof jak ze žurnálu.

Dostal se tak daleko, že se odvážil posuzovat pravidla vlastní společnosti. Kdyby chtěli, dokázali by krejchy vyhubit. Vědí, jak žijí, kde přenocují, a kdyby se do toho pustili systematicky, zbavili by se ohrožení navždy. Nepovažoval to za správné, přestože slovo 'genocida' neměl ve slovníku. Netušil, že cizinci takové slovo mají a mnohokrát ho ve své 'dlouhé' historii vrchovatě naplnili. Stačilo jim vynalézt peníze, za které lze směnit téměř vše, včetně lásky a moci, aby páchali skutky, ke kterým cetové patrně nikdy ani nedospějí. A jestli se nechají vyhubit, bude to i pravda!

AA se probral ze svých úvah. Lekl se, protože najednou všechna světla na sídle cizinců zhasla. Zjistil, že sídlo je zcela temné a svítí jediný malý čtverec. Otočil se k sídlu čelem, zpomalil a přemýšlel, co to může znamenat. Že by to byla reakce na něj? Uvažoval nad tím už mnohokrát a tak si to vroucně přál, že si teď nebyl jistý, zda uvažuje logicky nebo jen podléhá svému přání.

Ovšem naděje na mírové řešení krize rezonovala s charakterem cetů a byla tak silná, že AA nemohl odolat. Dokonce trochu zrychlil. Zanedlouho byl tak blízko, jak se nikdy neodvážil. Vlastně jednou ano – když čelem testoval materiál sídla. Ale to bylo dávno a vždycky se při té vzpomínce podivil své odvaze, či, podle móra, své hlouposti.

Uvnitř sídla, v záplavě světla, stála trojice cizinců a jeden měl na hlavě lesklou kouli. Byl si jistý, že ho nevidí, a překvapilo ho, když prostřední cizinec náhle zvedl horní ploutve a roztřepenými konci pohyboval ze strany na stranu. Že by ho viděl? Způsobem, který nezná ani nevnímá?

Za těch mnoho let pozorování pochopil zásadní věc: cizinci používají horní ploutve nejen k jídlu a dalším činnostem, které nebyl s to pochopit, ale také ke komunikaci. Ze všech těch pohybů nakonec pochopil a opakovaně si ověřil, že tohle mávání je pozdrav. Především to dělali dospělí cizinci na mláďata a jen jednou ploutví, ale AA usoudil, že to má stále stejný význam. Cizinec asi stál hodně o to, aby ten pozdrav byl zřejmý.

AA zpomalil, pak ještě víc a nakonec narazil do průhledné stěny. Doufal, že to cizinci pochopí tak, jak to u cetů je: jako vřelý pozdrav. Udělal to velmi jemně, bál se, aby stěnu neprorazil, ale i tak cizinci polekaně od stěny odskočili. Pobavilo ho to. Hned ho ale napadla otázka, proč jim vylovili cibusky, když se jich bojí? *Protože to jsou stoprocentní individualisti*, odpověděl si, *protože nejsou spojeni psychickým polem jako my!* To byl další překvapivý poznatek z pozorování. ***A bez svých pomocníků nejsou nic!***

Potom prostřední cizinec zvedl horní ploutev s malou tyčkou, jejíž obdobu už u cizinců viděl, ale nechápal, co s ní dělají, a začal s ní přejíždět po stěně. AA jen zíral, protože na stěně se začaly objevovat čárky a nějaké značky. Připomněl si, že cizinci mají znalosti, jaké cetové nemají. Když mu došlo, že je to stejné, jako když cetové Telkinovým orgánem dělají rýhy do písku nebo do skály, uklidnil se. Vlastně rozdíl tu je – v písku to jde smazat!

Znovu narazil na problém domluvy rozdílných ras. Jak se mohou domluvit, když nemají nic společného, žádný styčný bod? Ale cizinec si to zřejmě také uvědomoval a vyjádřil se co možná nejjednodušeji. AA to pochopil velice rychle a byl z toho u vytržení. Jak jednoduché a přesto funkční! Půjde to přes matematiku – to je ten styčný bod všech inteligentních bytostí.

Jak jim ale odpovědět? Zase co nejjednodušeji – představil si tři cibusky. Usoudil, že ten šišoid na cizincově hlavě je nějaký pomocník, kterým dokážou jeho tichou komunikaci zachytit, a svou představu zaměřil právě na něho. Nezmyslil se! Cizinec s pomocníkem zahýbal ústy a prostřední cizinec napsal správný výsledek.

Po sčítání přišlo odčítání a násobení. Ale pak, jediným telepatickým výkřikem, vzaly veškeré naděje na domluvu za své. Nejen AA, ale určitě celá planeta slyšela výkřik bolesti a zoufalství z vesnice pod horou. První cetí mládě právě zemřelo na podvýživu! Dokonce i ten cizinec s pomocníkem na hlavě se zachvěl. V AA vzkypěla žluč, nepoznával se:

Tak se vám to povedlo! Tohle bylo první mládě! Možná ne poslední, ale přivedu si posily a zničme vás! Jste vrazi!!! vykřikl, prudce se otočil a co nejrychleji plul domů. Dlouho měl před očima tři hroutící se cizince.

* * *

Když se Adam probudil, ležel na gauči. Chvilí mu trvalo, než sehnal myšlenky do houfu a vzpamatoval se. Zvedl se na loktech a rozhlédl se. Žaluzie byly zavřené a nikde neviděl Amandu. Pýthie zaznamenala změnu:

„Vítejte zpět, pane Hopsale.“

„Kde je moje žena?“

„V ložnici... Pan Komax je však mrtvý!“

22. Stupeň nula

Bylo půl páté ráno a slunce před pár minutami vyšlo.

V kolonii však ještě měli noc, Hopsalovi spíš půlnoc. Povídali si dlouho do noci, protože se nemohli smířit se smrtí většce. Amanda nechtěla nechat Adama samotného s výčitkami. Hořce litoval, že neporučil počítači udělat stínící helmu silnější.

Tiché, ale nepřijemné písknutí je vzbudilo. Pýthie tiše promluvila:

„Promiňte, pane Hopsale, ale objevily se velryby.“

„Množné číslo? Kolik.“

„Třináct. Naše známá a dvanáct mladých.“

„Myslíš si, že to je útok?“

„Ano, čas i počet je neobvyklý.“

„Dobře, vzbud' starostu. Obléknu se a půjdu za ním. Připrav ho na to... Co ty, Ami?“

„Jdu s tebou!“

„Tak rychle, možná opravdu zaútočí.“

* * *

Hopsalovi vtrhli ke starostovi.

„Dobré ráno. Jmenuji se Hopsal a tohle je má žena.“

„Já vím, kdo jste. Pořád si udržuju přehled o našich hostech. Musel jste mě vzbudit?!“

„Musel! Věštec mě informoval o místní situaci. Víم všechno to, co vy jste ignoroval. Pokusil jsem se s velrybou domluvit. Než se stalo něco zlého, spolupracovala. Krátce, ale dost na to, aby se prokázalo, že to je inteligentní bytost. Pak na nás zařvala tak, že jsme se zhroutili. Hned potom rychle odplula. Ať to bylo cokoliv, jste původcem vy, vaše chamtivost! Zničil jste jejich základní zdroj obživy. Ale nepřišel jsem vás obviňovat, to udělají jiní. Připlaval sem větší počet velryb a nejspíš zaútočí. Nevím jak, ale pravděpodobnost je velká... Nevím, kolik tu máte hostů a kolik tu je kolonistů, ale budete je mít na svědomí, když je neevakuujete. Nebo tu snad máte nějaké zbraně?“

Starosta sice zrudnul, ale spolupracoval:

„Jen tři ultrazvukové pušky. Měli jsme s nimi konflikt už při stavbě, tak nám je tady nechali. Co fungovalo jednou, bude snad účinkovat i podruhé. Ale než dostanu ven potápěče, velryby odplavou nebo zaútočí!“

„V dílnách máte roboty. Pošlete tam je! Pokud vím, jsou vodotěsní do tří set metrů a dost rychlí.“

Starosta se zatvářil zklamaně:

„Máme tu suchozemské roboty a Parnas má o čtvrtinu vyšší gravitaci – už pohyb kolem kolonie je pro ně tak říkajíc na hraně... Zařídím to,“ přikývl, „ale vy tu počkejte! Zdá se, že to máte v hlavě dobře srovnané. Kdyby opravdu došlo k útoku, nechám si poradit. Zatím se posaďte.“

Starosta nařídil Pýthii, aby si tři roboti ve skladu vyzvedli pušky, a až budou v přechodové komoře, ať se mu ozvou. Zvládli to za deset minut a velryby se pomalu přiblížily na padesát metrů.

„Tady jednička. Vaše rozkazy, pane?“

„Velryby jsou na dostřel. Nastavte si stupeň nula, opakují: stupeň nula. Zažeňte je!“

Teď byla ta správná chvíle, aby Adam chránil velryby, ale měl jiné starosti. Obraz na kamerách se změnil a Pýthie hlásila:

„Pane starosto, opravdu šlo o útok! Po hotelu nám lítá duch. Oprava: už jsou dva! Pronásledují lidi!“

Starosta by se Pýthii rád vysmál, ale záběry z pokojů a chodeb ukazovaly šílící hosty a zářivou, perleťovou mlhu velikosti fotbalového míče, která neustále měnila tvar, jak prolétá stěnami, podlahami a vrhá se na lidi. Druhý duch byl ještě větší a měl zlatavý nádech. Ale dělal totéž!

„Ať roboti ihned začnou střílet!“ vykřikl starosta a otočil se na Adama a ukázal na obrazovky, „Teď můžete radit! Jak se zbavíme něčeho, co neexistuje?“

„Začneme tím, že připustíme, že to existuje. My lidi jsme už zapomněli. Vyprávění našich předků považujeme za pohádky a rituály za zbytečné. Ale velryby vědí, že je to jinak, a brání se.“

„Jak?“

„Věštec to věděl, ale asi jste z něj udělal blázna dřív, než vám to řekl. Velryby totiž z kostry zemřelého vytvoří vápníkovou desku a do ní uvězní jeho duši. Hloupí lidé to nazvali krystalit a obložili si s tím stěny kolonie. Komax to předpokládal: stejnými silami, jakými ducha do krystalitu natlačily, ho teď z té desky dostaly ven. A hned tu lidi mají problém, se kterým si neví rady.“

Amanda upřeně sledovala kamery. Najednou se lekla:

„Pro Krista pána!“

„Copak?“ reagoval Adam.

„Problém se právě vyřešil. Duchové byli zmatení tím, že tu nenašli velryby. Proto se pořád nemohli trefit. Ale už na to přišli – zaútočili na hlavu. Evidentně hledali mozek. Zabili dva lidi,“ ukázala Amanda na obrazovku. Duchové zmizeli a lidé se uklidnili. Objevili se zdravotníci a odvezli dva muže na ošetřovnu.

„Pane, velryby jsou pryč,“ hlásili roboti, „Máme se vrátit?“

„Ještě ne. Buďte připraveni, když se vrátily!“

Adam s Amandou se zvedli k odchodu. Starosta se také postavil:

„Kam jdete?“

„Zpátky do pokoje. Ale nemyslete si, že tímhle to skončilo. Tohle bylo jen takové varování, skutečný útok teprve

přijde. Znova opakují: vyhlaste poplach a evakuujte obyvatele i hosty.“

„Jste naivní, pane Hopsale. Evakuovat lidi není kam. Na astroportu stojí jen váš pidihvězdolet. Jakýkoliv hvězdolet přiletí nejdříve ve středu večer, tedy zítra. Jenže do té doby se tu prožene minimálně jedna bouřka, která by je na astroportu utopila. Neznám jiné řešení. Myslím, že tady jsou ve větším bezpečí než kdekoliv jinde. Nechám roboty venku. Když si velryby nedají pokoj, zlikvidujeme je.“

„Jen aby... Ruku vám nepodám, máte na nich krev inteligentních bytostí! Svě jsem vám řekl. Budeme ve svém pokoji, kdybyste nás snad potřeboval.“

* * *

Jen přišli na pokoj, ozvala se Pýthie:

„Posaďte se, něco vám promítnu.“

Neptala se na souhlas, a když si sedli, zhasla a spustila video. Na něm plavalo třináct velryb v rojnici čelem ke kameře. Najednou se jedné z nich otevřel bok skoro po celé délce a v temném oblaku krve se vyvalily vnitřnosti. Druhé velrybě neznámá síla rozřízla čumák a lebka, stavěná na velké tlaky u dna, prakticky explodovala. Třetí v jediné sekundě upadl ocas. Ostatní velryby se zděšeně otočily a rychle plavaly pryč.

Pýthie zase rozsvítila a konstatovala:

„Jste trochu zelení. Nechcete na ošetřovnu?“

„Panenko skákavá, co to bylo?!“

„Z vaší složky se zdálo, že se ve zbraních vyznáte. Když jste neprotestoval proti požadavku starosty, aby roboti nastavili na svých zbraních stupeň nula, myslela jsem, že s masakrem souhlasíte. Ale pochybovala jsem! Tak jsem si přehrála vaše rozhovory s Komaxem a Telíškem a usoudila jsem, že taky nevíte všechno... Na těch ultrazvukových zbraních je první znak kroužek, ale není to nula, přestože následují znaky jedna až pět. Představuje to díru: intenzita je skutečně menší než jedna, ale paprsek je zaostřen na malou plochu. Ten paprsek ve vzdálenosti pětáctičtyřicet metrů neublíží, ten řeže, pane Hopsale!“

„To je hajzl!“ vykřikl Adam, „On si myslí, že je tím zastaví, ale podle mě ten útok jen urychlí! Dokážeš říct, Pýthie, na jakou vzdálenost umí velryby použít své psychické síly?“

„Chápu, kam svou otázkou směřujete. Bude to určitě víc, než je účinný dostřel našich pušek. Myslím, že klidně sto metrů.“

Amanda se vyděšeně chytla za pusku. Adam se už rozhodl:

„Pýthie, dokážeš nás dostat do našeho hvězdoletu, aniž by nám v tom mohl starosta zabránit?“

„Je hezké, že se mnou jednáte jako se spojencem, ale nedokážu. Už to, že o vaší otázce nebudu informovat starostu, místostarostu nebo velitele pořádkových sil, je na hraně!“

„Ulevím ti, Pýthie – ihned to řekni Telíškovi a spoj mi ho... Amando, musíme se rychle sbalit, Libor nás dostane do Aminy a já zavolám Boga. Nejen kvůli lidem, teď to bude spíš kvůli velrybám. Nikde není psáno, že se znova nepřiblíží – a starosta je nechá zmasakrovat!“

* * *

Útěk se podařil.

Eva se divila i ušima, kdyby nějaké měla, že Hopsalovi tak náhle ukončili dovolenou. Adam ji několika větami, než vyšlapal schody do pilotní kabiny, informoval o situaci. Přičítal se k vysoké skříni, zadal kód na supermoderním zámku a – natažená ruka zůstala viset v prázdnu.

Adam šokovaně zíral do prázdné skříně a nebyl schopen se probudit. Konsternovaný mozek ale nakonec vypočetl spásnou myšlenku. Adam se zvedl a pomalu se otočil na Amandu:

„Ty jsi dala Bogův vysílač někam jinam???“

Ale Amandin bledý obličej a vyděšený výraz mu už odpověděl.

Znovu se otočil a pohlédl do tmy prázdné skříně, která jako by zhoustla. Možná má ve skříni černou díru a neví o tom. Možná ho Bog zapomněl informovat, že se po třech letech jeho transgalaktický vysílač sám dezintegruje.

Anebo mu ho někdo ukradl! Zachytil sice nějaké zvěsti, že na Zemi záhadně mizí věci ze zamčených trezorů a záhadně se objevují v jiných. Je pravda, že v poslední době byl na Zemi několikrát a přítomnost vysílače nekontroloval víc než půl roku. Nebo ještě déle!

„Co teď budeme dělat?“ zaštkala Amanda.

„Letíme na Ikarii! Slyšela jsi, Evo? Ohlas náš odlet. Odlétáme okamžitě, i kdyby nás nechtěli pustit!“

23. Do ponorky!

Odlet – cesta – vynoření. Dvě hodiny!

Amina hned zase zrychlila na maximum a za osm minut už přistávala na astroterč u Calosu. Adam několika větami vysvětlil Forsetimu situaci a nutnost bleskové aktivace diskoplánu. Nechal Amandu v lodi, protože nevěděl, jak rychle se Bog objeví, a utíkal přes celou kolonii k halám na jejím okraji, kde byly soustředěny zemědělské a další stroje.

Než tam doběhl, ve středním skafandru nic příjemného, svalovci Proton a Neutron vytlačili diskoplán z hangáru, Jiří Pitóm to organizoval. Jen tak mezi řečí Forseti Adamovi sdělil, že se Jiří oženil a přijal příjmení své ženy. Teď se jmenoval Sysel, čímž si vážně polepšil.

„Dobrý den, pane Hopsale. Zase nějaký průšvih? Další mimozemšťani?“

„Dobrý den. Gratuluji vám ke krásné ženě a skvělé dceři, pane Sysle. Máte pravdu... Jak se něco šustne, hned vidím mimozemšťany – jak se vyjádřil váš starosta. Pořád je to lepší, než je nevidět nikde, i když tam jsou.“

Adam si se zájmem prohlížel diskoplán:

„Tenhle typ neznám! Doufám, že ovládnání je pořád stejné?“

„Ministerstvo koupilo sice zánovní, ale nejnovější typ – je dvoumístný. Letím s vámi, Forseti poručil.“

„Tak dobře, ale musíme okamžitě. Podrobnosti vám vysvětlím cestou.“

* * *

Adam poručil Jiřímu, aby ihned přistál na trávu vedle komunikační budky, protože se bál, že při přeletu nebo dokonce zakroužení nad mimozemským polem by je automaty sestřelily.

Jen diskoplán přistál, vyskočil Adam z kabiny a ani se nenamáhal použít žebřík. Stiskl nenápadné tlačítko na stěně a neviditelné dveře se otevřely. Vběhl dovnitř a dveře se zase zavřely. Vnitřní stěny byly bílé a na té proti dveřím se zobrazil černý nápis:

„Můžete mluvit. Vzkaz bude uložen.“

„Tady Adam Hopsal. V minulém roce jsem byl u vás na návštěvě! Jsem ten, co na vás poštvál Boga, tu kouli z jiné Galaxie. Promiňte, že ruším. Došlo k velkým problémům: umírají lidé i další inteligentní bytosti. Snažím se zabránit válce a dalším mrtvým. Chtěl jsem požádat Boga o pomoc, ale spojení selhalo. Jednali jste s ním, tak předpokládám, že na něho máte spojení. Nic víc nežádám: jen mu řekněte, že tu na něj čekám. Je to vážně naléhavé! Prosím, prosím, smutně koukám. Děkuji. Konec vzkazu... Počítači, rozuměl jsi obsahu, odešleš to hned?“

Na stěně se zobrazila odpověď:

„Ano, rozuměl... Zpráva odeslána. Počkejte na odpověď.“

„Děkuji. Počkám venku. Dokážeš odhadnout potřebný čas?“

„Nevím, jak rychle odpoví, ale na přenos bude potřeba necelá hodina.“

„Ještě jednou díky,“ řekl Adam a kývl hlavou. Vyšel ven a vyšplhal k Jiřímu. Zavolal Amandu a řekl jí, že musí čekat. Pak se zamyslel: když byl loni u nich na návštěvě, biolog řekl, že do hodiny přenesou zprávu z jednoho konce Galaxie na druhý. Půlhodina na přenos znamená, že ten, kdo rozhoduje, je odtud hodně daleko. Kterýmkoliv směrem!

Tohle je vpravdě galaktická rasa! Lidé se pohybují v nepatrné části Galaxie, neumí posílat zprávy rychleji než světlo a cesta z jednoho konce Galaxie na druhý by jim trvala mnoho let – ale myslí si, jak jsou skvělí a slovo ‘galaxie’ mají v každém druhém názvu...

Vyprávěl Jiřímu o velrybách na Parnasu a málem přehlédli, že budka mění barvu: ze šedivé přešla na hnědou, potom na červenou a pokračovala dál. Měnila barvy, dokud nevstoupil dovnitř. Na stěně se zobrazil nápis:

„Přijata odpověď z centra.“

A pod tím odpověď:

„*Nejsme zde od toho, abychom plýtvali energií, kdykoliv si řeknete!*“

„To si děláš srandu!“ vykřikl Adam frustrovaně.

Nápis se změnil na velká písmena:

„Jsem jen komunikátor, nemohu za to!“

No jo, komunikátor s osobností a pudem sebezáchovy!

Adam si zase sedl do diskoplánu a vrátili se do Calosu. Forseti seděl na lavičce před radnicí. Adam přišel a sedl si naproti němu. Popsal mu situaci, ale lezlo to z něj jak z chlupaté deky. Byl naprosto zdrcený, skafandr ho všude škrtil, svíral a dřel, bolelo ho celé tělo a patrně i mozek.

„Nevím, co budu dělat. Nejsou tam jen turisté a kolonisté, mám tam také přátele! A je tam spousta dětí. Ani ty velryby mi nejsou lhostejné.“

Forseti si vzpomněl, jak loni po povodni pohřbíval své přátele a po několika týdnech další mrtvé na mimozemskou otravu. Včetně dětí. Byl smutný, ale na rozdíl od Adama uvažoval logicky:

„Chápu vás, ale vzpomeňte si, co jste říkal o tom, že nejsou všichni stejní. Tak jako nám ten biolog pomohl najít calosit v jezere, možná kontaktuje Boga. Myslím, že v té jejich centrále se nedověděli a nikdy nedoví, že agronom dal vyhodit hráz do povětří.“

„Asi bych měl letět na Zemi a poslat na Parnas záchranáře.“

„Jestli už k útoku došlo, je pozdě. Ale jestli ne, budete všem pro smích. Nějaká dobrosrdečnost novináře nezajímá, ti se řídí svou vlastní morálkou. Za vyhozené peníze na – podle nich zbytečnou – záchranářskou akci na vás nenechají nit suchou... I když to způsobil, má třeba ten starosta pravdu a ty velryby nezaútočí hned. Doufejte, pane Hopsale. Ale musíte počkat tady, kde vás Bog najde. Mě se asi těžko bude ptát na cestu...“

„Ano, naděje umírá poslední... Nejdřív ale umřou nevinní!“

* * *

AA byl zoufalý. Hrnuly se na něj výčitky ze všech stran. Tři mrtví! Stálo to za to? Kdyby zůstali doma, nic by se nestalo! Odpovídal, že brzy zemřou všichni, protože cizinci s lovem cibusek nepřestanou. Když jim zničí lovičí pomocníky, pošlou na ně zabijáky, které ani nespátří. Znalosti, které u cizinců vyzdvihoval, jsou dobré i k vraždění!

Ale nepřesvědčil je. Ležel ve svém 'domě' vysílený bojem s tlakem negativní energie od vlastních bratrů. Chtěl za ně bojovat, zachránit své i jejich děti, ale oni o to nestáli. Raději vyhynou!

Evidentně je špatné myslet, ale ještě horší je myslet jinak než ostatní. Inteligence je zbytečná, ať žijí pudy! Začínal být ironický. Možná že druh, u něhož je pacifizmus silnější než mateřský pud, si vyhnout zaslouží...

Pojednou se ale stalo něco, co neočekával a dlouho si toho ani nevšiml: z obrovských dálek planetárního oceánu k němu dorazila podpora jiného moudrého ceta, který po chvíli dokonce žádal o kontakt. Spojení bylo slabé, nestabilní, pomalé. Víc, než slova to byly obrazy, víc než řeč to byly pocity. Úpěnlivá prosba, spojená se strachem byla ovšem zřejmá – u jejich hory se objevili pomocníci cizinců! Na druhý konec oceánu se lovci cibusek ještě nedostali, tihle pomocníci připravovali stavbu dalšího sídla.

Jenže AA věděl, že další sídlo znamená další lovce. Copak zapomněl, že nebojuje jen za cety u své hory, ale za celý druh! Hlupáci ať si zalezou pod listy, on to dotáhne do konce! Jeho reakce byla neobvykle prudká a fňukaly to asi bolelo, ale nedbal na překvapené výkřiky a spěšné pokusy ho znovu ponížít a dostat pod kontrolu.

Vystartoval k hladině, ale nezapomněl na ty mrtvé. Napadl ho jednoduchý způsob obrany – nejenže sám má větší šanci uniknout poškození, on propluje kolem velkou rychlostí! Žádná rojnice čelem k sídlu, vezme to pěkně zespu, jedním zásahem poškodí několik nosníků, a než si ho všimnou, zase se ponoří. Kdyby to nestačilo, provede další bleskový útok.

* * *

Z kolonie byly téměř do středu hory proraženy dva tunely. Nevedly však až do středu, nýbrž končily v kruhové chodbě, která je spojovala. Chodba tvořila kruh s průměrem jeden kilometr a na astroportu jí odpovídalo stání pro výletní hvězdolet, pod nímž byla obdobná chodba.

Bylo to projektováno podle představy, že přiletí osmisetmetrový výletní hvězdolet a všech patnáct set lidí ve stejnou chvíli vystoupí čtyřmi východy, čtyřmi eskalátory sjedou do chodby pod astroportem, osmi výtahy sjedou na úroveň hotelu a zahájí dovolenou čtyřkilometrovou pěší túrou.

Realita však byla jiná a ta dvacítko turistů, co přiletěli najednou, byla přepravena od stání automatickými vozítky k prosklenému výtahu. Ten byl jen jeden a končil přímo v aule hotelu.

To, že z proskleného výtahu kolonie vypadala, že visí v čisté vodě bez jediné opory, byl jen vedlejší efekt toho, že všechny šikmé vzpěry, ukotvené do svahu hory, musely být dole a držet toroid proti gravitaci.

Když AA zlomil několik nosníků, poklesl toroid na této straně hned vzápětí o dobrých dvacet centimetrů. Skleněná šachta výtahu se rozpadla a prasklá kabina zahájila svou poslední jízdu do hlubin. Zamávala přetrženými lany a navždy zmizela. Zároveň povolilo uchycení průchodu do chodby v hoře.

Pýthie ale zareagovala okamžitě, uzavřela bezpečnostní dveře a do auly a chodby v hoře vletělo jen pár litrů mořské vody. Nemělo ale smysl, vyhledávat evakuaci, když únikové cesty byly blokovány. Pýthie informovala starostu a další funkcionáře o situaci.

Ať byl starosta, jaký chtěl, teď například vyděšený, dokázal strategicky uvažovat i v takové situaci. Možná dokonce lépe než v klidu. Věděl, že udělal chybu, celý řetězec chyb: když neposlechl věštce a nezajistil pořádnou obranu, když pohrdal silou ducha, když hned po prvním útoku nezavřel Hopsala do cely! A tu jeho ženu taky. Přikázal Pýthii:

„Vyhlás technickou závadu. Ať jdou všichni do svých pokojů a bytů. Rovnou jim řekni, že kdo vyleze, nebude zatčen, ale budou na něm aplikovány fyzické donucovací prostředky. Stáhni dílenské roboty, ať pomůžou Telíškovi. Jednoho robota pošli sem na patro. S tím náklonem teď nic neuděláme, ale musíme zajistit, že nepovolí nic dalšího! Ty roboty venku pošli obhlédnout nosníky. Stejně nás ve třech neubrání. Až zvládneme paniku, pošleš roboty na opravu... Bude-li co opravovat... Kde je teď kruhový vlak?“

„Akorát pod námi! Ihned jsem ho zastavil.“

„Dobře, ať pomalu pokračuje dál takovou rychlostí, která situaci nebude zhoršovat. Všechno měř, hlavně vibrace, ať víš, jakou rychlostí může jet. Budeme vlak potřebovat na převoz lidí ke druhému průchodu... Informuj věž o tom, co se tady stalo. Ať nahrají do SP²³ střeľy žádost o pomoc a ihned ji odešlou! Jaké je nahoře počasí?“

„Schyluje se k bouři.“

„Pocasí nám přeje – než se tam lidé dostanou, bude po bouři a bude klid. Ještě mi řekni aktuální obsazenost.“

„Tři tisíce sedm set čtyřicet devět. I s vámi.“

---

23 SubProstorová střeľa byla malá automatická raketa pro přenos zpráv k Zemi.

* * *

AA ještě zahlédl, jak z horní strany sídla vystarovali tři cizinci a v horních ploutvích drželi nějakou tyč. To budou ti, co zabili jeho bratry! Proč tu tyč ale nepoužijí proti němu?

Byli rychlí, ale AA byl rychlejší. Klesal do hlubiny, kam za ním nemohli, protože by je to rozmačkalo, a přitom vyhodnocoval získané informace: stačilo málo a sídlo pokleslo. Ne moc, ale evidentně to stačilo a průhledný pomocník se rozpadl. Teď jsou v toroidu uvězněni! Mohou se hýbat, ale nemohou uniknout. Přišlo mu veselé, že jsou ve stejné situaci jako duch, kterého AA před lety zachytil do toroidu, aby ho mohl dezintegrovat. Teď on dezintegruje cizince!

S vědomím, že je má v hrsti, AA si představoval válec psychických sil, kterými lovil cibusky, ale uvědomil si i další skutečnosti: cizinci jsou inteligentní tvorové, ne nevědomá mlha jen s instinkty jako duch. Určitě si uvědomují situaci!

AA se nemohl jen tak vymanit z pacifizmu svého druhu. Představil si sebe na jejich místě – to musí být strašné! Vědět, že není pomoci a že můj život zanedlouho skončí. A k tomu ještě sledovat vlastní mláďata, jak se dusí a obří tlak vody je láme a drtí.

Ve vzdorovitém koutku svého obřího mozku AA věděl, že k dalšímu útoku se neodhodlá dřív, než se zbaví téhle zátěže. *Smutné, říkal si, důležitá vlastnost, která brání boji mezi cety, je teď mým nepřítelem. Vlastně nepřítelem všech cetů, ale ostatní si to nechtějí připustit!*

Začínal opět logicky myslet. Divné – filozofie ho vrátila do reality. Bojově naladěná část mozku vyhodnotila poznatky z posledního útoku a přišla s řešením: další útok musí vést z druhé strany hory. Možná, že k obraně tu jsou jen tihle tři cizinci a na druhé straně nebude nikdo!

* * *

Situace v kolonii se uklidnila.

Všichni hosté byli zavřeni ve svých pokojích, kolonisté ve svých bytech. SP střela odletěla – do tří hodin, nejpozději do čtyř, tu budou záchranáři. A možná také Sluneční garda! To záleželo na tom, ke komu se zpráva na Zemi dostane, koho útok na kolonii naštvě víc.

Starostovi bylo jasné, že kolonii nemohou ubránit a že další útok může přijít každou chvíli. Nepodlehli zdánlivému klidu a evakuace se pomalu rozbíhala. Vlak stál pod hotelem a Pýthie pokoj po pokoji do něj odesílala hosty. Někteří měli jen pár věcí po kapsách, ale jiní nesli kufry a tašky, protože hned na začátku krize začali balit.

Ve stejnou chvíli na druhé straně kolonie odesílala Pýthie kolonisty po bytech jediným funkčním průchodem do chodby v hoře. Logistické algoritmy takové vytížení už dlouho nepamatovaly – musely sestavit takový plán, aby se lidé na křižovatkách nesráželi a nezastavovali. Protože jak se zastaví, začnou se rozhlížet, panikařit a šílet.

Vlak se dal do pohybu a Pýthie musela rychle plán přepočítat, aby se v proudu kolonistů vytvořila ve správný čas mezera a hoteloví hosté se s nimi nesrazili a nedošlo k zácpě. Všechno to fungovalo dobře, až moc dobře. Ještě deset minut.

Protože ta stará velrybí mrcha změnila taktiku a připlouvala z hlubiny, jako by klouzala po svahu, když ji Pýthie zaznamenala, bylo již pozdě. Vynořila se jako přízrak, přiblížila se na padesát metrů a hned se zase ponořila zpátky.

Těch pár sekund jí stačilo, aby poškodila další nosníky. Pýthie zařvala na lidi v kolonii „Stop!“ a uzavřela bezpečnostní dveře do průchodu. Na lidi v průchodu řvala: „Utíkejte! Rychle! Rychle!“ Ještě stihla zavřít bezpečnostní dveře v hoře a pak průchod, na téhle straně skoro pětimetrový, povolil na obou koncích současně, kutálel se po svahu jak ve zpomaleném filmu a lámal další nosníky.

Starosta se, jako správný kapitán, rozhodl zůstat až do konce. Měl větší strach ze života za mřížemi než ze smrti. Telíškoví, který organizoval hosty ve vlaku, přikázal:

„Přístaviště je jen půl kilometru od vás. Kotví tam jedna velká ponorka s kompletní posádkou, dostaňte do ní co nejvíc dětí! Pokyny už dostali. Provedte!!!“

Narovnal se a zvedl hlavu ke stropu:

„Slyšela jsi, Pýthie? Přesvědč lidi, ať začnou shromažďovat děti a posílat je do přístaviště. Jsi superpočítač, o lidské psychice víš všechno! Udělej, co jen půjde, řekni jim, cokoliv chceš – ale ať to udělají!“

Pak se zhroutil v křesle. Koukal na obrazovky se záběry z astroportu, kde bouře již končila, ale moc je nevnímal. Jeho rozpoložení se odrazilo v jeho otázce:

„Pýthie, máš strach z konce své existence? Nebo se nad tebou smílovali a něco takového ti nenaprogramovali?“

* * *

AA jasně viděl, jak se sídlo prohnulo. Ale vydrželo!

Plaval dolů a obdivoval znalosti cizinců. Když trénoval svou četu, učil je přemísťovat kameny a nutil je skládat je na sebe, aby ukázal schopnosti Telkinova orgánu. Na závěr každý jemně strčil do své stavby psychickou silou a ta se zhroutila. Předváděl jim to, protože ze sídla cizinců měli posvátnou hrůzu. Musel jim dokázat, že čím je stavba větší, tím snadněji se rozpadne.

Evidentně to není tak jednoduché, jak si myslel, ale zaútočí na ně už naposledy: tentokrát se vrátí o čtvrt kruhu a zůstane tam tak dlouho, dokud se to sídlo nerozpadne. Sídlo má sice větší průměr než pomocník, kterého rozřezal minulý měsíc, ale na něm viděl, co dokáže voda, když je z druhé strany jenom vzduch. Bude stačit jeden řez!

Když odhadl, že uplavál čtvrt obvodu hory, vyrazil vzhůru. Měl přesnou představu, jak velké jsou zde nerovnosti, a tak prakticky klouzal po svahu, aniž by se zranil. Ta rychlost byla opojná. Netušil to, nikdy nezávodil. Jestli to přežije,

uspořádá pro cety závody!

Nad hladinou bouře skončila a slunce prozářilo oceán až na dno. Přesto, nemít zapnutou echolokaci, nespátřil by tu podivnou velkou černou kouli včas. Nevšiml si jí, nebo tam vážně nebyla? Chtěl se jí vyhnout, ale nešlo to. Musel začít brzdit.

Vzápětí si všiml další podivnosti – před ním, kousek od koule, se vytvořila hradba psychické síly. Rychle začal mrskat ocasem a nasadil všechny možnosti prudkého zastavení, aby snad do stěny nenarazil. Jaksi mimochodem si uvědomil, že to není jen stěna před ním, ale že je uzavřen. Asi v kouli. Jak se blížil ke stěně před sebou, tak se přibližovaly boční stěny. A houstly. Připravovaly se na náraz.

Nenarazil, ale zbývaly jen centimetry. Koule, asi další pomocník cizinců, stála nehybně na místě, ale AA najednou pocítil stimulaci Telpatova orgánu. Obava z odvety cizinců se rozplynula a převládla zvědavost.

Skoro hned, jak v něm zvědavost převládla, psychická stěna zmizela. AA to bral jako gesto dobré vůle a protože pochopil, že tenhle cizinec je telepat ještě silnější než on, otevřel se mu. V životě něco takového nezažil: Telpatův orgán cizince jemně, ale rozhodně, pronikal do jeho paměti a přečetl v něm snad všechno.

Trvalo to dlouho, ale nakonec AA pocítil, jak se cizinec zase stahuje zpět. Neobvykle znějící hlas řekl:

Zdravím tě, AA. Já se jmenuji Bog. Vím všechno. Nejen od tebe, ale i od těch, jež nazýváš cizinci. Říkají si lidé. Nejen já, ale i člověk, který se s tebou už jednou pokoušel domluvit, souhlasíme s tvým útokem na sídlo. Nemůžeme ti ho však dovolit. Neodporuj, dej nám čas na vysvětlení! Soustřeď se, AA, zajistím spojení mezi vámi, já tu jen pomáhám. Domluvit se musíš s ním, protože to lidé musí napravit, co způsobili. Chtějí to napravit!

Prakticky neviditelná boule na povrchu koule najednou zprůhledněla a v ní stál jeden cizinec. AA si nebyl jistý, ale nejspíš to byl ten, co počítal na průhlednou stěnu jejich sídla.

Bud' zdrav, AA. Jmenuji se Adam. Včera jsem tě učil sčítat a odčítat. Pochopil jsi velice rychle. Smím se zeptat, proč jsi najednou odplul?

Protože ve vesnici zemřelo mládě. Na podvýživu, kterou způsobili lidé!

To je mi moc líto. Neumím přivést mrtvé zpět, ale vím, jak zajistit, aby nezemřel nikdo další.

Nevím jak, žádné cibusky tu nejsou, žádné se nenarodí! Nejsou-li to jen slova, pak by to muselo být rychle, protože i s dalšími mláďaty to vypadá zle. Přeprava cibusek na velké vzdálenosti nám moc nefunguje.

Dobře, tohle tedy uděláme hned. Kolik cibusek bude třeba, aby mláďata vydržela alespoň týden?

Třicet? Možná sto! Co máš v plánu, Adame?

Bogu, prosím, dokázal bys, třeba u vedlejší hory, najít a teleportovat sem stovku ryb?

Mám lepší nápad: čtveřice ponorek neví nic o potížích kolonie a vrací se s plnou sítí. Odhaduji příjezd asi za hodinu.

Myslíš to tak, že by i se sítí připlavaly pod horu až k vesnici?

Ano.

Bud' tak hodný, AA, plav do vesnice a všechny připrav na čtyři pomocníky. Ať se nikdo neděsí, až připlavou, dovedu je až k vám. Ale počítej s tím, že se nemohou potopit tak hluboko... Na kolik časových částí máte rozdělený den?

Na šestnáct.

Víš proč? Jak na to tví předci přišli?

Máme čtyři oči a čtyřikrát čtyři je šestnáct.

Dobře – za jednu až dvě šestnáctiny dodám cibusky až nad vaši vesnici... Co tvá touha po pomstě, AA? V kolonii jsou tři tisíce lidí, možná víc, dalším poškozením sídla bys zabil celé tři vaše vesnice, včetně mnoha mláďat. Za tenhle průšvih může jeden člověk zde a osm dalších u nás doma. Mám plán, a když mi Bog pomůže, donutím je k nápravě. Víš, AA, už jsme navštívili hodně planet a nikde jsme zatím nepotkali inteligentní život. Víme, že bude jiný, ale když se sám neprojeví, nepoznáme ho. Všechno pochopil jen jediný člověk, a to teprve nedávno. Zavolał mě sem. Byl to ten, co měl na hlavě přilbu, když jsem ti psal příklady na okno. Ten jediný byl citlivý, viděl tvé obrazy cibusek, když jsi odpovídal na příklady. Zastavíš útok, prosím? Alespoň na ten týden. A přesvědčíš i další, co se chtějí mstít?

Ano. Neměj obavy, Adame. Jsem jediný. Cetové jsou mírní,... příliš mírní.

To ne, AA, tohle ne. Nesnaž se cety změnit! Važ si toho, jací jste, je to jen dobře. Věř mé zkušenosti s vlastním druhem. Nech to na mě a na Bogovi. Jen s ním se mohu postavit proti zlu v nás... My půjdeme zastavit šílenství v kolonii: snaží se nacpat všechny děti z kolonie do jedné ponorky. Děkuji ti, AA... vlastně ještě jedna věc – snažím se být jako cet a se všemi ne-lidmi, cizinci, jak říkáte vy, být jen zadobře. Dokážeš připustit, přes to všechno, co lidé cetům způsobili, že bysme my dva mohli být přáteli?

Nemám s tím problém, chápu, že nejsou všichni lidi stejní. A tvůj přítel je také mým přítelem – když se mi ukáže.

Bog zprůhlednil pilotní kabinu. Není podstatné, zda se cet může utopit, nebo ne, AA se to z leknutí málem povedlo. Když se vzpamatoval, byla koule pryč. Otočil se a plul zamyšleně do vesnice.

24. Sluneční garda

Libor Telíšek to zorganizoval po svém.

Z interkomu u vstupu do haly přístaviště zavolal kapitánovi ponorky, který byl již Pýthii informován o příkazech starosty, a hlasem, nepřipouštějícím odpor, přikázal:

„Uděláme to následovně: já vám tam budu posílat děti a vy budete připraveni okamžitě vyplout. Okamžitě znamená, že se nenecháte kolonií stáhnout do hlubin, přestože nenastoupí všechny děti. Nevíme, kdy přijde další útok nebo povolí ten vlásek, na kterém visíme. Budeme doufat, že k vám dostaneme všechny. Je vám to jasné! Odplujete i v případě, že vy nebo kdokoliv z posádky má v kolonii děti, které se nenalodí... Tak jako já,“ dodal bolestně.

Matky plakaly a objímaly děti, otcové jim se slzami v očích vysvětlovali nutnost opatření a vodili je ke vstupu. Dva Telíškoví podřízení stáli na schodišti a dohlíželi, aby z nich žádné nespadlo.

Libor stál u průlezu do ponorky, kde děti přebírali dva námořníci a podávali je dál. Byl připraven zabránit vstupu kteréhokoliv dospělého, který by se neovládl a chtěl tam vlézt taky. Uvědomoval si, že ta smutná skutečnost, že Lili a kluci jsou pořád zde, mu dává sílu, jakou ostatní nemohou mít. Zvedl hlavu ke stropu:

„Pýthie?“ ani nemusel zvednout hlas, byly tu samé větší děti a překvapivě tiše plakaly nebo byly podivně zamklé. Znělo tu pobízení otců, občas nějaký ten rozkaz a pak už jen křik a pláč z chodby.

„Ano, pane?“

„Jsou kluci na cestě sem?“

„Ano, pane.“

Najednou pláč, křik i šum z chodby utichl. Bylo to tak náhlé, že Liborovi naskočila husí kůže.

„Pane,“ ozvala se tiše Pýthie, „pojdte na chodbu!“

Libor vyběhl schody, rozhlédl se, a zůstal zírat. Zprava přicházel Adam a vedle něho se vznášela metrová koule s podivnými výběžky. Takového tvora už viděl na mnoha obrázcích, ale nebyl s to si honem uvědomit souvislosti. Překonal atavistický strach a šel Adamovi naproti.

Adam a mimozemšťan mezitím dospěli k prvním lidem, šli při stěně a kolonisté ustupovali ke druhé. Byli překvapeni, to ano, ale čekali zde na smrt a těžko se jim mohlo stát něco horšího.

Adam se zastavil a podal Liborovi ruku.

„Představuji ti přítele, který mi zachránil život – nic neříkej!“ reagoval na jeho výraz, když se Bog ozval Liborovi v hlavě. Zvedl hlavu a zeptal se:

„Pýthie, vím, že s hlasem není problém, ale mohu tě požádat, abys rozvedla po kolonii také můj a Bogův obraz? A nezapomeň na ponorku.“

„Ano, pane. Máme tady po chodbách informační panely. Můžete mluvit.“

„Vážený kolonisté,“ začal Adam a usmál se, „Jmenuji se Hopsal, kdyby to náhodou někdo nepoznal. Můj přítel se jmenuje Bog a byl to on, kdo mě před třemi lety zachránil. Dnes přijal mé pozvání z praktických důvodů, přestože je jinak velice stydlivý – chci, abyste mi věřili, že vám tu nevyprávím pohádky...“

Bog navázal spojení s místní inteligencí a umožnil mi se s nimi domluvit. Lidé mají týden na to, aby napravili, co velrybám způsobili. Říkají si cetové. Zapamatujte si, prosím, to slovo a neřkejte jim velryby, přestože jim jsou hodně podobní. Velryby byly na Zemi a lidé je snědli dávno před naším narozením...

Představte si, všechno tohle způsobil jediný cet. Pýthie vám ukáže jeho fotku, protože kolem vás plave už patnáct let. Kdyby byli cetové horkokrevní jako lidé, už by celá kolonie ležela na dně. Proto mohu tvrdit, že věřím dohodě s generálem a jeho armádou v jedné osobě...

Nejenže další útok už nebude, ale Bog napatlal nějakou pěnu, která tuhne i ve vodě, na pár míst pod kolonií. Takže ani nehrozí, že by v nejbližší době tahle stavba někam spadla. Klidně můžete...“

„Tu velrybu, ceta, jsem viděl za oknem asi tak dvakrát za deset let. Cože jsme jim udělali, že nás napadl?“

„Prosím, ruku nahoru... Děkuji. Jestli máte děti, pak je moje odpověď jasná i bez velkého vysvětlování. Máte, výborně – tak si představte, že se objeví potvora, jakou jste v životě neviděl, popadne ho a odnese. Dokonce třikrát ulovili lidé mládě a unesli ho na Zemi. Stačí vám to jako motiv, nebo ne? Mělo by, ale není to všechno... Nastal čas pro představení, na které se celou dobu těším.“

Prosím, Bogu, přenes sem starostu.

„Zajisté ho poznáváte, je to váš starosta. Vám předhodil dva platýze ročně, doma mu pěkně naskakovalo konto. Šetřil si na důchod. Může se vymlouvat, ale věstec mu už před osmi lety řekl, že lov cibusek zabijí cety. Ale on se mu vysmál a pokračoval v lovu. Nejsem však tak naivní, abych neviděl, že pan starosta neměl na vybranou. Majitelé planety by ho vyměnili, kdyby odmítl...“

To je ta pravá příčina vaší bolesti a bolesti cetů – oni si namastili kapsy, protože cena platýzů se vyšplhala do závratných výšin, cetové hladoví a jejich mláďata umírají hladem. Přes nezvratné důkazy, které jim dodal věstec, pokračovali v lovu a k jedné čtveřici ponorek se sítí dokonce přidali ještě další dvě... Řeknu vám to... Ne, já vám slíbím, že využiju všech možností, které mám, aby tenhle odpad lidství za utržené peníze obnovil cetům životní prostředí...

S tím ovšem souvisí další problém. Vaše kolonie stojí na cetím pohřebišti. Každá deska krystalitu, kterými obložili stěny vaší kolonie, je hrob jednoho ceta. Jsou to slisované kosti, do kterých je zatlačen duch zemřelého. Dva se včera uvolnili a obsadili mozky dvou lidí. Oba už bohužel zemřeli. Možná si myslíte, že si dělám srandu, ale duchy vidělo dost lidí a doporučím starostovi, aby záběry z kamer zveřejnil. Kolonie se rozebere a desky je třeba opatrně vrátit zpět... Pane starosto, odeslal jste SP střelu?“

Starosta si odkašlal a zřetelně řekl:

„Ano.“

„Pýthie, jak je venku?“

„Bouře je dávno pryč.“

„Dobře... Všichni prosím pozor! Vytaháme děti z ponorky a zkompletujeme rodiny. Vy, co už jste v hoře, pokračujte v cestě na astroport. Roboti už začali tvořit nouzový průchod. Prý asi tak hodinu... Prosím tě, Libore, postarej se o ty děti... Než dokončíte evakuaci, přiletí záchranáři a ti...“

Ze subprostoru se vynořilo pět hvězdoletů, hlásil Bog, Ale nejsou to záchranáři, všechno jsou to křižníky Sluneční gardy. Asi bys měl navštívit velitele.

„Tak opravuji – dřív než záchranáři dorazila Sluneční garda. Děkuji všem za pozornost, já půjdu zchlazit velitele, abychom se nedočkali dalších mrtvých. Na shledanou.“

* * *

Nebyl tam velitel, ale velitelka. Major Jestřábová.

Spojila se s astroportem a snažila se z nich dostat, kdo napadl kolonii. Než jí služba mohla něco říct, zjevil se na můstku chlap. Neholený! Rozhlédl se, jako by byl v holubníku a ne na vojenské lodi, šokované ochranky, mířící na něj ze dvou stran, si nevsímal a několika kroky se přesunul před velitelské křeslo. Pak ho poznala:

„No jo, Hopsal. Jak to s vámi souvisí?“

„Dobry den, madam. Delfský věstec, Leg Komax, viděl blížící se konflikt s místní inteligencí a zavolal mě sem. Doufal, že tomu mí přátelé dokážou zabránit, což se v poslední chvíli také stalo. Kolonie je sice poškozena, ale zatím nikdo nezemřel. Probíhá evakuace. Očekávali jsme spíš záchranáře.“

„*Místní inteligence*,“ pohrdavě opakovala Jestřábová, „to je jako kdo?“

„Není to jedno? Zaútočili proto, že jsme jim zničili zdroj obživy! Zatím zemřelo jedno mládě. Aby nezemřel nikdo další, zajistil jsem, že poslední síť platýzů půjde rovnou do vesnice.“

„Tak přeci jen jde o ty zpropadené velryby. Byly s nimi potíže už při stavbě. Měli jsme jim uštedřit pořádnou lekci už tenkrát. To byla taktická chyba. Dobře, napravíme to. Nějaké přesměrování nalovených ryb ruším, není to nic jiného než krádež.“

„Byly na Zemi doby, a není to tak dlouho, co přírodní bohatství vykrádal jeden stát druhému. Stačilo prohlásit, že vedlejší národ není dost chytrý, hezký, nebo třeba hodný, aby nakládal s vlastními zdroji. Vaše prohlášení je přesně ten typ arogance – cetové nejsou dost inteligentní, aby měli nárok na vlastní planetu. Takže krádež to je, ale vy to kradete cetům. Protože za nedorozumění se už osm let nemůžete schovávat.“

Jestřábovou však všechna slova míjela a ona předvedla, jak snadno se zelené myšlení dostane do rozporu s realitou i s obyčejnou slušností. Otočila se na zbrojaře a vyštěkla:

„Poručíku Devisi, pošlete TB1 na úpatí hory.“

Adam zalapal po dechu.

„Ty zelená vopice!“ neudržel se, „Zaručil jsem se cetům, že vykrádání jejich planety skončí, ale ty chceš spáchat genocidu. Že mají vojáci zelený mozek, platí už dávno, ale ženy ve velení té neúctě k životu daly nový rozměr. Jdu pryč, je mi z tebe na blití.“

„Nic takového, to nedo...“

Přenes mě zpět, Bogu.

A zase stál v postranní bublině Bogovy lodi.

Předpokládám, že zničení té rakety je pro tebe hračka. Pěkně prosím!

Pak se zamyslel a zeptal se:

Z našeho pohledu dokážeš úplně zázraky. Dokázal bys ty hvězdolety prohodit zpátky k Zemi?

Dokázal, Adame. Ale zase přiletí zpátky..

Nepřiletí, protože je před odletem lehce zmanipulujeme. Přenes má slova telepaticky ke všem vojákům.

Mluv.

Tady Adam Hopsal. Vaše velitelka je zbavena velení a bude souzena za genocidu na jiné rase. Má obrovské štěstí, že Bog tu tachyonovou bombu eliminoval, protože jinak bych ji dal postavit doprostřed té domorodé vesnice a touhle dobou už by byla v subprostoru. Ted' budete vráceni odesilatelé. Vzkazte svým velitelům, že pokud sem přiletíte znova, třeba i sto lodí, budete odhozeni až na okraj Galaxie. Pamatujte na to!

Nepřeháníš to, Adame?

Myslím, že to bylo nutné, ale není mi z toho příjemně. Přenes Jestřábovou do kolonie, někam k přístavišti, a hvězdolety pošli k Zemi. Jinak jsem jim vyhrožoval zbytečně... Ještě drobnost: když zůstane Jestřábová v tom zeleném mundúru, nevyléčí se z té své arogance ani trochu. Svlékni ji do spodního prádla, však oni jí oblíknou do něčeho vhodnějšího. Někomu takovému trocha studu nikdy neuškodí... Tak dál, prosím: přenes mě na velitelkou ponorku.

„Budte zdrav, kapitáne,“ řekl veliteli ponorky se zásilkou ryb. První důstojník okamžitě zareagoval, vyskočil z křesla a postavil se za kapitána do bojového postoje. Adama překvapil, ale když se vzpamatoval, vážně mu řekl:

„Děkuji, ale nebude to třeba. Nepřišel jsem nikomu ubližovat.“

Ale to už se kapitán postavil, otočil se k Adamovi a prvního důstojníka jemně, ale rozhodně posunul stranou.

„Jste Hopsal, že? Nevím o jiném člověku, který by ovládal teleportaci.“

„Však já ji neovládám. To můj mimozemský přítel. Jdu za vámi, kapitáne, protože se změnila situace. Dovolíte, abych vám ji vysvětlil? Mám ale podmínku – rozvedete mé vyprávění po celé lodi, protože se týká všech. Všichni máte v kolonii své partnery a děti.“

„Tak mluve! Co se stalo?“

Adam jim popsal v krátkosti situaci a problém s platýzi. Pak předložil návrh na řešení:

„Je jasné, že ke kolonii nemůžete zakotvit, dokud jsou tam lidé. Nosníky by nemusely vydržet. Zbývají dvě možnosti – zůstanete ve vodě, budete se kochat krásami oceánu a čekat, až se udělá nové přístaviště, nebo necháte loď v automatickém kotevním režimu a Bog vás přenese na astroport. Záchranáři už přistáli.“

„Myslím si, že většina se těší na své rodiny. A většina bude chtít alespoň jednou v životě zažít teleportaci. Už jsme skoro doma. Ale máme síť plnou platýzů. Nebyla by škoda...“ kapitán se zarazil, zamyslel a nejistě se zeptal:

„Když už jste se s těmi čtyřmi domluvil, nemohl byste jim ty platýze nějak předat. Jako gesto konce nepřátelství. Pomohlo by jim to, ne?“

„Děkuji, kapitáne,“ uklonil se mu Adam, „Přesně tohle už je domluveno. Nevěděl jsem, jak budete reagovat, a tak jsem možný konflikt oddaloval... Přikažte, ať si všichni vezmou své věci a připraví se k odchodu.“

* * *

Vrátili se na Ikárii a Bog teleportoval Adama do Aminy. A také sebe.

Amanda s Evou vymýšlely způsoby, jak ukrást transgalaktický vysílač ze zamčené skříně z pilotní kabiny, která je čtyřicet hodin střežená počítačem. Když Adam přibyl do kabiny, otočila se Amanda i s křeslem:

Ahoj, Bogu, ráda tě vidím. Spoj nás zase všechny tři, prosím.

Ahoj, Amando. Nemusíš prosit, udělal jsem to hned.

Ahoj, Adame, pokračovala Amanda, Předpokládám, že když jste byli pryč tak dlouho, že jste všechno vyřešili.

Promiň, Amando, že jsem ti nehlásil odlet. Jak to tedy víš?

Když jsi zmizel, Forseti se dovtipil a zavolal mi.

Bog je rychlý. Naštěstí! Ano, bylo to vážně v poslední chvíli – dvěma útoky byla kolonie poškozena, při třetím by se potopila se zbývajících třemi tisíci lidmi. Bog zastavil útočnicka v polovině hory a dokázal se s ním domluvit. Mám nového přítele – je to cet a jmenuje se AA... Bogu, moc ti děkuju za lidi a za sebe. Vlastně zbývá ještě jedna věc...

Tady je nový, řekl Bog a mezi ním a Adamem se objevil třiceticentimetrový model KOPRETINY, Jsi zkrátka zatížený na modely svých lodí.

Tak jo. Děkuju... Dokážeš vypátrat ten starý vysílač? A potrestat zloděje?

Nedokážu. Zloděj vypnul i nadprostorový maják. To nemohl být člověk!

25. Silvestr se Silvestrem

Zbytek roku 2132 už proběhl poměrně spořádaně.

Bobří žádné další hopy nenašli a všechno fungovalo, jak mělo. Zahájila se stavba orbitálního ostrova nad Calosem, jehož radní se stále nedokázali dohodnout na zavedení GWW v kolonii.

Jak Adam cetům slíbil, přesvědčil Xaviera, aby donutil vlastníky planety Gé zahájit likvidaci Delf a obnovení původního pohřebiště. Xavier také vymohl zákaz jakékoliv další stavební činnosti na Gé a vyškrtnutí Parnasu ze seznamu kolonií.

Jediné, co se postavilo, bylo visuté molo, takový přechodový tunel, ke kterému mohly přirazit ponorky. Konstrukce odolná bouřím ale nezasahovala do pohřebiště. Astroport a rodinné ponorky fungovaly dále. Cetové přijali vysvětlení a omluvu za únosy mláďat a přestali se ponorek bát.

Možší biologové dva měsíce studovali biotop platýzů a před Vánoci oznámili, že hned po svátcích se pustí do obnovy životního prostředí cetů. Zatím se to vyřešilo druhou čtveřicí ponorek se sítí plnou platýzů.

Než se kdo nadál, byl tu poslední den v roce a Adam s přáteli se sešli na Zemi. Tentokrát tu nebyl robot Ed, ale zase tu byl Hagen se svou ženou. Adamovi se dokonce povedlo přesvědčit své rodiče.

Vlastně tu také chyběl Lucien se Zdenou. Zdena hubla a chřadla. Vždy byla málomluvná, ale od jara se uzavírala do sebe, prakticky přestávala komunikovat. Luciena to trápilo, snažil se jí přizpůsobit, ale ani on netušil, co se s ní děje. Nela však tvrdila, že nejde o nemoc těla, ale duše.

Když se všichni sešli v jídelně usedlosti, prohlásila Miranda, že má silvestrovské překvapení a že to letos bude Silvestr dvojitý. Odběhla do pokoje a vrátila se – s kocourem, černým jak uhel.

„Jmenuje se Silvestr a je to velmi zdatný myšilov. Má tu někdo alergii?“

Protože se nikdo nepřiznal, nechala Silvestra kolovat. Každý mu něco hezkého řekl a podrbl ho za ušima. Vítězem byl Xavier a Silvestr se od něho už po zbytek večera nehnu. Ale když rok 2132 skončil a Xavier ho začal nadšeně vyhazovat ke stropu, začal prskat a uraženě se vrátil k Mirandě.

Tak jaká překvapení přinese rok 2133???

###

Pavel Hudík

EDICE AH

V edici Adam Hopsal dosud vyšlo:

0. Adam z <u>A</u> zerie	1. Adam z <u>B</u> rumlanu
2. Adam v <u>C</u> alosu	3. Adam v <u>D</u> elfách

Redakční plán edice Adam Hopsal:

4. Adam v <u>E</u> sencii	5. Adam a <u>F</u> yton
6. Adam v <u>G</u> aponu	7. Adam a <u>H</u> ormini
8. Adam a <u>C</u> hastouni	9. Adam a <u>I</u> racionálové